

Concurs - Câștigă un Revelion la Roma!

FLACĂRA

www.revistaflacara.ro

Cum s-a distrat
Tyson
la Constanța

Duhovnic
la SPP

Gafe cu
James
Bond

Nudul,
instrument
de propagandă

Riscul terorist
în România

Ospiciu de lux
la Poroschia

Atentat asupra lui Yassin!

RATA LA CASA MEA

Produse de creditare

Oferta de credite pentru casă

Cum poți transforma o cheltuială precum chiria într-o investiție în propria ta casă? Iei un **Credit Ipotecar** sau **Imobiliar** de la Banca Tiriac. Apoi construiești, îți cumperi un imobil, îți modernizezi locuința sau chiar cumperi un teren pentru a-ți construi o nouă casă. Casa ta, în rate până la 20 de ani cu suma maximă acordată de 200.000 de Euro.

Înzestrate cu două avantaje majore - rapiditate în acordare și dobânzi variabile în funcție și de suma împrumutată - **Creditele Ipotecare** sau **Imobiliare** de la Banca Tiriac sunt instrumente ideale pentru realizarea unui vis, acela de a avea o casă nouă, mai mare sau măcar mai frumoasă.

P/12077 N 24

Banca Tiriac

Privește înainte

SALA DE
LECTURA

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE

Tatăl Negociatorului este prieten

Atentat asupra

exclusivitate

Traian Băsescu
a petrecut pe cîste
la nunta lui
Sorin Mișcoci.
După ce s-a furat
mireasa,
Președintele
a negociat
răscumpărarea ei.
O „artă” învățată,
se pare, chiar
de la familia Yassin.

vechi cu Băsescu

Iui Yassin

Pe vremea crizei jurnaliștilor români răpiți în Irak, s-a vorbit mereu despre o echipă de negocia-tori. În timp, însă, s-a dovedit că Negociatorul, cu literă mare, deci, a fost Mohamad Yassin. De ce tocmai el? Issam Rifae, președintele Uni-unii Arabilor din România, susține că așa „s-a ales”: „Dr. Yassin este vicepreședinte și responsabil al relațiilor internaționale ale Uniunii, motiv pentru care nouă ni s-a părut cel mai potrivit. În plus, domnia sa a fost primul care s-a oferit să plece în Irak, pentru a ajuta autoritățile românești să rezolve situația.” Chiar așa să fie?

Să vedem, mai întâi, ce se știe „pe piață” despre acest personaj. Un sirian care a venit în România în urmă cu vreo 20 de ani, la studii. După ce a terminat facultatea de medicină, s-a stabilit în București, cu familia. Este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai puternici oameni de afaceri ai comunității arabe. Are câteva cabinete particulare de medicină și mai multe firme de producție și export, domeniile favorite fiind lemnul și confecțiile.

Ce nu se prea știe? Mohamad Yassin provine din tribul *Banişamar*, unul dintre cele mai puternice din Irak, cu multe ramificații și în alte țări arabe. Familia lui a fost întotdeauna foarte înstărită. Având „cartierul general” pe malul Mediteranei, bărbații s-au orientat, în general, spre navigație și comerț. Bunicul lui a fost comandant de navă, tatăl la fel, președintele României așijderea. Dacă n-ai ghicit, Traian Băsescu este o cunoștință mai veche a familiei Yassin. Între tatăl Negociatorului și alesul nostru se pare că există o relație de prietenie marină-rească și nu numai. Revenind la averea familiei, surse ale comunității arabe susțin

că subiectul nostru a moștenit, într-adevăr, o bună parte din ea. Potrivit tradiției musulmane, băieții familiei sunt avantajați financiar, în timp ce fetele primesc doar strictul necesar. Nu cunoaștem cifrele inițiale și nici cu cât s-au înmulțit ele în România, dar sunt cu siguranță impresionante, de vreme ce dr. Yassin a suportat din propriul lui buzunar o bună parte din cheltuielile negocierilor din Bagdad.

Ritualul cafelei

**Și noi
am practicat
ritualul cafelei,
la reședința
atașatului militar
al Irakului
la București**

În momentul cu pricina, mulți dintre noi s-au întrebat de ce nu a fost ales un irakian pentru această misiune. Avem destui în București, părea mai simplu ca omul să fie în țara lui, unde cunoaște „terenul”. Nu era potrivit, ne-au lămurit chiar reprezentanții comunității irakiene. Pentru că la ei cel mai bine sunt tratați oaspeții, mai ales dacă provin dintr-o familie renumită, așa cum este Yassin. Gazdele se străduiesc să fie la înălțimea musafirului, să-l facă să se simtă bine primit și tratat, să-l ajute orice problemă ar avea. Statutul de oaspete important, un mare om de afaceri, cu origine nobilă, și care mai are și doi asociați la fel de impozanți, un iordanian și un irakian, a făcut din dr. Yassin personajul potrivit pentru situația în cauză. În plus, el este

un bun cunoscător al obiceiurilor arabe, în general, și irakiene, în special, fapt care i-a înlesnit comunicarea cu „partea adversă”. Există un anumit ritual al cafelei, de pildă, pe care dacă nu-l cunoști riști să strici afacerea. Ca oaspete care are o problemă, faptul că ești servit cu o cafea înseamnă că gazda e dispusă să te ajute. Dacă bei cafeaua, e semn că nu e ceva foarte grav, de viață și de moarte, dar speră să se lămurească într-o zi, cumva. Dacă nu te atingi de ceașcă, atmosfera se tensionează. Carevasăzică e extrem de important, trebuie vorbit pe loc, nu bei cafea până când nu primești niște asigurări, niște promisiuni concrete. Chiar dacă pare o joacă, ritualul cafelei a fost practicat, cu folos, de mai multe ori.

Am avut stabilite vreo trei întâlniri cu Mohamad Yassin. De fiecare dată, când eram în drum spre el, intermediarul nostru primea un telefon de anulare. Motivul era același. Respectiv încă un articol prin ziare care îl înfuria pe Negociator. Că el nu mai poate, că nu-l mai merg copiii la școală, că râde lumea de ei. Că, să ne fie clar, nu vorbește cu nici un ziarist. Și n-avem decât să scriem ce vrem. Dar măcar să-l mai slăbim cu afacerile lui Omar Hayssam. Nu se ocupă de ele, că omul și-a lăsat pentru asta vreo patru frați. În schimb, în calitate de prieten, are grijă de familia celui cercetat, considerând asta chiar o datorie de onoare.

Nota de plată a Operațiunii Bagdad

**Băsescu și
Stuparu:**
o strângere de
mână cât o
decorație

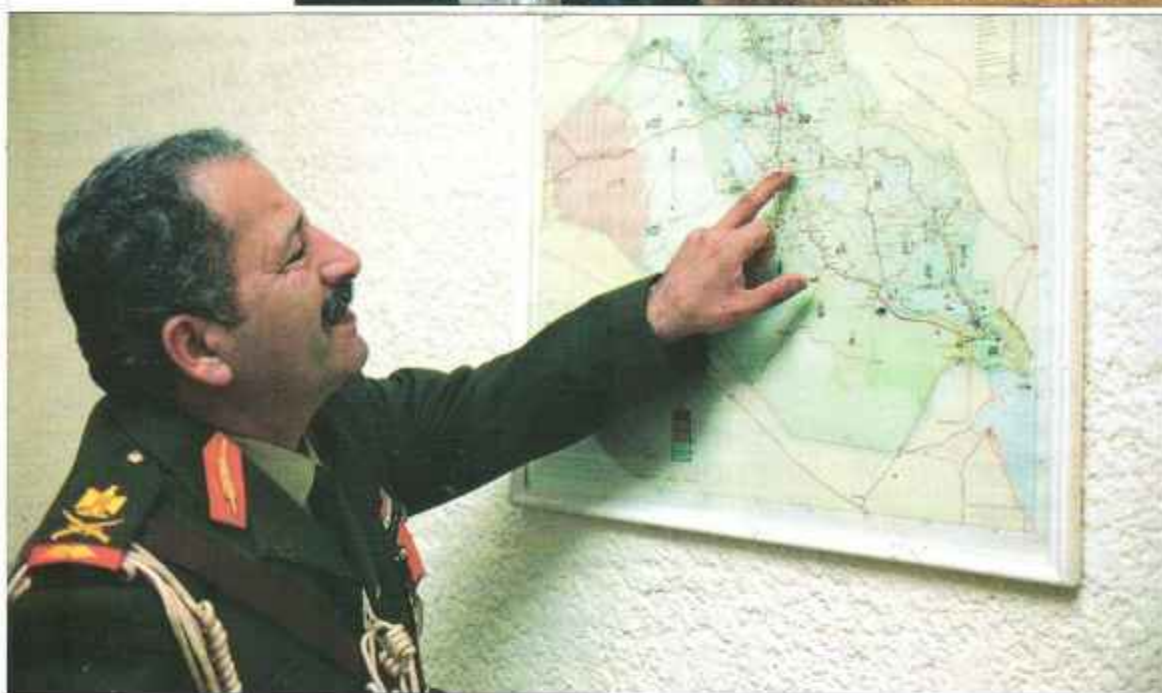
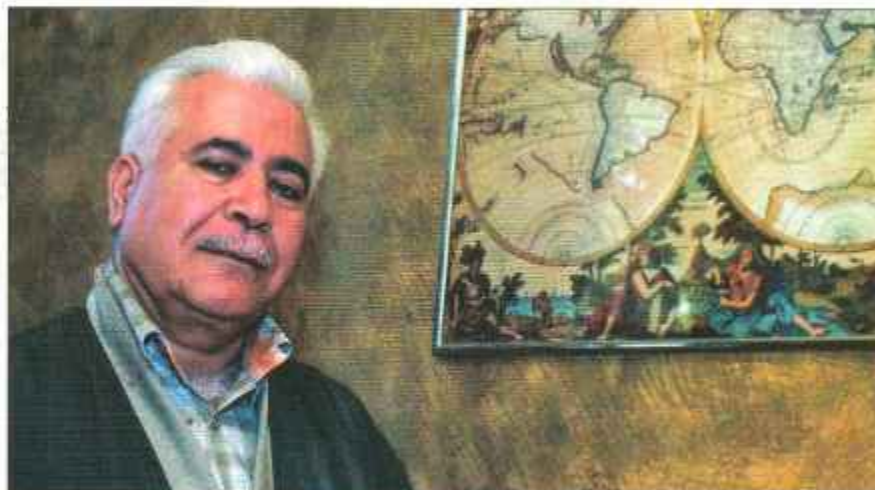

Yassin trebuia să moară într-un atentat „orchestrat” de sora lui Munaff

Dr. Rifae și Generalul Witwitt susțin că Mohamed Yassin este personajul cel mai potrivit pentru misiunea de Negociator în Irak

După criza ostaticilor români din Irak, nimeni nu se mai îndoieste de faptul că o deplasare în această zonă este foarte riscantă. Dacă te duci să mai și negociezi cu niște răpitori, lucrurile se complică și mai tare. Generalul Witwitt, atașatul militar al Irakului la București,

ne-a povestit că Mohamad Yassin a fost ținta unui atentat. Se aflau împreună la Ambasada României din Bagdad și Negociatorul urma să plece la o întâlnire cu un fel de „băieți de cartier” de la noi. Țștia vorbeau mult și făceau puțin, se răzgândeau de pe-o zi pe alta, nimeni

nu-și puna mari speranțe în întâlnirea cu pricina. În același timp, însă, nici o pistă nu putea fi neglijată. În fine, dr. Yassin a pornit spre locația stabilită. Peste câteva minute, un oficial al Ministerului de Interne irakian a sunat la Ambasadă. Alertă de gradul zero, Negociatorul era în pericol, urma să fie asasinat într-o ambuscadă pregătită pe drum. L-au sunat imediat să se întoarcă. Și el tocmai asta făcea, îl prevenise, deja, surpriză, președintele Băsescu, tot la telefon. Cercetările ulterioare au stabilit că atentatul a fost pus la cale de una dintre surorile lui Munaff. Personajul devenise incomod pentru că aflase prea multe despre culisele răpirii și era prea aproape de soluția eliberării ziaristilor. Un motiv de atentat cât se poate de întemeiat, dacă ținem seama că, în Irak, practic, poți fi omorât din orice.

După ce și-a îndeplinit misiunea, Mohamad Yassin spera să i se mulțumească, apoi să-și vadă liniștit de familie și afacerile lui. N-a fost să fie așa. Unul dintre prietenii săi ne-a spus că se simte hăituit de presă, amenințat, calomniat, și că, în aceste condiții, intenționează să plece din România. Bine, dar de ce nu vorbește cu ziaristii? Pentru că toți „actorii” negocierilor de la Bagdad, cu atât mai mult deținătorul rolului principal, au primit indicații speciale de la autoritățile românești să nu mai vorbească despre acest subiect, să-l lase să se stingă, să moară de la sine. De ce atâta grijă pentru niște informații vom afla, conform direcivelor domnului Băsescu, peste vreo 50 de ani.

Text: **Liliana Petruș**, **Ahmed Jaber**
Foto: **Octavian Tibăr**,
Robert Hanciarec
și **Mediafax Foto**

Readucerea în țară a jurnaliștilor răpiți a avut o notă de plată. Care nu se află tocmai la vedere. Sau, cel puțin, o parte din ea este ocultată. În primul rând, ar fi de luat în considerație următoarele aspecte:

- recompensarea ambasadorului Mihai Stuparu, reprezentantul la vârf al României la Bagdad. La 30 august, după ce valurile presei s-au potolit, în lăentoarea de vară, ambasadorul Stuparu a primit decorațiunea: Ordinul Național Steaua României în grad de Ofiter. Ea înseamnă, firește, și primirea unor bănuți, probabil bine-meritați, de către diplomatul român. Cum el a avansat pe linia petrolului, implicarea lui în acordarea contractelor din Irak către firme românești este mai mult decât probabilă.

- diminuarea datoriei pe care România o avea

de recuperat din Irak. Diplomația românească a lansat, mai cu seamă prin intermediul mediilor arabe din România, ideea că, de fapt, nu e vorba de o ștergere a datoriei, ci de acordarea unor contracte grase în Irak pentru niște firme românești din zona privată. Dacă ar fi așa, rămâne o întrebare cu totul insolubilă: de ce tocmai la 15 ani de după schimbarea regimului comunist și la doar o lună sau două după Operațiunea Bagdad se produce, ca din întâmplare, acest lucru. De ce nu mai devreme? Mai ales că Irakul a fost preluat de forțele americane cu (deja) doi ani înainte.

- avansarea unor ofițeri din cadrul serviciilor secrete. După informațiile noastre, implicarea în povestea de la Bagdad s-a produs la nivel de adjuncți ai Serviciului Român de Informații (S.R.I.).

Ce nu se știe încă:

Partea nevăzută a negocierii. La un moment dat, un cotidian puternic din România se întreba unde a dispărut echipa lui Yassin cu negociatorii cu tot. Yassin a acceptat să pozeze în cel care a moștenit o mare parte a averii lui Omar Hayssam. Surse din mediile arabe ne-au asigurat că, deși posedă cel puțin 35% din firme importante ale lui Hayssam, precum *Manhattan*, doctorul Yassin n-ar fi profitat în nici un fel, deocamdată, din afacerile lui Omar. Mai clar, n-a luat nici un ban. Yassin e bogat dinainte. Din familie. Așa ne-au transmis sursele noastre. Din mediile jurnalistice am mai aflat că afacerile lui Omar sunt și greu de descălcit, așa că folosul personal al doctorului Yassin are de ce să fie pus la îndoială.

Text: **Mihail Gălățanu**

Florence, mon amour

**Jurnalista
franceză a spus
prin dans ceea ce
nu putea spune
prin cuvinte**

28 martie 2005. Trei ziariști români și ghidul lor sunt răpiți în Bagdad. Lumea întreagă oftează: încă o răpire, poate chiar noi execuții. La scurt timp, însă, la

București răsar semne de întrebare: a fost o răpire „pe bune” sau una trucată? Trucată în ce scop? – se emit o mie de supoziții. Dinspre răpitori se primesc

diverse mesaje, dintre care puține sunt făcute publice.

În schimb, plouă cu scenarii, care mai de care mai fanteziste, iar megareporterii speciali se întrec în declarații privind eliberarea ostaticilor. Este arestat Omar Hayssam, despre care se sugerează că ar avea legătură cu răpirea.

22 mai 2005. Cei patru sunt eliberați – într-un mod care nu a fost dezvăluit până azi. Ghidul irakiano-americano-român rămâne în arestul forțelor SUA, ceea ce confirmă că a fost ceva în neregulă. Despre ziariști se spune că sunt liberi să vorbească, dar nu spun prea multe. Până în prezent – ancheta e în curs – varianta acceptată

oarecum prin consens este că răpirea a fost planificată la București, din motive încă obscure (încercarea lui Hayssam de a-și negocia liniștea sau chiar libertatea, ori măcar speranța că, în calitate de „eliberator”, va avea o imagine prea bună pentru a mai fi săcâit cu dosăre economice), după care lucrurile au scăpat de sub control și cei patru au ajuns în mâinile unor teroriști adevărați.

11 iunie 2005. Este eliberată jurnalista franceză Florence Aubenas, captivă de peste cinci luni, împreună cu ghidul ei irakian. La București, ziariștii români dezvăluie că au fost în aceeași celulă cu cei doi, dar n-au putut să spună până acum, ca să nu le pună viața în pericol. La Paris – stupoare – Florence neagă, deși cam cu ezitări. Se naște ipoteza că, la rândul ei, nu poate vorbi pentru că a lăsat în urmă alți captivi. Comentatorii

sarcastici ricanează: „Da’ ce-i acolo, depozit de ostatici?” Ei, bine, timpul dovedește că este chiar așa: și alte persoane sunt recuperate din același loc, despre care tot nu se spune dacă a fost sau nu asaltat.

În toate ieșirile publice, chiar confruntată cu presa din România, Florence Aubenas își va menține poziția, dând totuși semnale foarte clare că atât poate să spună. De altfel, autoritățile franceze, până la nivelul președintelui Chirac, multumesc românilor. Despre eliberarea jurnalistei franceze, presa din Hexagon spune că ar fi costat șase milioane de dolari. Cât a costat eliberarea românilor nu încearcă nimeni să evalueze. Se vorbește insistent despre faptul că arabii sunt mai bine primiți în România decât oriunde, despre greutatea apelurilor lansate de lideri religioși islamici (inclusiv unul cotel drept terorist el însuși), dar și despre iertarea de datorii a Irakului. Hayssam rămâne în arest la București, Munaf – în Bagdad, dar acuzațiile nu sunt clare. De altfel, cei doi, care practic nu neagă implicarea în dosar, aruncă vina de la unul la celălalt.

Încet-încet, cei trei ziariști ies din prim-planul atenției, în ciuda audierilor la Parchet și a faptului că unul dintre ei, Ovidiu Ohanesian, a pornit o anchetă paralelă – dar și un ciudat război mediatic cu președintele Traian Băsescu.

Emoționantele relatări ale celor trei despre „familia” în care au trăit luni de-a rândul, într-un subsol întunecat, se pierd în negura timpului și, cum dinspre Sena nu mai vine nici un semn, e tot mai greu să nu pui sub semnul întrebării luxul de amănunte cu care Marie Jeanne Ion și ceilalți au relatat conviețuirea dramatică alături de Florence.

Până când se întâmplă: așa cum „amenințase”, Sorin Mișcoci se căsătorește, duminică, 18 septembrie 2005. El susținuse că a invitat-o încă din captivitate pe Florence. Ea susținuse că nici nu s-au cunoscut.

Așa că vine. Florence Aubenas vine la nunta de la Sibiu, așa cum trebuia să se întâmple și cum, cu siguranță, nu intenționase nici o clipă să nu facă. Cine a văzut imaginile cu frantuzoaica dansând alături de Sorin și Marie Jeanne a înțeles că dezlănțuirea de energie încerca să spună ceea ce – încă – vorbește nu-i dau voie s-o facă. Prezența ei la nunta românului a pus în umbră și prezența președintelui Băsescu, dar și absența lui Ohanesian, care susține că nu a fost invitat. Nu mai contează. A fost Florence!

Text: Tudor Călin Zarojanu

**Nunta lui
Sorin Mișcoci
n-a însemnat
numai bucuria lui
și a miresei, ci și
prilejul unei con-
firmări mult aștepta-
te a captivității
comune dintre
ziariștii români și
Florence Aubenas**

O viață sănătoasă
are o structură
de rezistență sănătoasă

numai de la
sicomed[®]
www.sicomed.ro

Osteovit, combinație eficientă
și efervescentă de calciu și vitamine:

Ca+D3+K1+C+B6

Formula completă pentru
sănătatea sistemului osos.

Produsul este un supliment alimentar și nu trebuie să înlocuiască o dietă sănătoasă.
Dacă apar manifestări neplăcute, adresăți-vă medicului sau farmacistului.

Terrorismul bate la

Pe-un picior
de plai

Să fim precauți

Cifre reci
ca moartea

Soluția finală:
filajul absolut

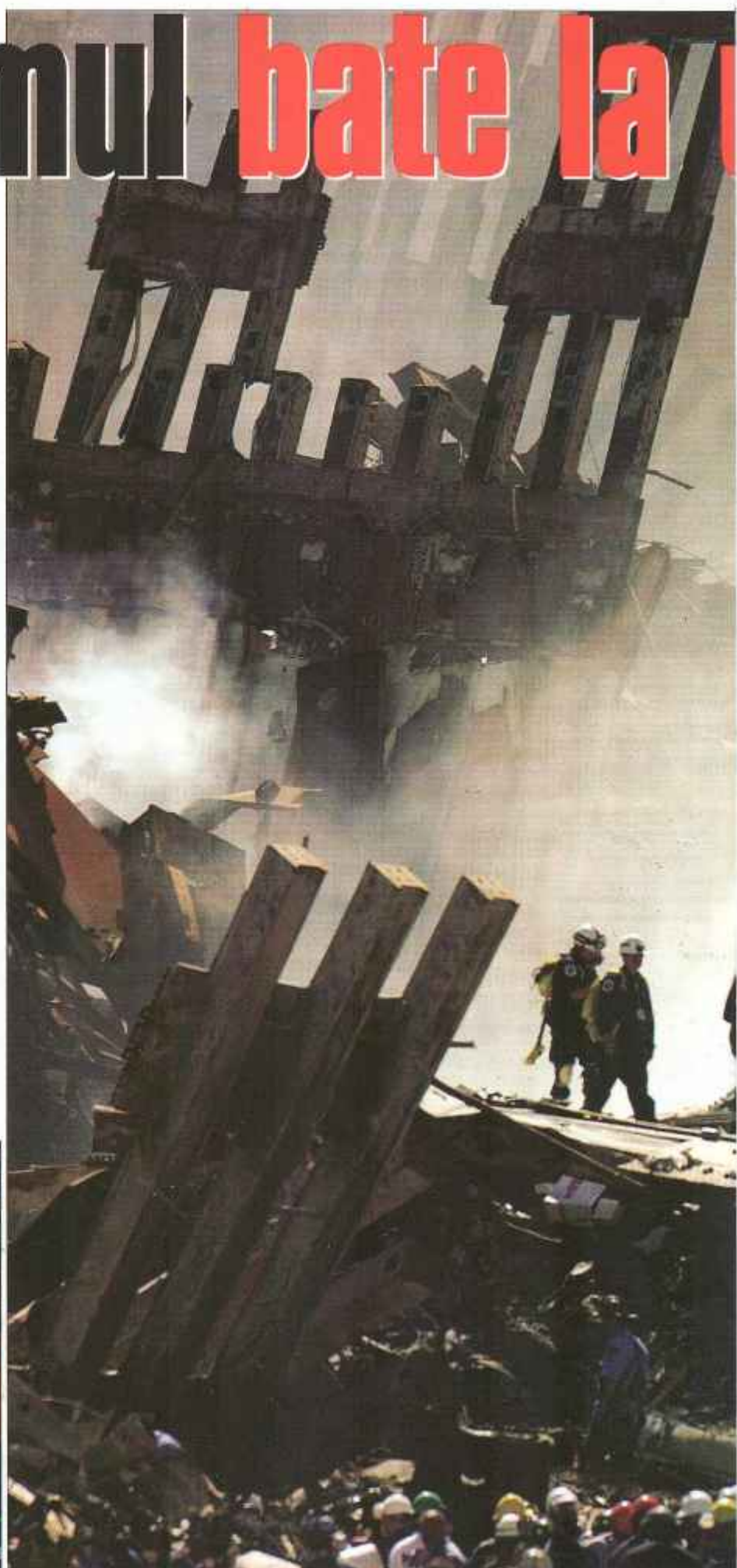
Politia nu e
fericită

Începuturile se pierd în negura timpurilor. Mai ales că, până azi, statele lumii n-au căzut la pace cu definiția terorismului. În legislația internațională pur și simplu nu există un standard clar. Și asta, în principal, din următoarea cauză: ceea ce pentru unii e atac terorist, pentru alții e luptă împotriva ocupantului străin.

În timpurile moderne, la început se întâmpla pe străzi și în restaurante. IRA, ETA, OEP erau acronime care frisonau planșata. Mici copii – față de ceea ce avea să urmeze. Căci, în acele vremuri, teroriștii se străduiau să scape cu bine, ceea ce le limita sever opțiunile.

Sfârșitul mileniului doi a adus două elemente noi, cumplite, pe „piața” terorismului: explozia – la propriu și la figurat... – atentatorilor sinucigași și, pe cale de consecință, diversificarea nelimitată a formelor de terorism. Dacă un dobitoc acceptă să fie omul-obuz, cu vestă explozibilă sau în mașini-capcană, atunci atentatul poate avea loc oricum și oriunde poate ajunge un om. Și așa a-nceput...

Motivații? O!, patriotice, firește: război total împotriva cizmelor străine care au pângărit țărâna sfântă a patriei-mumă. Ce contează că majoritatea victimelor NU sunt străini, ci conaționali ai ucigașilor, inclusiv femei și copii? Iar dintre străini, mulți n-au nici cea mai vagă legătură cu „cotropirea”? Ce contează că 11 septembrie 2001 a avut loc ÎNAINTE ca Statele Unite să aibă vreo intervenție militară în lumea lui bin Laden și la un deceniu după intervenția precedentă (justificată, de altfel, de apelul disperat al

МОСКВА. ЗАЛОЖНИКИ
(ХРОНИКА СОБЫТИЙ)

МОСКВА,
ул. МЕЛЬНИ

Kuweitului călcat în picioare de Saddam Hussein)? Ce contează că aproape nicio dată grupurile de interes aflate în spatele atentatelor, execuțiilor sau răpirlor n-au obținut NIMIC în urma actelor criminale – din contră, direct sau indirect, au avut de pățit, ca și popoarele în numele cărora susțin că acționează? Ce contează că respectivele popoare – chiar dacă, firește, nu se bucură de prezența străină – se dezic de orice formă de terorism?

Atacurile și amenințările teroriste din partea unor organizații extremiste arabe vizează în special Statele Unite, dar și aliații acestora (aiuritoare sintagma „statele infidele” dintr-un mesaj al-Qaeda: infidelă față de cine!). De ceva vreme, în mod oficial, dar și practic, dintre aceștia face parte și România. Motiv suficient ca să ne întrebăm: ne așteaptă ceva? Dacă răpirea celor trei ziariști s-a dovedit a fi orchestrată de la București, nu înseamnă că nu poate avea loc și una adevărată sau un atac pe teritoriul național.

În cazul ăsta, om fi cât de cât pregătiți? Întrebarea este aproape retorică, ținând cont că, deja, colegi jurnaliști au organizat numeroase înscenări – din aeroport până pe scările unor ministere. Rezultatul a fost mereu același: nimeni n-a sesizat apariția unui pachet suspect, care putea fi o bombă.

Românii sunt loviți însă, deja, pe alte meleaguri: am avut morții noștri în gara Attocha din Madrid, în metroul londonez și numai un miracol a făcut să nu avem alții la Kuşadası, în Turcia, sau la Sharm-el-Sheikh, în Egipt, stațiuni pline de conaționali, de ani buni.

Instituirea Sistemului național de alertă teroristă, ca mijloc de prevenire, descurajare și combatere a unor eventuale atentate pe teritoriul României, a fost aprobată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării în cadrul ședinței din 15 aprilie 2004. Măsura stabilește obligațiile legale ale SRI și ale celorlalte instituții cu atribuții în domeniul prevenirii și combaterii terorismului. Sistemul are cinci grade de risc: **SCĂZUT** – informațiile disponibile și evenimentele recente estimează că un atentat este puțin probabil; **PRECAUT** – se estimează existența unui risc scăzut de producere a unui atentat terorist; **MODERAT** – există risc general de producere a unor atentate teroriste și se estimează că un atentat este posibil; **RIDICAT** – există un risc semnificativ de producere a unor atentate teroriste și se estimează că un atentat este probabil; **CRITIC** – există un risc iminent de producere a unor atentate. În momentul de față,

România se află în nivelul **PRECAUT**.

Conform datelor deținute de SRI, în perioada ianuarie-iulie 2005, deci în ceva mai mult de jumătate de an, în lume au avut loc 391 de acte teroriste (față de 288 în perioada similară din 2004, deci o creștere de 26%), soldate cu 7.111 victime, dintre care 4.732 de răniți și 2.379 de morți, plus pagube materiale. Trei continente au fost lovite, începând firește cu Asia – 358 de atentate, continuând cu Europa – 30 și sfârșind cu Africa – 9. Recordul negru e deținut, previzibil, de Irak (297), iar vârful calendaristic a fost luna martie (76).

Au fost vizate locuri care să „asigure” un număr cât mai mare de victime, dar și valoarea simbolică a crimelor: **sedii ale forțelor de poliție, lăcașe de cult, centre comerciale, sedii de partide politice, instituții bancare, instalații petroliere, cartiere rezidențiale, sedii de ambasade, trenuri, stații de metrou, piețe aglomerate, centre culturale, autobuze și microbuze, trenuri.**

Ca metode, dominante au fost atacurile cu **mașini-capcană** (134) și **exploziile** de bombe, rachete și grenade (131), dintre care 58 au fost provocate de **teroriști kamikaze**. La acestea se adaugă, în Irak și Afganistan, răpirlile și/sau execuțiile.

De regulă, atacurile au fost revendicate. Zeci de organizații teroriste își revendică trista celebritate a crimelor: **al-Qaeda** și grupările afiliate ei – în Arabia Saudită, Irak și Algeria, **Armata Islamică din Irak** și **Ansar al-Sunna** – în Irak, **Hezbollah**, **Hamas**, **Brigăzile Martirilor Al-Aqsa**, **Comitetul pentru Jihad și Rezistență Populară** și **Brigăzile Ezzedin Al-Qassem** – în Orientul Apropiat, **Grupul Islamic Armat** și **Grupul Salafist pentru Chemare și Luptă** – în Algeria, **Gruparea „Jihad în Marea Sirie”** – în Liban, **Abu Sayaff** – în Filipine, **Șoimii Libertății Kurdistanului** și **Congresul Poporului din Kurdistan (KHK Kongra-Gel)** – în Turcia, **Lashkar-e-Jhangvi** – în Pakistan, **Brigăzile Abu Hafs Al Masri** – în Marea Britanie, **Gruparea Separatistă Bască ETA** – în Spania, grupări ale rebelilor separatiști musulmani. De semnalat îmbucurătoarea ieșire de pe listă a IRA, care recent a depus armele, declarând că va continua exclusiv pe cale politică lupta pentru independența Irlandei de Nord (unde, în paranteză fie spus, conflictul este triplu: religios – catolici vs. protestanți, etnic – irlandezi vs. englezi și politic – republicani vs. monarhiști).

În cadrul celei de-a 60-a sesiuni a Adunării Generale ONU, la mijlocul

lunii septembrie, liderii țărilor membre ale Consiliului de Securitate au adoptat o rezoluție prin care li se cere tuturor țărilor să scoată în afara legii incitarea la terorism. Inițiativa poate stârni uimire: păi, acum este permisă? Ei, bine, da, profitând de dreptul la liberă opinie – exagerat de cocoloși! – adepții terorismului nu se stingheresc să-și propovăduiască ideile.

În același timp, pentru alinierea la standardele Uniunii Europene, Guvernul României a decis că informațiile cu privire la respectarea regimului liberei circulații a persoanelor vor fi cuprinse într-o bază de date național, **Sistemul Informatic Național de Semnalări**. Baza va conține inclusiv **înregistrarea tuturor convorbirilor telefonice efectuate în România**. Informațiile, culese în scopul depistării actelor de natură teroristă, nu vor fi folosite decât cu aprobarea instanțelor. Teoretic. Că doar trăim în România.

Și astfel, democrația contemporană își atinge de două ori limitele. În numele democrației, teroriștii zburdă prin lume, propovăduiesc, raclează și promovează. Soluția? Tot în numele democrației, **Big Brother**-ul imaginat de Orwell ca o culme a comunismului dictatorial devine o realitate a „statului de drept”...

„Titularul de domeniu” în lupta antitero este SRI, prin Brigada de specialitate. Poliția, SPP, structurile administrative locale și orice alte instituții ale statului pot obține informații de interes antitero, dar nu pot lua nici o măsură de capul lor, nici măcar preventivă, ci doar să comunice ce-au aflat către SRI. Tot acesta este cel care, eventual, poate solicita sprijinul celor mai sus amintiți, de pildă să apeleze la SPIR („mascații”) din cadrul IGP. Drept urmare, Poliția română pur și simplu nu are o structură antitero – lucru de care nu e prea fericită. Mai ales că în alte țări lucrurile nu stau așa.

De la MAPN am primit următorul răspuns: „Vă rugăm să vă adresați instituției specializate pe probleme de riscuri de atac terorist în România, Serviciul Român de Informații. Cu stimă, Biroul de presă al MAPN”. La rândul lui, Guvernul a zis: „Am transmis solicitarea dumneavoastră instituției abilitate, urmând a fi contactat pentru soluționarea ei.”

Insistențele noastre pe tema: „Dar dacă vă treziți cu o bombă, ce faceți până vine SRI?” au rămas fără răspuns.

Cum am fost contactați și ce zice SRI – în numărul viitor.

text **Tudor Călin Zorojanu**

Alin Ionescu, director general al Companiei de pază și protecție ShELTE

„România este un teren complet ne

▼ **Vă așteptați la reușita unui atentat terorist la Londra, pe teritoriul unuia dintre cele mai bune sisteme de securitate din lume?**

– M-am mirat și eu cum de a fost posibil tocmai la Londra. Când am fost acolo m-am speriat de câte camere video există. Ai permanent sentimentul că ești privit de unde nu te aștepti. Pe măsură ce stai acolo mai observi câte o cameră video. Și totuși a fost posibil chiar și acolo!

– **În condițiile astea, noi ce șanse avem?**

– La un client al firmei noastre avem un sistem foarte complicat de detectoare de metale, exact ca la aeroporturi, și totuși angajații de acolo au reușit să iasă cu niște telefoane. Clientul mă întreabă cum a fost posibil. I-am răspuns că atât timp cât unii reușesc să ajungă cu bombe și arme în avioane, iar oamenii mei sunt instruiți poate zece la sută pe cât sunt angajații dintr-un aeroport, e clar că e posibil mai ușor aici decât acolo. Breșe pot apărea oriunde. Oamenii cu care lucrăm sunt de o anumită calitate (chiar și cei care sunt angajați pe aeroporturi sau la diverse obiective publice, care ar putea fi vizate de teroriști, provin din aceleași zone sociale), iar salariile sunt nemotivate, lăsând loc tentațiilor, la toate acestea adăugându-se rutina sau plictiseala de serviciu. România este un teren complet neprotejat în fața pericolului terorist și nu numai. Noi am avut contract cu *Uniunea Europeană* pentru sediul lor, și am încercat să ținem niște oameni stabili acolo, să cunoască tot personalul care intră. A fost chiar înainte de 11 septembrie 2001, când s-au speriat foarte tare și ne-au cerut să creștem măsurile de siguranță. Am introdus detectoare de metale și oglinzi speciale pentru verificat mașinile. O problemă a acestor obiective este că funcționează în clădiri a căror structură nu a fost gândită pentru a desfășura un dispozitiv de pază anti-terorist. În cazul sediului *Uniunii Europene*, ușa principală și cea secundară erau așezate pe aceeași parte a clădirii, la doi metri una de alta, astfel că un lunetist ar fi avut vizibilitate spre ambele ieșiri!

– **Firma dv. asigură paza și la Piazza Romania, un loc cu o mare aglomerație umană. Cât de sigur este?**

– Da, dar avem și alte obiective cu mari aglomerații umane. În toate aceste

spații din România se poate întâmpla orice. Întotdeauna cei care plătesc serviciile de pază se gândesc la cel mai ieftin serviciu pe care să-l folosească. Noi facem propuneri pe baza unui studiu al unor specialiști, foști colonei în SPP, care au experiență de ani de zile și au lucrat cu amenințări minore, dar și cu cele de tip terorist. Ei știu cum trebuie desfășurat un obiectiv de pază, cum trebuie organizată activitatea acolo, ce trebuie să știe oamenii. Se fac trei luni de școlarizare. Fiecare agent primește un certificat și un atestat de la poliție că a absolvit cursul respectiv, după care susține un examen cu tot ce a învățat până atunci. Dar există surprize și cred că în 2005 nu trebuia să se mai întâmple acest lucru: încă se angajează oameni cu cazier. Chiar săptămâna trecută a venit să se angajeze un agent și, cum noi obișnuim să facem o verificare a actelor, pentru că și în Poliție se mai pot face încă mici manevre, am constatat că avea dosar penal pentru lovituri cauzate de moarte asupra soției în 1997, dar din CV-ul lui reieșea că lucrase la cinci mari societăți de pază din București! Evident, e greu de crezut că astfel de oameni se pot schimba de la o zi la alta. Sunt multe situații când cei care au fost arestați pentru furt ajung să lucreze în pază. Mi s-a întâmplat să fiu avertizat de oamenii mei că cineva care încerca să se angajeze în firmă întâi se interesa cam ce ar fi de furat de pe la noi. Cu acest gen de oameni se face pază în București în momentul de față. Cererea este foarte mare, selecția nu se face aproape deloc. Calitatea oamenilor este cea mai mare

problemă atât a firmelor de pază cât și a Poliției. Eu nu mai angajez oameni dați afară din Poliție, pentru că fiecare are versiunea lui, dar din experiența noastră de obicei sunt dați afară cei care nu își văd de treabă, nu sunt serioși. Nimeni nu pleacă de bună voie din Poliție, unde este mai bine decât la o firmă de pază. Prin contractul pe care l-am încheiat cu *Piazza Romania*, noi ne-am asumat o răspundere limitată. Ei cer pază în anumite locuri pe care le consideră vulnerabile, intrările unor magazine mai luxoase, sau din loc în loc. Au existat situații, la obiective de acest gen, cu mari aglomerații umane, când conducerea nu a cerut pază în parcuri. De obicei nu vor să răspundă de ceea ce se întâmplă în parcuri. Și se întâmplă foarte multe lucruri. Au fost sparte mașini mai ales în parcurile subterane. Administrația pune afișe că nu răspunde, pentru că lumea să nu mai facă reclamații. Ca să scadă costurile, cer mult mai puțini oameni decât efectivul necesar pentru protecția reală a unui obiectiv de acest calibrul. Noi facem un studiu în care arătăm motivele pentru care nu există o protecție maximă: nu există un om care să patruleze în zonele de acces spre partea de întreținere a clădirii. Intră foarte mulți oameni în clădire despre care nu știi unde au dreptul să intre. Agenții nu sunt anunțați că vine un lăcătuș sau alt om de la întreținere. Când s-a dat *Mall-ul* în folosință, în jumătate din el încă se lucra. Intrau și ieșeau tot felul de materiale. Muncitorii erau zilieri, nu îi cunoștea nimeni. În perioada aia securitatea era zero. Se putea întâmpla orice.

„În toate spațiile aglomerate din România se poate întâmpla orice”

„Încă se mai angajează oameni cu cazier în firmele de pază”

„Cineva care încerca să se angajeze în firmă întâi se interesa ce ar fi de furat”

„Prindeam hoțul la ora două și Poliția ne spunea că vine pe la zece”

Security:

protejat în fața pericolului terorist"

Dacă vroia cineva să aducă cincizeci de kilograme de orice, intra foarte ușor, ba chiar agentul de pază l-ar fi și ajutat pentru că nu îi spunea nimeni cine are voie să intre și cine nu. Și acum încă se mai lucrează în anumite zone și sunt foarte multe intrări în clădire, iar în zona de întreținere care poate să fie cea mai vizată nu există nici un fel de posibilitate de control. De parcare se ocupă altă firmă, care păzea și o anexă a clădirii, unde a fost spartă o cameră de întreținere și s-au furat de acolo șase aparate de aer condiționat, de cam șapte mii de euro bucata, enorme! E foarte ușor de imaginat că, așa cum au fost scoase aparatele, putea fi introdus orice la fel de voluminos. În momentul de față nu există nici o protecție antiteroristă. Noi facem proiecte care ar putea asigura o protecție mai bună, dar i-ar costa prea mult și nu-și permit. Există varianta să înlocuim agenții cu un sistem video. Dar cei care pornesc o afacere nu-și fac calculele pornind de la asigurare și pază, pe care le lasă la final, când își dau seama că bugetul nu prea le mai permite, și atunci fac mari compromisuri. De aceea există clădiri foarte importante în București unde se poate intra fără probleme și cu orice fel de bagaj.

– Dacă apare o amenințare teroristă, care este rolul oamenilor dv.?

– Pentru mine cea mai mare surpriză a fost Jandarmeria română. Am avut o acțiune de Ziua Americii la Crown Plaza, cu o mie de persoane. Noi am avut un

dispozitiv de vreo treizeci și ceva de oameni, a mai fost prezentă o mașină de la jandarmerie și una de la SRI, Serviciul special antitero, și două echipaje de la pirotehnic, care au făcut verificarea locului înainte să instalăm noi dispozitivul. După ce oamenii noștri au intrat în dispozitiv, s-a făcut verificarea fiecărei persoane și nu a mai fost lăsat nimeni să parcheze unde nu trebuie. La un moment dat, din parcare hotelului a plecat o mașină care se afla undeva la cinci metri de mașina plină de jandarmi, iar în spate a rămas o geantă diplomat metalică, masivă, cam cum folosesc sunetistii, pe care jandarmii, care vorbeau, râdeau, ce făceau ei acolo, nu au observat-o, deși era la doar câțiva metri de ei. Agenții mei i-au anunțat pe cei de la corpul diplomatic de protecție al Ambasadei Americane, care i-au chemat pe cei de la pirotehnic. S-a făcut verificarea cu raze X și după vreo jumătate de oră, când a fost deschisă, s-a constatat că nu era nici o problemă: o uitase cineva, era cu niște lucruri personale, s-a găsit chiar și numărul de telefon al persoanei, care a putut astfel să o recupereze. Un lucru care dă de bănuț cum merg lucrurile în privința protecției antitero în România! Era un echipaj de la jandarmerie, era un echipaj SRI, oameni cu pregătire în domeniu, și totuși valiza am văzut-o noi, cei de la pază. Dacă apare o amenințare cu bombă sau un obiect suspect, este chemată echipa de pirotehniști, iar noi ne ocupăm de evacuare, pentru că în

momentul acela noi răspundem de siguranța clădirii. Ne-am confruntat până acum cu mașini suspecte și în primul rând am interzis accesul în apropierea mașinii respective, iar pe relațiile pe care ni le-am făcut de-a lungul timpului am reușit să verificăm, cu ajutorul numărului mașinii, dacă este furată sau nu. În cazul unei mașini care a fost lăsată timp de o săptămână într-un loc unde nu locuia nimeni s-a luat legătura chiar cu proprietarul. Până acum nu au fost probleme.

– Ce relație aveți cu Poliția și SRI?

– Dacă apare o problemă, noi anunțăm toate organele competente din zona respectivă începând cu secția de Poliție, care anunță pirotehnicul sau pe cine trebuie să vină acolo. Răspunsurile de la ei sunt foarte prompte. Nu mai avem problemele pe care le aveam acum patru-cinci ani: prindeam hoțul la ora două ziua și ei ne spuneau că vine să îi ia declarații un polițist pe la zece seara, când trece o mașină în patrulare prin zonă! Și noi ce facem cu el până atunci?! Acum s-au schimbat lucrurile, vin și de cele mai multe ori le predăm un dosar complet, pe care ei doar îl semnează. Și primesc felicitările. Situația de la Ziua Americii nu a fost singulară. Am mai avut acțiuni împreună cu Jandarmeria și Poliția, când am văzut că nu și-au făcut treaba așa cum trebuie. Probabil că nu sunt încă instruiți pe partea aceasta de antitero și au încă probleme cu micile furturi, cu furturile de mașini. Cred că deocamdată organele speciale nu sunt pregătite să facă față unei acțiuni teroriste, existând opinia că n-o să se întâmple în România. Am fost chemați de IGP la discuții privind amenințările teroriste, am instruit oamenii în acest sens cu ajutorul Poliției, ni s-a spus cam tot ce ar putea părea suspect o valiză, o mașină, oameni care se comportă ciudat. În toate aceste situații trebuie să fie anunțată imediat Poliția. Am colaborat foarte bine și cu Poliția și cu SRI, care au apelat la noi ca să instruiți fiecare agent de pază să observe și să anunțe imediat orice suspiciune de amenințare teroristă. Dar, așa cum am spus, calitatea agenților de pază este cea care este, sunt unii pe lângă care poate să treacă cineva și cu bomba în mână, și ei să-i spună: „Te ajut eu să ții de fir!”...

interviul de Dana Zorojanu

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Bonu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Trezoreriei
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicația beneficiază de rezultate de calitate, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiiflacara.ro

REDACTOR ȘEF: Mihai Gălbani - mihai.galbani@revistaflacara.ro
redactor@revistaflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Ștefan
petru.stefan@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR: Valeriu Petru - valeriu.petru@revistaflacara.ro

EDITOR: Călin Zăroian - calin.zaroian@revistaflacara.ro

EDITOR: Alina Ghemari - ghemari@revistaflacara.ro, Dan Tomar
SPORT: Pompiliu Ionescu

COLABORATORI PERMANENȚI

Călin Adăruș, Horia Căbeș, Maguel Mărgheș, Mihaela Chiriac,
Horia Păcuraru, Florentina Șolan, Raluca Șelaru, Răzvan Șelaru, Dana Zăroian

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tătar - octavian.tatar@revistaflacara.ro

FOTOREPORTER: Robert Hincăș - robert.hincas@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR: Tatiana Tătar - tatiana.tatar@revistaflacara.ro

CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Căcășanu

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE ROMÂNI: Gely Vajta (Madrin),

Cornel Tătar, Vasile Comănescu (Istanbul), Alina Mădăraș (Londra), Eugen Ișut

(Canada), Adina Olăbuș, Bogdan Secerăș (SUA), STRĂINI: Ben Kow (Seregal),

Horia Iordănuș (Canada de Sud), Laurence Slatk (Londra),

IN TERITORIU: Maria Comănuș (Londra), Bar-Mordei (Golan)

Gratuit, informațional
și publicație imagine

**PUBLICATIILE
FLACARA**

Societate înregistrată în
Căminul Republicii, Constanța-București
nr. 140/1988/1991 din 04.07.1991
Căminul Republicii nr. 140/2006

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A., este membră în
Biroul Român de Audit al Trezoreriei - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiiflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin

alexandru.pasarin@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Dumă

gabriel.duma@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Mariana Rădulescu

mariana.radulescu@publicatiiflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Ionuț Dumitru - ionut.dumitru@publicatiiflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Trășășanu Tel: 317 91 42, 317 91 44

Fax: 317 91 43 Email: office@publicatiiflacara.ro

Adresa București: nr. 1, Piața Pieței Libere nr. 1, Cod 013701, CP 33, CP 12

Cod IBAN RO: RO7440031501000007890001, BCR, secți 1, București

Cod IBAN USD: RO2019035010000007890003, BCR, secți 1, București

Cod IBAN EUR: RO5019035010000007890004, BCR, secți 1, București

Fondul „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PĂȘARIN**

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor-șef: **MIHAI ZGUREA**

REBUSACHE®

Redactor-șef: **DANIEL POPA**

Redactor artistic: **Aurel Ștefan Alexandrescu**

Tehnoredactare computerizată:

Angela Căcășanu

Corectură: **Victoria Scutiu**

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiiflacara.ro

Tel: 317 91 38, 317 91 42

Contabilitate: **Florentina Tudor**

Distribuție: 317 91 37, 317 91 44: Marian Celian

Constanța: Epure, Mihail Ion, Nicolae Protopop

Clișee din țară și din străinătate se pot obține

prin S.C. „Revista Flacăra” S.A.

Clișeele se pot obține și prin: S.C. MT PRESS IMPRES S.R.L., București

Tel./fax: 021/255 48 15, 021/255 48 16, 021/255 48 17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivă art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

REPORTAJ

ANCHETĂ

24

La Poroschia Moartea vine cu ascensorul se pregătește o lovitură de Palat

INEDIT

Duhovnic la SPP

CĂLĂTORII

În jurul lumii cu Stela și Axel Kohlen

EXOTIC

Expoziția de perle

VIP

Cum s-a distrat Tyson la Constanța

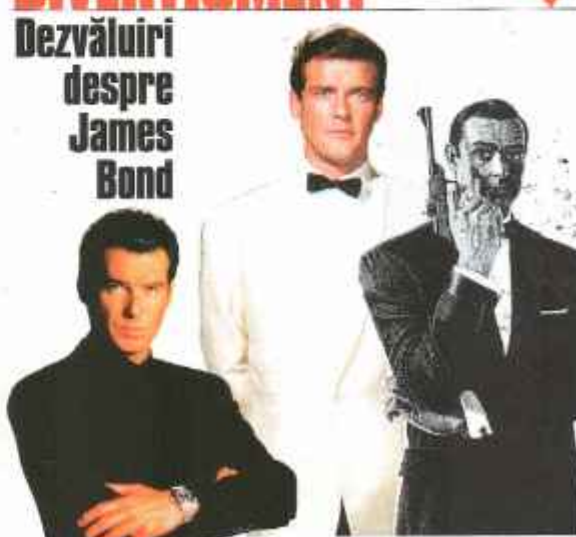
SCANDAL

Cătălina Ponor se antrenează cu un marinar

DIVERTISMENT

Dezvăluiri despre James Bond

ARTĂ

Fuga după Pascal 40

INEDIT

Expoziții din pânză de păianjen 43
Propagandă la nudul gol 54

SOCIETATE

Cu leul în cușcă 48

SĂNĂTATE

Artrita reumatoidă se vindecă 58

MEDIA

Radu Cazan, omul care orchestrează
Ziarul Realității 59
Radu Florescu: „Îmi potrivesc ceasul
după ora României” 64

BUSINESS

Banca petroliștilor își diversifică oferta 66

FILM

Negutătorul din Venetia 72

AUTO

Stelele vin la București 78

TURISM

Un amestec picant, la trei ore de zbor 80

STIL DE VIAȚĂ

VDC – Unirea Shopping Center 86

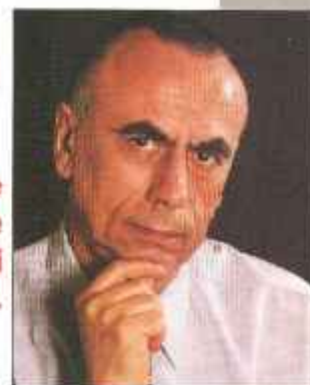
ISTORIA UNUI PRODUS

Plăcerea viciului, viciul plăcerii 94

Coperta: Mike Tyson
foto: Agenții de presă

Altceva

Mai ții-neți minte? În romanul 1984 al lui Orwell, ziarele erau rescrise periodic, pentru ca acțiunile și opiniile guvernanților să nu fie în contradicție cu acțiunile și opiniile lor din trecut.

FALSIFICATORII ENCICLOPEDICI

Dar falsificări se petrec chiar și sub ochii noștri, uneori din partea cuiva la care nici nu te aștepti să lanseze minciuni. O astfel de probă de mistificare am descoperit-o în *Mic dicționar enciclopedic*, apărut în 2005, rod al colaborării dintre Editura Enciclopedică și Editura Univers Enciclopedic și realizat de către un colectiv coordonat de Alexandru Stănculescu. La pagina 465, despre revista *Flacăra* se scrie la punctul 1.: „Revistă literară, artistică și socială, București, 1911-1916 și 1921-1923. Director: C. Banu” (corect era Director-fondator, dar să zicem că e vorba doar de o scăpare). Surpriza emisiunii vine mai departe. Realizatorii dicționarului adaugă un punct 2 în dreptul căruia figurează: „Publicație care apare la București (1952-1989).” Halucinant! Din motive greșite de înțeles, anii dintre 1990 și până azi, în care *Flacăra* a continuat și continuă să apară, sunt șterși din istoria aproape centenară a revistei. La comanda cui?

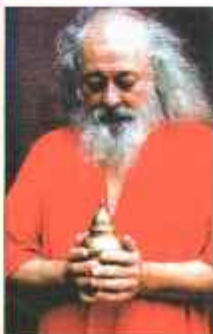
O situație și mai stranie are o altă revistă a trustului nostru – revista *Rebus*. Ea pur și simplu nu e amintită, deși la anul va împlini 75 de ani de existență. Să ignori un produs media cu o importanță culturală recunoscută și care, potrivit Studiului național de audiență, are peste 780.000 de cititori pe ediție e de-a dreptul o nerușinare. În schimb, sunt pomenite cu lux de amănunte reviste cu un tiraj confidențial. Să nu te crezi descins într-o realitate orwelliană? Pe cine deranjăm atât de mult pentru că existăm?

Cei care lucrează la *Publicațiile Flacăra* nu așteaptă nici o lămurire din partea realizatorilor acestui dicționar care s-au pretat la un fals grosolan, nedemn de statutul unor cercetători cu pretenții de probitate științifică și morală. Ar fi culmea să ne răspundă. Fiindcă, de fapt, acest articol nici n-a apărut, din moment ce MDE acreditează cu nesimțire și ticăloșie ideea că nici *Flacăra*, nici *Rebus* nu mai există pe piață.

George Arion

În numărul viitor:

- SEQUOIA DE ROMÂNIA
- CLARVIZIONARI
- AVORTUL LA ROMÂNI

Am încercat, în câteva cuvinte-cheie, să vă dăm unele *clou-uri* posibile ale numărului care vine și care va fi, probabil, unul dintre cele mai bogate și mai dense, așa cum *Flacăra* v-a obișnuit. Deviza noastră este pentru o revistă consistentă, o revistă în care ai de citit, nu numai, așa cum se mai întâmplă în presa românească, de răsfoit. *Flacăra* rămâne, deocamdată, singurul lunar de interes general de pe piața românească. Așteptăm, cu mare nerăbdare, sugestiile voastre despre meniul pe care ar trebui să vi-l servim. *Flacăra* rămâne deschisă, interactivă, dinamică. Adică arde. Precum inima noastră. Nu vă îndoiiți!

Spulberarea unui mit

Pagube de peste 100 de miliarde de dolari, înregistrate pe un teritoriu de circa 230.000 de kilometri pătrați (echivalentul României). Un număr de morți estimat la 600. Întreruperea activităților a atras pierderi zilnice de circa 100 de milioane de dolari. Peste 200.000 de persoane au rămas fără adăpost. Și, poate mai mult decât orice, spulberarea mitului unui stat atotputernic: felul în care SUA au gestionat criza provocată de ciclonul Katrina a fost sub orice critică, lăsând lumea întreagă cu gura căscată. Câte bărci, autobuze și elicoptere există în Statele Unite? Câte dintre acestea au ajuns în zonele sinistrate? Cum pot câțiva vandali înarmați să țină în șah cel mai puternic stat din lume? Cum poate dura două săptămâni evacuarea câtorva mii de oameni? Cum poate avea America nevoie de pături din Europa? Sunt doar câteva dintre întrebările la care cineva trebuie să răspundă.

Marea retragere

Incredibilul s-a produs: Israelul și-a retras (cu forța – în mare parte) conotațiile din cele 21 de colonii aflate pe lista „foi de parcurs” care se va închide cu declararea oficială a statului Palestina. Ulterior, majoritatea clădirilor au fost demolate. Oricât de dureroasă a fost evacuarea și oricâte riscuri există, este un moment istoric, care poate să aducă pacea în Orientul Apropiat.

1-2-3, un milion!

Din trei salturi, **Tatiana Lebedeva** a câștigat milionul de dolari – bașca un lingou de aur! – pus la bătaie în cadrul competiției **ISTAF Golden League**, a cărei reuniune finală s-a desfășurat la Berlin. Rusoaica s-a impus astfel drept una dintre cele mai valoroase triplu-saltiste din istoria atletismului.

Serie neagră

2 august, Toronto, Canada. Un **Airbus A 340** al companiei **Air France** a luat foc după ce a ieșit de pe pistă, la aterizare. 50 de răniți, nici un mort. **6 august**, Marea Adriatică, zona Siciliei. Charter tunisian **ATR-42**. 13 morți și trei dispăruți, 23 de supraviețuitori. Cele două motoare se opriseră unul după altul din cauza carburantului de proastă calitate. **14 august**, nord-est de Atena. **Boeing 737** al companiei cipriote **Helios**. 121 de morți. Probabilă defecțiune a sistemului de presurizare, umată de o pană de carburant. **16 august**, nord-vestul Venezuelei. Bireactor **McDonnell Douglas MD-82** al companiei columbiene **West Caribbean Airways**. 160 de morți, francezi din Martinica, plus echipajul. Probleme apărute aproape simultan la cele două motoare. **24 august**, Pucallpa, Peru. **Boeing 737-200**. Compania peruană **Tans**. 41 de morți, 20 de supraviețuitori. Furtună, tentativă de aterizare forțată într-o mlaștină. **5 septembrie**, Medan, Sumatra de nord, Indonezia (foto). **Boeing 737-200**. Compania indoneziană **Mandala Airlines**, care oferă zboruri cu cost redus și efectua un zbor spre

Jakarta. Peste o sută de morți în avion, câteva zeci la sol (zonă rezidențială). Printre pasageri, se aflau și doi importanți oficiali guvernamentali.

Zvonul ucigaș

Bagdad, 31 august. Mii de credincioși în drum spre o moschee, loc de pelerinaj. Deodată, strigăte: între noi se află doi sinucigași cu bombe! Mulțimea tălăzuiește, camenii se îmbrăncesc, se calcă în picior, un parapet al podului de pe râul Tigru se rupe, femei, copii și bărbați se prăbușesc de la 30 de metri. Bilanțul final este halucinant: aproape o mie de morți. Teroriștii, iată, nici nu mai au nevoie de arme...

Noua lume

Cine ridică piatra să arunce înspre cei care au decis debarcarea americană în Afganistan (sau Irak) ar trebui să privească atent această imagine: 16.000 de cadre medicale au participat la campania-fulger (trei zile!) de eradicare a poliomielitei, vaccinând șapte milioane de copii. Afganistanul este una dintre cele șase țări în care virusul polio există încă, iar micuții ar fi așteptați mult și bine să-i salveze regimul taliban...

BEREA Ss...AU VOLANUL ?

Driver®

BERE FĂRĂ ALCOOL

BEREA BUNĂ LA VOLAN!

Un spital de psihiatrie are și el poezia lui. În anii '80-'82, Nichita Stănescu venea destul de des la Poroschia, ca oaspete. Îl fascinau atmosfera, „localnicii”, discuțiile cu directorul de atunci, Tută Popescu, un mare peisagist, și mai ales tristetea dulce amăruie a locului. În care, cine știe, poate chiar se aud „nenăscuții câini pe nenăscuții oameni cum îi latră”.

La Poroschia reportaj se pregătește o lovitură de Palat

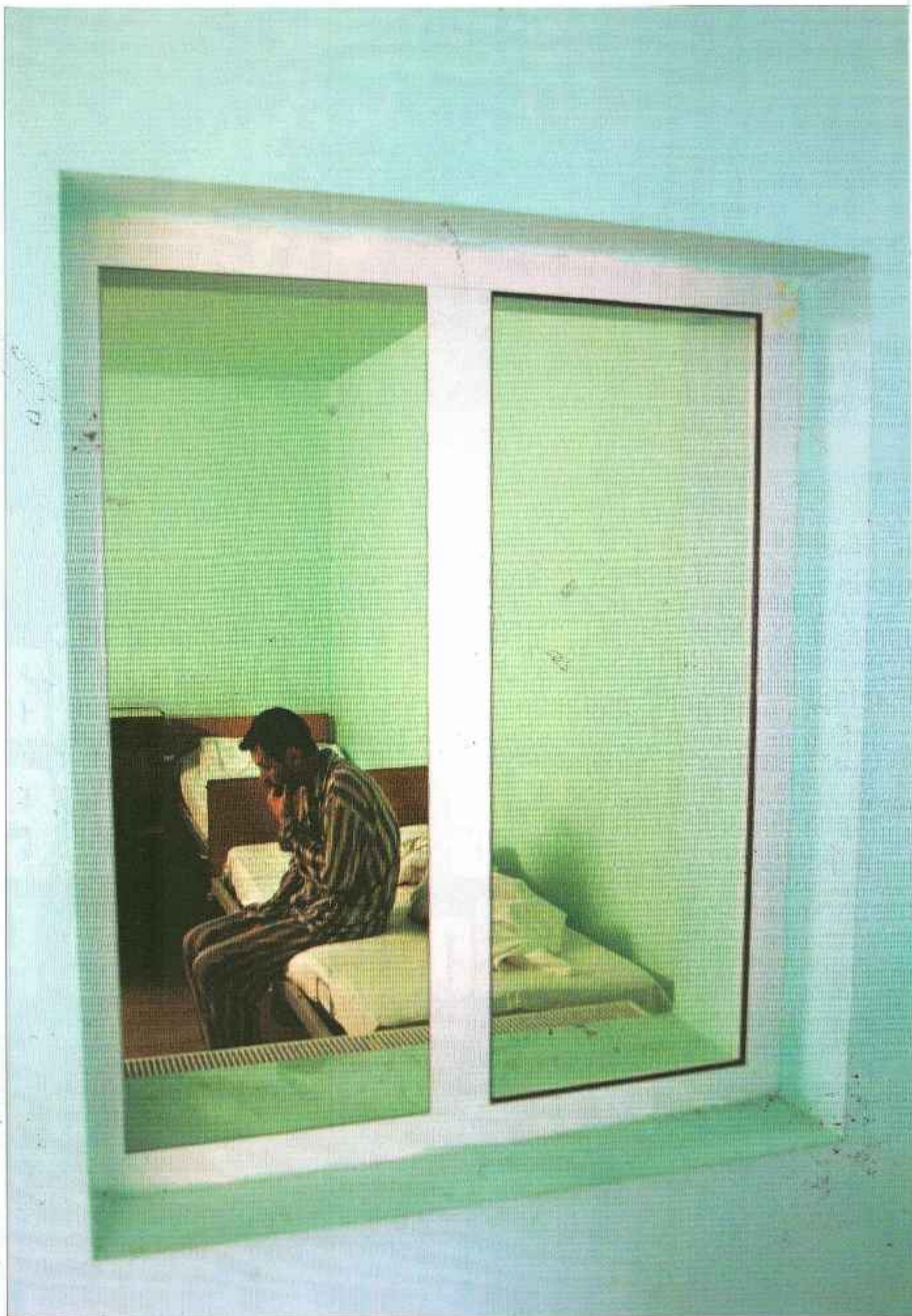
„Omoară-ți copilul și fugi!”, i-a strigat cineva. Fără chip, doar o voce. Nelumească și atât de puternică. Încât nu aveai cum să i te opui. Femeia își mai amintește cum o lătrau niște câini. Într-un oraș îndepărtat și necunoscut. Apoi oamenii în uniformă care au adus-o aici. Unde Tarzan și ai lui se agită ca să-l dea jos pe Băsescu. Și în loc să pună un cosmonaut. Pe doctorul Tutunaru l-au bătut, așa, de control. Asistentul a fost doar târât pe jos. Până când a venit Hitler și a dat cu bocancii în ei. Ceașescu nu se bagă niciodată când se pune de-un scandal. Ceea ce îl scoate din minți pe Alexandru. Cum dracu’ să te pregătești pentru doctoratul din Elveția, în asemenea condiții? Au spart geamurile de la izolare, au luat ostateci. Medicul Dobre face externări cu ditamai cuțitul la gât. Iar Eugen mai are o dambla, la viața sa: „O spânzur pe mama și apoi îi cânt la acordeon!”

Bine ați venit la Spitalul de psihiatrie Poroschia. Atenție, se închid ușile!

Poate vreți să vă procurați un spital de nebuni și nu știți de unde

Clădirile Spitalului

Poroschia, din județul Teleorman, au fost ridicate pe la 1898, într-o iertare a păcatelor unei femei frumoase. După ce s-a iubit în taină cu un boier din zona Alexandriei, grecoaică Levanidis a hotărât să-L îmbuneze pe Dumnezeu printr-un azil destinat oamenilor nevoiași. În timp, crescând nebunia pe cap de locuitor, azilul s-a transformat în spital de psihiatrie.

Directorul Samuel Calotă face combinații psihologico-diplomatice dintre cele mai ciudate pentru a se înțelege cu nebunii. Dacă-l vezi și-l asculți în „exercițiul funcțiunii” n-ai zice că nu-i de-al lor. Se înțeleg împreună, de pildă, cum să ia Parlamentul, care să pună mâna pe Camera și care pe Senat. Apoi, brusc, de nici nu bagi de seamă, cine să ia mătura și ce se poate face cu ea: „Măi, băieți, v-aș înțelege dacă ați venit aici o dată în viață. Da' voi sunteți abonați, așa că puneți mâna și faceți curat, că e casa voastră”. O abordare căreia schizofrenicii nu-i rezistă. Dacă nu i-ar opri cineva, s-ar duce cu măturile și curățenia până în Alexandria, până la Cotroceni, ar depăși chiar și granițele țării.

La începutul anului 2003, după ce luaseră toată crema terenurilor din zonă, investitorii „înflați” de PSD Teleorman au pofțit și la pământul de sub Spitalul Poroschia. Vreo patru hectare, blocate cu oameni bolnavi, în loc să „producă” afaceri, vile, piscine. Nimic mai simplu. I-au convins până și pe administratorii Așezămintelor Brâncovenesti Domnița Bălașa, cărora le aparține terenul, că în economia de piață nu ține cu finețuri din astea caritabile. La Ministerul Sănătății nici n-a fost cazul să insiste. Motivele s-au fabricat cât ai bate din palme. Spitalul este vechi, nu mai corespunde, renovarea ar costa vreo 30 de miliarde de lei, bani nu avem... Ministrul de atunci, Daniela Bortș, a emis urgent un ordin de închidere a spitalului. Bolnavii urmau să fie mutați, cu nebunia lor cu tot, la Spitalul din Zimnicea. Ei, cum să nu încapă? Mare lucru să înghesui, acolo, câteva sute de oameni. Partea amuzantă este că la Poroschia tocmai fusese numit un nou manager. Un inginer care era cam de-al lor, în sensul că le zâmbea frumos, așa, ca de la om de afaceri la partid de guvernământ. Motiv pentru care nu l-au luat în calcul. Când s-a văzut director peste un spital proaspăt desființat, Samuel Calotă n-a mai zâmbit, dintr-o dată. Sigur că îi era foarte simplu să renunțe la ciudățenia asta de funcție și să-și vadă de afacerile lui. Da' nu e genul. Așa că a adunat angajații spitalului, peste o sută, și le-a făcut o propunere „inde-

centă”. Respectiv, să scoată bani din buzunare, să-și roage și prietenii, și să facă muncă patriotică en-gros pentru a renova spitalul. După ce s-a trecut de faza „ăsta e mai nebun ca pacienții”, oamenii au început să se socotească. Partea proastă – se va mușci ca la balamuc, pe bani mai puțini. Partea bună – va fi salvat

spitalul, bolnavii vor rămâne la locul lor, angajații nu vor intra în șomaj. S-a votat în unanimitate „pentru”. Fiecare salariat, de la medic la portar, a donat câte un salariu. S-au cumpărat materiale și s-a deschis șantierul. Cu program non-stop, în schimburi, cu zidărie și tencuieli la lumina reflectorului. Evident că, în nebunia lor, bolnavii erau cei mai entuziasmați. Lucrau în draci și cu o responsabilitate ieșită din comun. De unde și convingerea medicilor că n-ar mai trebui să facem bancuri pe tema terapiei ocupaționale. Sau or avea dreptate cei ce susțin că munca e pentru nebuni? Mă rog, destul și bine că Poroschia s-a schimbat la față. Pereteii curați, termopanele, gresia, faianța și paturile noi anunțau, deja, un spital civilizat. Și, culmea, în care bolnavii nu-și aduc medicamente și mâncare de acasă. Între timp, gura lumii slobodă își găsisse subiectul preferat. Localnicii din Alexandria și împrejurimi se tăvăleau de râs pe seama unei „adunături de nebuni, în frunte cu directorul, care renovează un spital desființat”. Și s-a tot dus buhul, până spre București. În 2 mai 2003, la Poroschia în peartă oare cine bate? Doamna ministru, pe atunci, Daniela Bortș. După ce s-a tot crucit, în dreapta și în stânga, a zis că o să lichideze și alte spitale, că uite ce bine le merge așa. Ca să fie sigură că n-a visat, a mai venit și în iunie, la inaugurarea primului pavilion, cu 80 de paturi. Apoi s-a răzgândit și a „desființat desființarea” spitalului. Și a

recunoscut că nu stă prea bine nici cu matematica. Față de cele 30 de miliarde calculate de minister pentru renovarea de la Poroschia, directorul Calotă s-a descurcat doar cu trei miliarde. Plus instalația de încălzire și, ce-i drept, multe facilități pe bază de prietenii. Am întrebat dacă vreunul dintre „potenții” zonei, economic și politic vorbind, nu s-a simțit să „cinstească” șantierul cu un sac de ciment, acolo, un bidon de vopsea, o atenție, o măslină. N-ai să vezi! Păcat pentru ei, ar fi fost o investiție rentabilă. Statisticile sănătății spun că unul din trei români ajunge, la un moment dat, într-o suferință psihică de competență Poroschia.

În momentul de față, lucrările sunt pe ultima sută de metri. Spitalul funcționează la capacitate, respectiv patru pavilioane cu 185 de paturi. Directorul Samuel Calotă are în plan și o inaugurare finală, spre sfârșitul anului. Și, de ce nu, o eventuală privatizare: „Psihiatria este parte din tratatul de aderare, se insistă pe asta. În 2007, dacă intrăm în UE, trebuie să avem și spitale care să semene cu ale lor. Dacă se vine cu niște fonduri, Poroschia poate fi adusă destul de repede la standard occidental. Sigur că nu merge o privatizare ad-litteram, terenul nu se vinde, construcțiile sunt ale Consiliului județean. Se poate merge pe metoda unui parteneriat public privat, în care statul vine cu patrimoniul iar investitorul cu banii și serviciile. Sper să se schimbe și sistemul de sănătate, ca să-ți permită să câștigi, după modelul cabinetelor particulare. Noi nu putem încasa bani, deocamdată. Or, ăsta e viitorul medicinei, numai așa dispăre șpaga. Când ai banul public, ai și tentația. Dacă e banul tău, altfel îl chivernisești. Ca să nu mai vorbim cât de importantă este concurența, fără de care stagnezi și mori. În lipsa ei nu te prea interesează să fie produsul bun, să se vândă. Un amănunt cu atât mai grav cu cât vorbim despre sănătate”.

Nebunia salvează România

„Schizofrenic fixat prin inversiune agresivă asupra mamei și dedublare de personalitate”, scrie în diagnosticul lui Eugen. Când nu-l chinuie faptul că trebuie s-o omoare pe maică-sa, se crede mare cântăreț de muzică populară, iubit al Mărioarei Murărescu. Mă întreabă dacă l-am văzut la televizor și dacă vreau să-mi cânte. Sigur că da. Melodia e un plânset cu sughituri, de se zguduie patul pe care stăm.

Păryan este cel mai periculos dintre pacienții de la Poroschia. Medicii spun că e fixat pe crimă, a avut tentative de omor cu duiumul. În rest e băiat simpatic, ni s-a plâns că e greu în comerț, ca director general, care a făcut ASE-ul, medicina și încă vreo trei facultăți, bașca doctoratul, iar acum își deschide o clinică de tratamente cu bioenergie.

Floarea Tonder are 27 de ani și arată de cel puțin 40. Stă aproape tot timpul învelită cu un cearceaf și nu vorbește cu nimeni. Urlă, atunci când se apropie vocile. Ca să comunici cu ea, există o singură cheie. Am folosit-o și noi. I-am povestit despre băiețelul ei, care tocmai a început școala: „Aoleu, și n-am putut să-l duc, stau aici de două săptămâni. Din cauza vocilor. Îmi spun să-mi strâng bărbatul de gât, că nu este al meu. E îngrozit, săracu’, a plecat de acasă de câteva ori. Apoi, zice să-mi omor copilul. Eu îl strâng în brațe atât de tare că el urlă de durere până reușește să fugă. Nu știu de ce, dar trebuie să ascult ce-mi spune vocea. Aș vrea, dar n-am putere să mă opun. Când mi-a poruncit să plec de acasă, nici nu știu cum am ajuns la București. M-a găsit Poliția, prin nu știu ce cartier, și m-a dus la spital”.

Dacă ar fi să mă gândesc la morala acestei povești, „nebulia salvează România” pare potrivită. O mână de oameni, care nebuni cu acte în regulă, care doar catalogați așa, pentru că ies din sistem, se opun valului, au salvat un spital. Deși nu pare, e mare lucru, în condițiile în care capacitatea asistenței psihiatrice din România este depășită demult. Stăm jalnic la numărul de locuri din spitale, este printre cele mai scăzute din Europa, respectiv 76 de paturi la o

sută de mii de locuitori. Nu știu alții cum sunt, dar mie mi se pare simpatic și faptul că niște baroni locali au fost tratați cu „hai, sictir!”, ceea ce nu se prea întâmplă pe la noi. Apoi, câștigul este al familiilor celor bolnavi, al comunității locale, al societății, în ansamblu, deși sună pompos. Dar n-aș numi confortabilă pentru noi situația în care un schizofrenic în fază gravă nu poate fi internat, că nu mai sunt locuri în spital. Exemple există cu duiumul, chiar dacă ne mărginim doar la zona Poroschia-Alexandria: Alexandru Vătuș gulește coșurile de gunoi de pe străzi, își ia provizii în buzunare și în sacose, apoi le dăruiește familiei, prietenilor, vecinilor; Gabriel se taie cu țișanii și se străduiește, de câțiva ani, prin nenumărate tentative de omor, să scape de cumnata și fratele lui; Vasile sparge, într-o veselie, toate magazinele care-i ies în cale în Turnu-Măgurele; a lui Stenat e fixat să-și omoare mama, motiv pentru care o aleargă, de câteva ori pe zi, cu sapa ori toporul, pe ulițele satului. În fine, funcționarea Spitalului Poroschia este mană cerească pentru purtătorii suferinței psihice, chiar dacă mulți dintre ei au ajuns într-o fază atât de acută încât nu mai realizează asta. Sunt tratați omește, primesc medicamente care să-i țină, cât de cât, pe linia de plutire, au ce mânca, ce purta, cui să-și povestească halucinațiile și crimele săvârșite în inconștientul lor. Faptul că vorbim despre un loc civilizat, unde nu e cazul să-ți fie rușine să intri și să stai, ar trebui, în mod normal, să reducă în timp și numărul psihozelor foarte grave. Pentru că oamenii se feresc de psihiatrie, și știu ei de ce, ca de dracu’. În loc să se ducă singuri la doctor, pentru o depresie ușoară, să zicem, sunt duși de alții, peste un timp care i-a ridicat la „rangul” de nebuni. Medicul primar Gheorghe Dobre susține că, din această fază, eficiența tratamentului bate spre zero: „De-aici încolo nu mai putem vorbi de vindecări, nebunul moare tot nebun. Numărul de remisiuni s-a dublat în ultimii ani, la fel și numărul de internări. Dacă în 1997 aveam 2.361, anul acesta sunt în jur de 5.000. Omul a fost proiectat să suporte un anumit dezechilibru psihic, dar nu prea mare. Dacă se trece dincolo de limită, nici Dumnezeu psihiatriei nu mai poate face nimic. Adio eficiență a spitalizării. Vă dau și un exemplu tragic, în acest sens. Am tratat, în timp, în jur de zece mii de dependenți de alcool. Unul singur, Gogu, din Alexandria, s-a vindecat și acum își vede liniștit de viață și afacerile lui”.

text: **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tîbăr**

PARLAREA
DE LA
PARLAREA
DE LA BUCOVINA

BUCOVINA
pentru
BUCOVINA

Când moartea vine

Lifturile groazei.

**Adică
acele cuști
hodorogite
de fier
care ne zguduie
ficatul și ne
macină nervii.
Mașinării
infernale,
lăsate
în paragină
de decenii.
Instalații
ruginite
și răpănoase
care stârnesc
spaimă și,
tot mai des,
aduc moartea.**

cu ascensorul

**O lumanare
in putul
liftului**

**Liftul se bloca de
câteva ori pe zi.
Pentru locatarii
blocului devenise o
obișnuiță ca, în
asemenea situații, să
deschidă ușa
exterioară a liftului
trăgând roțița dintre
cabina și peretele
putului. Pentru
Mădălina Mihai, însă,
asta a fost o soluție
fatală. Și, ca la
români, numai după o
asemenea nenorocire
s-a sinchisit cineva să
ia măsuri. În câteva
zile a fost montat un
lift nou-nouț, ca din
cutie. Și cu asta,
basta. Au dispărut
toate probele care ar
fi elucidat ancheta.**

Mărturisesc faptul că atunci când mi s-a propus acest subiect am strâmbat în mod cinic din nas. Un accident tragic cauzat de un lift rablagit. Ce mare filosofie, o dramă ca atât de multe, chiar dacă e un accident mai puțin obișnuit. Ce poți să spui mai mult decât o simplă relatare a întâmplării? Până la urmă, însă, am pornit la drum să aflu povestea. O poveste care m-a uluit. Pentru că drama asta ascunde de fapt cam tot ce înseamnă azi drama poporului român: mizerie, mârșăvie, amuz și corupție. Toate acestea au dus la moartea unui om. Apoi, toate acestea duc azi la mușamalizarea „cazului”, adică la bătaia de joc îndurată de o mamă îndoliată.

Ploiești, Bulevardul Republicii. O stradă lungă, de vreo kilometru, străjuită de-o parte și de alta de un lanț de blocuri înalte, asemenea unui canion care îți sufocă privirea. Se spune totuși că ar fi o zonă bună a orașului, cu apartamente scumpe și locatari civilizați. Aici, însă, în aceste uriașe cutii de beton, se ascund cele mai șubreze lifturi, acele mașinării infernale care stau parcă gata oricând să cadă. Deși ar trebui periodic verificate și întreținute de o firmă specializată, deși locatarii plătesc lunar niște bani pentru asta, nimeni nu se sinchisește să le mai oblojească ori să le mai șteargă rugina. Că, vorba românului, „merge și-asa”, mai ales când ies și niște bani din afacerea asta. Degeaba se plâng oamenii de zgâlțâiala, de huruiala, de groaza la care

sunt zilnic supuși. Merge mașinaria? Îi duce unde au treabă? Atunci ce mai vor? Brândușa Drăgulin locuiește într-unul dintre aceste blocuri, la etajul opt, aproape de camera trolului, adică acea cameră care adăpostește motorul liftului. S-a mutat aici de doi ani și tot de atunci obișnuiește să se trezească pe la cinci dimineața, adică în momentul în care cel mai matinal „om al muncii” pleacă la fabrică folosind liftul. O huruială sinistrală îi zgâlțâie atunci patul. Și-apoi, tot așa până noaptea, când cel mai întârziat locatar se întoarce acasă. Femeia n-a rezistat prea mult. A chemat specialiști să măsoare huruiala, au ieșit vreo 60 de decibeli, iar limita admisă e de 25. S-a pus apoi pe scris plângeri și memorii, zeci de pagini mângălite degeaba. Nimeni n-o bagă în seamă. Brândușa e avocat, nu cedează ușor, motiv pentru care oamenii, români de-ai noștri, încep s-o privească mirați. Ce-o vrea și asta, ce tot ne zăpăcește de cap cu decibeli ei? De curând, pe unul dintre pereții apartamentului, a apărut o fisură. N-a fost nici un cutremur, deci cauza e clară: zgâlțâiala trolului. Pe zi ce trece, fisura asta se tot lungeste, iar coșmarul femeii devine tot mai sumbru. Alte plângeri, alte memorii, intervenții în presa locală, audiențe la primărie, nervi și cheltuială. Toate acestea degeaba. Autoritățile o privesc cu aceeași mirare năroadă. Povestea asta putea fi, dacă am fi trăit într-o țară normală, un înfricoșător

semnal de alarmă: în blocurile din această zonă a orașului (și, cu siguranță, nu doar aici) ascensoarele sunt lăsate în paragină și pot provoca oricând o nenorocire. Nimic însă nu poate lecui nesimțirea acelor găști de români care ocupă funcții în tot felul de instituții. Și, nu după mult timp, nenorocirea s-a produs.

4 mai 2003, ora 18.50. Blocul 5C1, de pe același Bulevard al Republicii din Ploiești. Două surori gemene, Mădălina și Ramona Mihai, de 23 de ani, împreună cu un prieten, vor să iasă în oraș. Urcă în lift la etajul șase și apasă butonul să coboare. Imediat, însă, cabina se oprește. Nimic neobișnuit. Liftul asta se bloca zilnic de cel puțin trei ori, iar locatarii știau ce-au de făcut. Băiatul trage de roțița aflată între cabina și peretele putului și reușește să deschidă ușa exterioară. Sare cam un metru jumate pe pardoseala etajului cinci și pleacă după ajutoare. Între timp, surorile Mihai strigă disperate sperând să le audă cineva și să le scoată de acolo. La un moment dat, cabina liftului cade brusc câțiva centimetri și-apoi intră în trepidații. Îngrozite, fetele încearcă să iasă. Mădălina se apleacă și împinge ușa exterioară. Reușește să o deschidă, dar tocmai atunci liftul cade din nou câțiva centimetri, iar Mădălina se dezechilibrează și cade în gol, sub cabină, atingând cu bărbia pardoseala de la etajul cinci. Ramona rămâne împietrită. Amintirile ei se opresc aici. Mama fetelor e alertată de vecini. Nu înțelege prea bine ce s-a întâmplat. „Mădălina a căzut în putul liftului.” Ceva, undeva, în sufletul ei, refuză să priceapă înțelesul acestor vorbe. Tremurând toată, coboară la parter. Pe scară e beznă. Un-vecin aduce o lumanare, altul deschide ușa liftului.

Mafia ascensoarelor

Un accident mortal pe lună

Femeia se apleacă, coboară puțin brațul cu lumânarea aprinsă și-apoi, îngrozită, țipă prelung și se aruncă acolo, lângă trupul Mădălinei. Vecinii cheamă ambulanța. Fata încă mai respiră. Ajunge pe masa de operație. Rămâne însă în comă și e transportată la Spitalul de Urgență Floreasca unde, după câteva zile, moare. De atunci, mama îndoliată se chinuie să-i aducă pe vinovați în fața justiției. „Nu liftul, ci oamenii ăștia nenorociți mi-au omorât fata.” Oamenii ăștia, pe care ea îi acuză, fac parte dintr-un sistem invincibil. Nici o instanță nu-i poate atinge, nici o vorbă și nici o dramă nu-i poate scoate din cinica lor letargie.

Așa cum am spus, fiecare ascensor trebuie periodic verificat de o firmă specializată, autorizată de o instituție care poartă un nume lung și anost: Inspectia de Stat pentru controlul cazanelor, recipientelor sub presiune și a instalațiilor de ridicat. Pe scurt, ISCIR. Conform contractelor pe care firmele respective le încheie cu acest ISCIR, „agentul economic care efectuează întreținerea curentă răspunde de buna funcționare a ascensorului și calitatea lucrărilor efectuate.” În cazul nostru, acest „agent economic” este SC OLTGIS SRL, firmă administrată de un domn Constantin Frâncu, frate cu un alt domn, Emil Frâncu, fost consilier

județean PSD. Așadar, liftul cu pricina era în grija acestei societăți. Iar liftul cu pricina avea „termenul scadent de verificare oficială periodică” depășit de doi ani jumate. Mai pe înțeles, din data de 8 ianuarie 2001, ascensorul în cauză nu mai avea autorizație de funcționare. Mai țineți minte, vorba românului, „merge și-așa”, chiar dacă liftul se bloca zilnic de câteva ori și oamenii se scandalizau. Până în ziua tragediei, nimănui n-a venit să facă vreo verificare, iar acest lucru îl demonstrează chiar ISCIR București care constată că „în perioada 08.01.2001, data expirării scadenței de verificare tehnică, și 04.05.2003, data accidentului, în evidențele noastre nu se află nici un proces-verbal privind verificarea ascensorului de la Asociația de proprietari din Ploiești, Bulevardul Republicii, bloc 5C1.” Și asta, în timp ce locatarii plăteau lunar bani pentru buna funcționare a acestei mașinării. Unde sunt acești bani? De obicei, suma pe care Asociația de proprietari trebuie să-o plătească firmei de întreținere a ascensoarelor se negociază între administratorii de bloc și patronul firmei care prestează aceste servicii. Și tot de obicei, unii dintre acești administratori, abuzând de funcția pe care o au, încheie procese-verbale pe facturi supra-evaluate sau, pur și simplu, dau bani din bugetul proprietarilor pe lucrări fictive, efectuate doar pe hârtie. Să fie oare vorba de asemenea „înțelegeri” și în cazul de față? Asta a vrut să știe și Paulina Mihael, mama îndurerată, atunci când a cerut insistent administratorului Mihai Ivanciu să-i pună la dispoziție toate copiile după procesele-verbale privind recepția reparațiilor efectuate la ascensor. Mai exact, cerea să i se justifice banii ceruți lunar de administrator pentru niste reparații care nu s-au făcut. Răspunsul administratorului a fost categoric: „Nu există nici o dispoziție legală specială sau de drept comun care să oblige asociația de proprietari să dea curs solicitărilor proprietarilor.” Cu alte cuvinte, nu sunt eu obligat să vă dau vouă socoteală ce fac cu banii voștri. Aici trebuie menționat că

Asociația lui Mihai Ivanciu face parte din Uniunea Asociațiilor de Proprietari (UAP) din Ploiești, uniune care, deși prin statut se declară apolitică, e condusă de un domn Ion Stan, fost consilier PSD, iar ca președinte de onoare îl are pe Emil Calotă, primarul orașului și membru al aceluiași PSD. Aici, la acest UAP apolitic, fiecare asociație, adică fiecare locatar, cotizează cu o taxă lunară, fără a se cunoaște de fapt în ce scop sunt folosiți acești bani. „E ca o taxă de protecție, e de părere femeia. Eu, ca administrator de bloc, plătesc acești bani la UAP și UAP-ul mă sprijină pe mine, prin anumite influențe, să rămân pe funcție.” Iată, deci, cum banala poveste a unui lift răblăgit ajunge să aibă dubioase conotații politice. Iată de ce, o mamă îndurerată se chinuie zadarnic să facă dreptate. Lupta ei cu tot acest sistem e lupta cu un mastodont.

Calvarul a început chiar din acea tragică seară când, pe la ora unu, a apărut în ușă un subofiter de poliție de la Secția 2 Ploiești. Acasă nu era decât Ramona, sora geamănă a victimei. Se află încă în stare de șoc, nu putea nici măcar să vorbească, darămite să dea vreo declarație scrisă. Polițistul, însă, nici să n-audă: „Haideți, domnișoară, că trebuie să începem ancheta.” Apoi, în stilul obișnuit Poliției române, i-a sugerat că poate să-o ajute dictându-i ce trebuie să scrie. Chiar așa s-a întâmplat, iar efectul s-a văzut după patru zile, când a apărut primul act, un proces-verbal în care concluzia era una singură: de vină a fost doar victima, care a încercat să iasă din cabina liftului printr-o metodă necorespunzătoare. Nici o vorbă despre defecțiunile ascensorului, despre termenul scadent de verificare depășit, despre o eventuală culpă a celor obligați să asigure buna funcționare a acestei hodorogite mașinării. Imediat după accident, apar și cei de la ISCIR, acea instituție de care scriam mai sus că dă atestate firmelor care se ocupă cu întreținerea ascensoarelor. Aceștia recunosc că liftul nu avea voie să circule și decid oprirea lui. În ciuda acestor

Durerea mamei a depășit orice limită a imaginabilului. La puțin timp după nenorocire, ea a confectionat o păpușă de mărimea unui om, îmbrăcând-o cu hainele fetei, punând poza ei în dreptul capului.

O epavă care urcă și coboară

evidente, patronul firmei OLTGIS, cea care are în grijă ascensorul, și culmea, chiar și administratorul blocului, Mihai Ivanciu, susțin sus și tare că instalația funcționa corect și că de vină e numai victima. Apar apoi mai mulți experți, de la Inspekția Muncii, de la ISCIR-București și toți constată același lucru evident: că liftul funcționa ilegal. În plus, se adună numeroase declarații de la locatari din care reiese clar că liftul era o epavă, că se bloca frecvent, că fiecare ieșea cum putea din cabină, că s-au făcut numeroase reclamații dar niciodată nu s-a efectuat vreo reparație capitală a instalației. Înarmată cu toate aceste expertize și declarații, mama Mădălinei se hotărăște să depună o plângere penală la Parchetul de pe lângă Tribunalul Prahova împotriva lui Frâncu Constantin, patronul firmei de întreținere a ascensorului, și a lui Mihai Ivanciu, administratorul blocului. Rezultatul e identic cu cel al poliției: neînțelegerea urmăririi penale, „întrucât decesul fiicei dumneavoastră s-a datorat culpei exclusive a acesteia.” Femeia însă nu se lasă, deschide proces la Judecătoria Ploiești, contestând rezoluția Parchetului. Și, surpriză, instanța îi dă dreptate constatând că „nerespectarea normelor prescripției tehnice ISCIR de către cei ce aveau datoria să o facă, a constituit o cauză importantă în producerea accidentului.” Cu toate astea, Parchetul face recurs și câștigă. Cei doi sunt scoși de sub urmărire penală. „Trebuie să știi, îmi spune femeia, aici, în justiția ploieșteană, e cea mai mare mafie din țară. Dacă vrei să faci scăpat un borfaș, strămută procesul aici și se aranjează. Au fost multe cazuri de genul ăsta.” Și totuși, femeia nu se lasă. Lucrează acum la dosar pentru a-l trimite la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Lupta ei e tot mai încrâncenată, a devenit o obsesie. Vecinii, la început aliați de-ai ei, au început să se plictisească de toată această poveste. Ca niște români ce sunt, ei o privesc astăzi cu dispreț. O mai înjură pe la colțuri, o fac procesomană sau nebună. Iar ea se izolează tot mai mult. Nici n-ar putea să

mai comunice cu asemenea vecini. Din nesimțirea lor și-a altor români ca ei și-a găsit Mădălina sfârșitul.

Aurica Croitoru, o femeie de 48 de ani, a plecat de-acasă la o prietenă care tocmai se întorsese din străinătate. După câteva ore, Andreea, fata ei, a ieșit pe scara blocului și a văzut poșeta mamei sale prinsă în ușa liftului. Nedumerită, a alertat câțiva vecini care au coborât la parter. Presimțirea lor sumbră s-a confirmat: jos, în casa liftului, zăcea prăbușit trupul mort al femeii. Liftul era blocat între etajele 8 și 9. Se presupune că Aurica a încercat să iasă din lift, exact așa cum s-a întâmplat și în cazul Mădălinei Mihai, dar s-a dezechilibrat și a căzut în gol.

Alexandru Ciocorta, de 76 de ani, din București, a ieșit într-o duminică la plimbare împreună cu un prieten. Liftul a rămas blocat între etajele 4 și 5. Bătrânul a deschis ușa și a încercat să se strecoare afară, pe casa scării. S-a dezechilibrat și a căzut în gol. Reprezentanții firmei care aveau în administrare liftul au găsit repede explicația: arcurile ușilor au cedat, bătrânul fiind proiectat de șocul închiderii lor. Nici o vorbă despre faptul că liftul avea peste 20 de ani vechime, termenul scadent de verificare fiind de mult depășit.

La Galați, o fetiță de șapte ani, pe nume Alexandra, a ieșit să-și conducă bunica la autogară. S-au urcat în lift la etajul 7, dar cabina a rămas blocată imediat după pornire, între etajele 5 și 6. Era obișnuită cu asemenea situații, liftul era o răblă și se bloca frecvent în fiecare zi. A făcut exact ce făceau toți vecinii: a deschis ușa exterioră și a încercat să sară pe casa scării. După cum se vede, metoda a devenit o deprindere generală pentru locatarii români care folosesc asemenea hârburi. În momentul în care a sărit, Alexandra a fost proiectată sub cabină de ușa grea a liftului. A căzut în gol aproximativ 18 metri. La tipetele bunicii, mai mulți vecini au ieșit pe scară. Au deschis apoi ușa de la parter a liftului. Miracol: fetița trăia. A fost totuși transportată la

spital unde chiar și medicii au rămas uluiți să constate că nu avea decât câteva răni ușoare.

Așadar, după cum se vede, accidentele provocate de aceste mașinării dărăpănate sunt din ce în ce mai frecvente. Potrivit statisticilor ISCIR, între anii 2001 și 2005 s-au produs 89 de accidente, din care 21 au fost mortale. În acest an, media accidentelor mortale este cam de unu pe lună. Reprezentanții ISCIR constată că accidentele cele mai multe se produc atunci când o persoană încearcă să părăsească liftul blocat între etaje. „Ușa liftului este semiautomată, revenind singură la poziția închisă. Când persoana iese din lift, ușa îl lovește și îl aruncă în puț.” De-aici rezultă vina exclusivă a victimelor. Este o explicație a efectului, dragă nouă românilor, nu și a cauzei. Pentru că, nu-i așa, oamenii n-ar încerca să iasă din cabină dacă lifurile nu s-ar bloca și, deci, dacă n-ar fi atât de rablagite. Un raport din anul 2000 al Oficiului pentru Protecția Consumatorului arată că aproape 85 la sută din ascensoarele instalate în blocurile de locuințe din București nu aveau confirmate lucrările de întreținere și remediere a deficiențelor. Iar pentru asta se fac vinovați reprezentanții firmelor care au în grijă aceste lifuri, dar și administratorii blocurilor care nu cer acestor firme să efectueze revizii și reparații serioase. Mecanicii de întreținere sunt chemați numai atunci când liftul rămâne blocat. Acesta vine, pune liftul în funcțiune și pleacă. Lucru de mântuială, ca la români. Și, după cum se vede, nici măcar nenorocirile cauzate de aceste mașinării nu mai impresionează pe nimeni. Într-o țară normală, orice mic accident ar fi urmat de o adevărată campanie de remediere a cauzelor. În România, însă, singura ocupație a oamenilor după un asemenea accident este cum să se fofileze, să scape de orice răspundere. Și uite-așa, nenorocirile se țin lanț. Dar pe cine mai interesează toate acestea acum, când fiecare român are problemele și grijile lui?

text: g. n. Cătălin Apostol

**Toți pereții
apartamentului
sunt tapetați cu
fotografiile
Mădălinei. Aici, nu
trece nici o
secundă fără a fi
evocată amintirea
ei. În numele
acestei amintiri,
mama îndurerată
se chinuie
îngrozitor încercând
să-i aducă în fața
justiției pe cei
vinovați de
cumpăna tragedie.**

Du

Părintele protosinghel Irineu Dogaru este, începând din 1997, preotul Serviciului de Pază și Protecție (SPP) și, implicit, duhovnicul luptătorilor din amintita structură. Asta înseamnă că aceștia ingenunchează, la propriu, în fața sa și își mărturisesc – fără rezerve – toate păcatele, pentru a putea primi cum se cuvine Sfânta Împărtășanie. Iar pe umerii Cuvioșiei-Sale apasă atât responsabilitatea secretelor de serviciu, cât și obligația morală de a nu divulga nimănui mărturisirile colegilor săi mai mari sau mai mici în grad ori funcție, pe care aceștia i le fac în cadrul Sfintei Taine a Spovedaniei. Fiindcă, iată, ne-am luat cu vorba și am uitat să vă spunem că părintele Irineu are și gradul de colonel în serviciul care asigură protecția demnitarilor în România.

hovnic la SPP

„Părinte, raportează fără agheasmă!”

„Am scăpat de secretarul de partid, acum e popa cu ochii pe noi”

Irineu Dogaru ar fi fost astăzi un respectat preot de mir în satul său natal din sudul Olteniei, unul dintre preoții anonimi, cum sunt mii în țara aceasta, care trudesc cu vrednicie pentru a-și păstori enoriașii pe calea anevoioasă a mântuirii, dacă, în urmă cu aproape douăzeci de ani, viața nu i s-ar fi schimbat radical, în urma deciziei de a se călugări. Destinul – „Dumnezeu, nu destinul!”, ne corectează Cuviosia Sa – n-a voit însă ca slujitorul altarului să-și afle pacea vieții monahale într-o mănăstire, ci i-a oferit o alta, total opusă.

Irineu Dogaru s-a născut pe 15 noiembrie 1961 în comuna Mărunței, din județul Olt și, pentru că încă din copilărie s-a simțit atras de cele sfinte, a urmat Seminarul Teologic de la Craiova iar, ulterior, Facultatea de Teologie din București. N-a mai apucat să se întoarcă, în calitate de preot, la biserica din satul natal, așa cum visau părinții săi, fiindcă în anul III de facultate, în vacanța de vară, s-a hotărât brusc, în urma unei scurte discuții cu înalt Prea Sfințitul Nestor, mitropolitul Olteniei, să se călugărească. Decizia sa i-a șocat pe toți cei care-l cunoșteau, dar, până la urmă, n-au avut încotro și l-au respectat opțiunea. În 1990, după trei ani de monahism la mai multe mănăstiri din sudul țării, este trimis la o bursă în Franța, unde își continuă studiile de doctorat, la Institutul de Teologie Ortodoxă Saint Serge, la Institutul Catolic și la Sorbona (Paris). Despre perioada respectivă vorbește cu detașare și chiar cu o notă de obidă în glas: „Cine crede că în Occident învățământul teologic este mai bun decât în România se înșală amarnic. În plus, francezii m-au decepționat prin atitudinea rece, ca să nu spun arogantă și chiar ostilă cu care ne tratau pe noi, «frații lor (mai mici) întru latinitate»... Reîntors în țară, am fost adus la București, unde am lucrat, timp de patru ani, ca inspector într-un sector de specialitate al Patriarhiei

Române, iar din 1997 sunt preot al SPP-ului”.

„Gradul de colonel corespunde funcției de preot militar. Vreau să fie limpede: eu nu sunt decât un umil slujitor al altarului dar, prin natura activităților desfășurate aici, depășesc sfera pastoral-liturgică și mă implic mult în probleme sociale și educaționale. Aș vrea să pot dilata timpul, ca să-mi ajungă pentru tot ceea ce îmi propun să fac...” Destul de zgârcit la vorbă când e să povestească despre el însuși, am reușit, totuși, să aflăm că părintele Irineu face cam de toate: săvârșește, zilnic, acatistul, în capela pe care tot el a amenajat-o la sediul SPP, îi spovedește și îi împărtășește pe colegii săi, le sfințește locuințele, îi cunună și le botează copiii, dar se și antrenează cot la cot cu ei pe câmpul de instrucție sau în poligon. Afară de toate astea, se îngrijește, împreună cu ceilalți angajați, de copiii și bătrânii pe care SPP-ul i-a „înfiat”, ține cursuri de religie și istorie a Bisericii, iar atunci când este cazul, își instruește colegii care vin în contact cu delegații străine, pentru a evita eventualele neînțelegeri cauzate fie de necunoașterea modelului lor cultural, fie de trăsăturile specifice religiei sau cultului din care fac parte respectivii.

„Să nu credeți că tot timpul a fost așa – ține să precizeze părintele Dogaru. La început mi-a fost destul de greu, fiindcă noii mei colegi m-au privit cu suspiciune. Mă considerau «omul directorului» și, pe cât puteau, încercau să mă ignore. Nu veneau la capelă, nu veneau la spovedit și refuzau asistența religioasă pe care le-o ofeream. Ba chiar unul dintre ei s-a supărat foc atunci când am vrut să-l stro-

pesc cu agheasmă...”

„Eram într-o situație destul de delicată, mai ales că printre noii colegi începuse să circule o zicală care, probabil, a fost inventată tot de unul mai hătru dintre ei: «Am scăpat de secretarul de partid, dar acum stă popa cu ochii pe noi!» Pe de altă parte, simțeam că mă apucă disperarea, pentru că acești oameni au permanent mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, fiindcă duc o viață dură, care nu de puține ori le este pusă în pericol în timpul misiunilor pe care le au de îndeplinit... Nu mi-am pierdut însă nici o clipă nădejdea că, mai devreme sau mai târziu, voi reuși. Irineu înseamnă «Făcătorul de pace» și chiar am crezut că eu le-o voi putea aduce într-o bună zi. Apoi am avut revelația: dacă oamenii aceștia nu vin spre mine, de ce să nu merg eu în întâmpinarea lor? Zis și făcut: am început să-i însoțesc la antrenamente, am executat împreună exercițiile tactice specifice, reușind – o spun cu toată modestia de rigoare – să mă încadrez în timpii ceruți de barem. Am început să le mai spun și câte o glumă – desigur, în limitele decenței – iar când m-am apropiat de ei și mai mult, le-am explicat faptul că toți suntem copiii lui Hristos. Încet-încet, au văzut că nu am gânduri fătărice, că pot să mă considere camaradul lor, iar când au căpătat încredere în mine, au început să-mi povestească problemele și necazurile lor. Iar eu încercam, pe cât omenește posibil, să le dau cele mai bune sfaturi. Relațiile noastre au evoluat frumos în timp, iar acum pot spune cu mâna pe inimă că toți ostentorii acestui serviciu îmi sunt ca și frați...”

Aveam să aflăm ulterior că „lovitura de imagine” cu care părintele Irineu și-a câștigat stima și chiar prietenia colegilor săi a fost dată în poligon, când, la o ședință de tragere cu armamentul din dotare, Cuviosia-Sa a obținut 49 de puncte din 50 posibile. Performanță – trebuie să recunoaștem – greu de atins și pentru un trăgător de elită!

Astăzi, la 44 de ani, Irineu Dogaru nu regretă nimic și nu uită să-i mulțumească zilnic Celui-de-Sus, atât pentru lucrurile bune care i se întâmplă, cât și pentru încercările mai grele fiindcă, spune el, „Omul propune, dar Dumnezeu dispune. El este cel care ne călăuzește pașii și hotărăște ce este mai bine pentru fiecare dintre noi și ne smerește ori de câte ori ne semețim prea mult întru cele deșarte...”

„Loviți, dar cu dragoste...”

▼ **Colonel sau preot?**

– Mai întâi sunt om. Apoi preot. Sunt și colonel, dar nu cadru activ. Adică nu sunt combatant...

– ...Am înțeles, numai în cazurile de forță majoră!

– Dacă spuneți dumneavoastră...

– Prea Cuvioase Părinte, nu se prea vede nici o compatibilitate între Biserică și serviciul special din care faceți parte...

– Depinde cât de atent privești. Există destule, dar cea mai importantă este aceea că și Biserica și SPP-ul apără Viața.

– Vi s-a întâmplat să fiți sunat vreodată noaptea și să fiți anunțat că e alarmă la SPP?

– Numai o dată?! Și de fiecare dată m-am prezentat la noi, la capelă, pentru că e firesc ca oamenii să știe că preotul face parte din structura instituției, la fel ca și medicul sau psihologul, și că este alături de ei în momentele dificile.

– Ați fost vreodată sancționat de șefi?

– Nu, însă, iată, mărturisesc că am fost printre cei care au reușit să-și enerveze (la modul frumos) șefii direcți (episcopii – n.r.), fiindcă mereu veneam la Prea Sfințile lor ca să cer, pentru colegii mei, calendare, cărți de rugăciuni, icoane etc.

– Ce sfaturi le poate da preotul unor luptători care, probabil, datorită regulilor profesionale, întâi acționează instinctiv și abia apoi au timp să gândească, să-și pună întrebări și să caute răspunsuri?

– Sfaturi există destule, și ei chiar le primesc de la mine înaintea unor misiuni dificile. Iată câteva: fiți buni; fiți înțelepți; fiți înțelegători; luptați, dar cu frică de Dumnezeu; dojeniți, dar cu iubire; **loviți, dar cu dragoste...**

– Ce fel de oameni sunt sepeștiți?

– Chiar dacă îi vedeți plini de mușchi și cu cagule pe față, trebuie să știți că acești colegi ai mei nu sunt niște sperietori. Sunt oameni ca noi toți, cu bucuriile, problemele și frustrările lor. Niște oameni minunați, pentru că își pun viața în pericol pentru a salva alte vieți. Par „băieții răi” dar, de fapt, sunt oameni buni!

– În delegațiile oficiale pe care le însoțiți în țară sau peste hotare aveți rolul de duhovnic, sau de luptător SPP?

– Și una și alta. În primul rând sunt slujitor al Domnului, dar sunt pregătit să intervin oricând, atunci când este pusă în pericol viața celor pe care avem ordin să-i apărăm.

– Așa, cu mâinile goale? Sub reverendă n-ar putea să încapă o armă albă sau un pistol mic-mic?...

– N-am purtat pistol niciodată. Armele mele sunt Crucea și Cuvântul lui Dumnezeu.

– Din 1994 și până acum ați slujit neîncetat, alături de Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist, la Catedrala Patriarhală. Aveți și sarcina de a-l proteja de eventualele atentate?

– Parcă ne-am înțeles să nu mă întrebați secrete de serviciu!

– Am auzit că aveți centura neagră la arte marțiale. Este adevărat?

– Pozitiv!

– Un sfat de suflet pentru cititorii noștri?

– Cândva, un părinte bătrân m-a învățat că dacă vreodată, din nebagare de seamă, cazi în mocirlă (și asta ne pândește la orice pas) să nu rămâi acolo. Ridică-te cât de repede poți, spală-te, schimbă-ți hainele și mergi mai departe... Așa e și cu viața noastră...

– Nu cred că trebuie să mai explicăm mesajul.

– Nici eu. Cine are urechi de auzit, să audă!

text și foto **Victor Ionescu**

BUCOVINA
pentru
BUCOVINA

Nu contează

dacă ai un *Porsche* ori un *Trabant*, dacă ești fericit, atunci e bine. Banii nu te fac fericit. Banii sunt importanți, dar nu sunt totul. Am văzut oameni săraci mult mai fericiți decât mine, într-un alt înțeles al cuvântului fericire. Gândeau diferit și acest lucru e important, totul pleacă de la modul cum gândești", crede Axel Kohnen.

În jurul lumii cu Stela și Axel Kohnen

Dacă îi întrebi pe oameni ce pasiuni au, mulți îți vor răspunde: călătoriile.

Însă, puțini sunt aceia care călătoresc în adevăratul sens al cuvântului. Pentru Stela și Axel Kohnen proverbul *călătorului îi șade bine cu drumul* se potrivește perfect. De la Cercul Polar de Nord, trecând prin Tropicul Racului și cel al Capricornului și până la Cercul Polar de Sud, soții Kohnen au colindat Pământul în lung și în lat. Când în camioneta lor Mercedes, când cu vaporul, barca ori bicicleta, când pur și simplu la pas, Stela și Axel călătoresc neobosit de șapte ani încoace și încă, pe puțin, zece ani de acum încolo. Floră și faună minunate, oameni și civilizații uimitoare, peisaje pe care puțini muritori au ocazia să le vadă, toate reprezintă principala bucurie a celor doi. Locuința acestora din București este plină de amintirile călătoriilor. Aici ei petrec doar patru-cinci luni din an îngrijindu-se de afaceri și așteptând să treacă sezonul ploios în țările pe care urmează să le viziteze. Am avut șansa de a merge la familia Kohnen cu o lună înainte de a pleca într-o nouă aventură, pe malul fluviului Amazon.

„A sta la hotel este sinonim cu a sta într-o pușcărie“

Stela a luat microbul călătoriilor de la Axel, acum 11 ani, când s-au căsătorit. De profesie medic fizioterapeut, Axel Kohnen a început să călătorească din 1976, când părăsea Germania natală pentru a vizita Turcia, Iran, Pakistan, India, Nepal etc. Din munții Himalayei și-a luat un câine *Fu* – strămoșul câinilor tibetani – și împreună cu micuțul patrușed a străbătut Africa de la Nord la Sud. Anii '80 îl găseau tot pe drum, de această dată parcurgând *Pan Americana*.

Timp de doi ani a revenit în Germania ocupându-se de soție, copii și de casă, însă dorul voiajului nu i-a dat pace. „Mi-am vândut casa, am luat un preț bun pe ea, mi-am luat soția și copiii – unul în vârstă de patru ani, celălalt de doi ani și jumătate – și am plecat la Singapore și de acolo în Malaysia, Thailanda și timp de un an în Australia. Pe când m-am hotărât să mă reasez la casa mea în Germania și să devin un **om normal** (*văde cu subînțeles*), a intervenit divorțul. La puțin timp, problemele mele dentare m-au trimis la medicul stomatolog, care, întâmplător, era Stela, prietena mamei mele. Așa ne-am cunoscut“, povestește Axel. „După ce am terminat facultatea, am plecat din România începând o viață nouă în Germania. Cu multă trudă și greutate mi-am deschis cabinetul meu particular în țara de adopție, reușisem chiar să-mi cumpăr propria mea casă. Eram căsătorit, dar mariajul meu nu mai funcționa. Nu-l știam pe Axel înainte fiindcă el era mai mult plecat în străinătate. Într-o zi, mă sună mama lui Axel să-mi spună că fiul ei

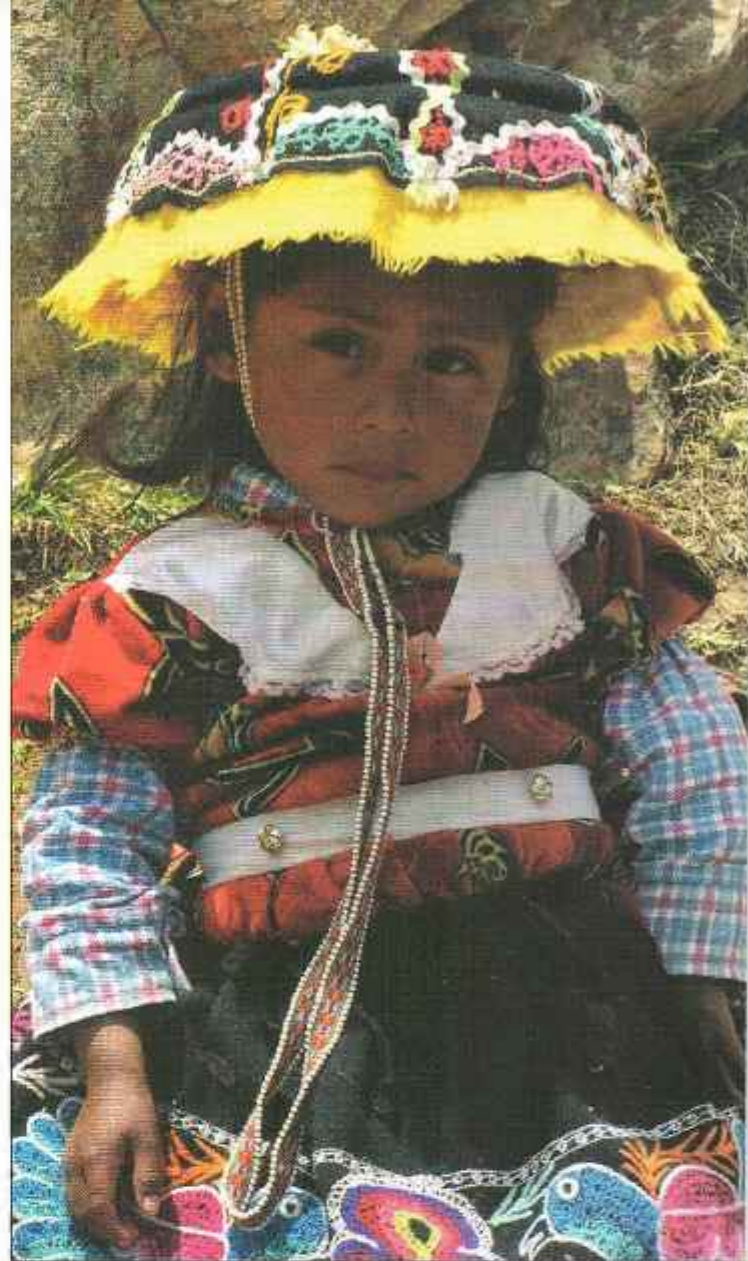
are nevoie de o intervenție stomatologică. După un timp ne-am împrietenit. Eu treceam în acea perioadă și printr-o depresie, munceam extraordinar de mult. Axel, în loc de cuvinte de încurajare, mi-a spus doar atât: *Știi, dacă ai fi în locul tău, ai vinde tot și ai pleca în lume!* Atunci mi-am zis: *Ăsta e nebun!* În 1994 eram deja căsătorit, iar după alți șase ani s-a dovedit că Axel avusese dreptate, am plecat într-o călătorie în jurul lumii“, spune Stela Kohnen. Aici, Axel a intervenit pentru a accentua asupra necesității voinței de a pleca în călătorie. „Trebuie să fii suficient de puternic să spui *De azi, am încheiat, îmi schimb viața, dintr-un apartament mă mut într-o mașină și călătoresc în jurul lumii*. Sigur, nu este ușor să nu mai ai casă, dar nu suntem pe vremea lui Marco Polo, astăzi există sistemul GPS de localizare prin satelit, există radio, telefonie mobilă, așa că nu mai sunt probleme de comunicare. Difil este să oprești cursul vieții tale normale și să sari într-o altă direcție, iată provocarea! Oamenii găsesc întotdeauna o scuză pentru a nu face călătorii. Ba sunt banii, ba sunt copiii, ba e mama, ba e pisica etc. Bineînțeles, călătoriile necesită bani, dar mulți oameni cu bani vor din ce în ce mai mulți bani și nu se mai pot opri. Noi am văzut că se poate duce o viață normală și cu mai puțini bani. Trebuie să-ți schimbi mentalitatea, să ai alte priorități ca să faci ceea ce facem noi. Când revin în România (între timp soții Kohnen și-au luat un apartament la București – **n.r.**), cam patru luni pe an, și vorbesc cu vecinul sau cu un prieten de

familie, aflu că și-au schimbat mașina, au un copil, soția și-a înnoit garderoba, vecinul are o nouă iubită ș.a., dar nimic interesant în ansamblu. Nu pot să duc o asemenea viață. Noi suntem fericiți și când ne întoarcem aici, dar și când plecăm într-o nouă aventură.“ Itinerarul pe care și l-au propus Stela și Axel pentru octombrie 2005-aprilie 2006 cuprinde Amazonia, Venezuela, Columbia unde își vor gara camioneta pentru ca, după alte cinci luni petrecute în România, să plece în Guyana și Surinam, în nord-estul Americii de Sud. 2007 va fi un an dedicat tot călătoriilor din America de Sud, pentru ca apoi să se îndrepte de la Buenos Aires la Cape Town, iar după alți doi ani către Malaysia, Thailanda, Laos, Cambodgia, Vietnam, China, Mongolia și Siberia, ceea ce presupune încă alți șapte ani de voiaj. În tot acest timp, ei vor locui și trăi în camioneta lor, apartamentul pe patru roți care îi face niște oameni fericiți. „Când faci asemenea călătorii, mașina devine casa ta, locul unde ai totul. Am putea să avem totul și cazându-ne la hotel, dar eu unul m-aș simți ca într-o pușcărie, deoarece toate hotelurile sunt făcute după același calapod. În plus, e mult mai interesant să mergi la piață în localitățile pe care le vizitezi, să interacționezi cu oamenii. Multă lume nu înțelege febul nostru de a fi, de aceea am și pierdut pe mulți dintre vechii noștri prieteni, dar în drumul nostru am și câștigat o mulțime de alți prieteni. Filozofia mea este să dai totul până la ultimul buzunar al pantalonilor“, susține cu toată tăria Axel.

„Atât eu
cât și Stela
suntem
medici, de
multe ori în
călătoriile
noastre
ducem cu
noi provizii
de medica-
mente și
alimente
pe care le
distribuim
oamenilor
săraci din
satele pe
unde tre-
cem. Sunt
extraor-
dinari
oamenii
simplici”,
povestește
Axel
Kohnen.

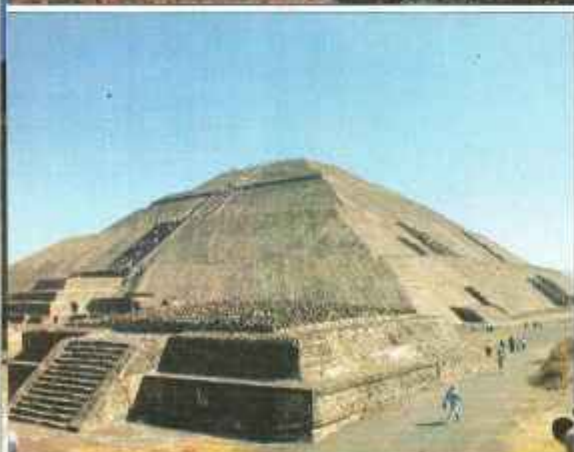
„Românii “ din Patagonia

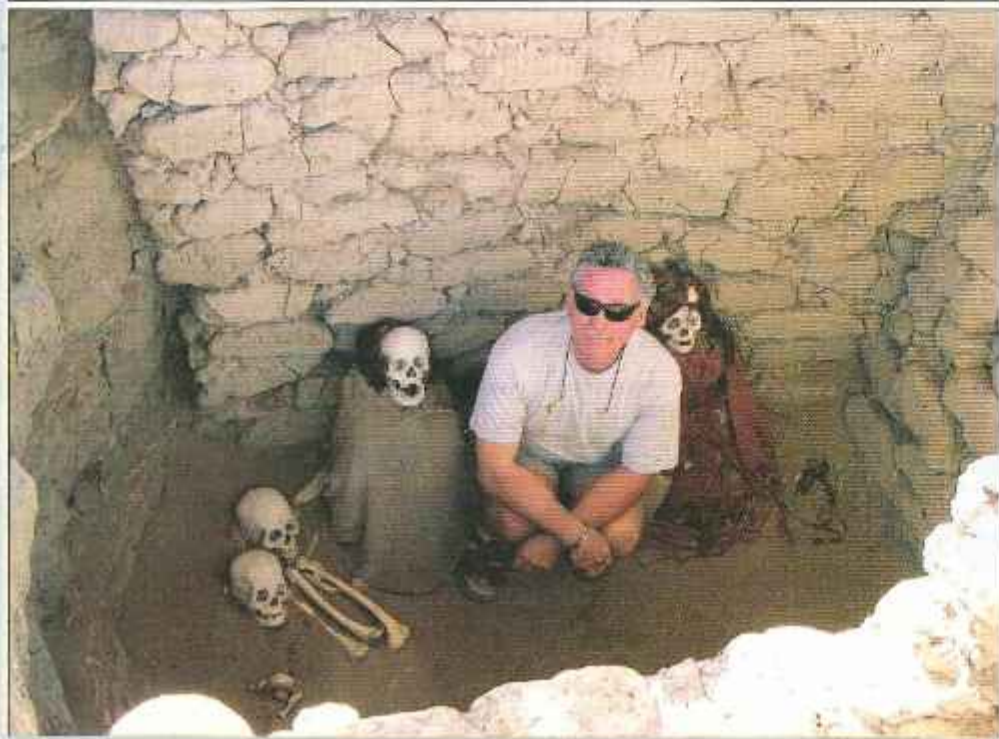
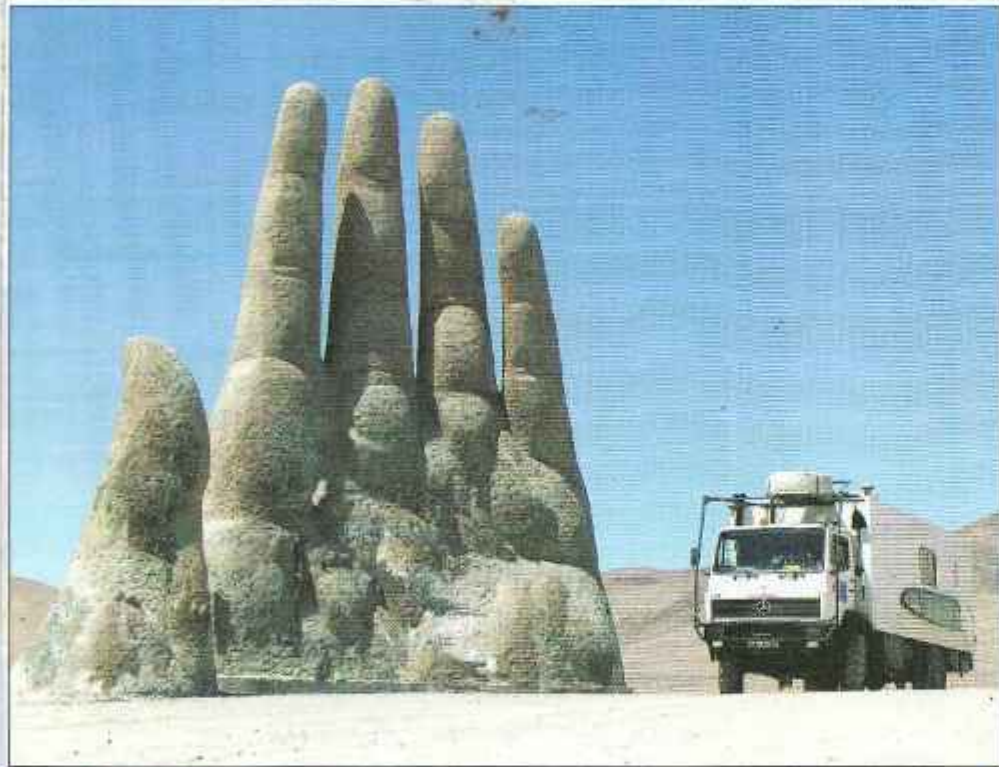
Deși au străbătut lumea-n lung și lat, având ocazia să întâlnească oameni din culturi și cu obiceiuri dintre cele mai diverse, poate cea mai impresionantă întâlnire a soților Kohnen a fost cu familia de rromi din Patagonia, anul trecut la cumpăna dintre ani. Aici, la capătul lumii, în cel mai sudic oraș de pe glob - Ushuaia, an de an, Stela și Axel merg să sărbătorească petrecerea Revelionului. „Era în decembrie și bătea un vânt sfichiuitor spre seară. După zile întregi de mers în mașină, am simțit nevoia să ies puțin afară, să fac puțină mișcare. Lângă mașina noastră era parcată o altă și am început să leg o conversație cu șoferul ei. Ne-a întrebat de unde venim, ce facem etc. și fiindcă era foarte frig afară, Axel mi-a spus să îl invit pe șofer și familia acestuia (copii, bunici, vreo zece persoane) la noi în mașină. Când sunt plecată gătesc mai mult decât acasă, așa că m-am apucat să le gătesc niște paste chinezești. Ei m-au întrebat cum se numesc pastele și fiindcă nu îmi venea cuvântul în spaniolă am spus românește: *paste de orez*, la care șoferul

mașinii vecine mi-a replicat: *păi este ca în limba mea maternă*. Când l-am întrebat care este limba sa maternă, mi-a spus româna și că ei sunt români, sunt de fapt rromi nomazi. Străbunicii lor veniseră cu mult timp în Patagonia și le-au transmis limba din generație în generație. Vorbeau perfect românește, dar nu știau unde se află România. Cum noi în mașină avem un glob pământesc pe care pun ace cu gămălie colorate să marchez traseele, le-am arătat pe acel glob unde sunt situate Europa și România. Ne-au întrebat cum este muzica rromilor în România și, cum un prieten ne-a dat la un moment dat mai multe casete cadou, printre care și o casetă cu manele, le-am dat-o lor. Au luat-o și au ascultat-o la un casetofon și imediat una dintre fete a început să danseze, în timp ce bunica ne-a pregătit un ceai de fructe. Să întâlnești în Patagonia, după săptămâni întregi de călătorit fără a vedea un om, un copac sau un animal și apoi la capătul călătoriei să întâlnești niște oameni care îți cunosc limba maternă este impresionant!”, povestește Stela.

„Statele Unite și Canada

sunt cele mai frumoase țări din lume din punct de vedere al peisajului. Totul este la superlativ în SUA și Canada, însă din perspectivă sentimentală, cea mai aproape țară de sufletul nostru este Australia. Acolo te simți ca un pionier care descoperă țărâmurile noi. Din cauza spațiului imens, nelocuit, ai sentimentul că ești singur pe pământ. Am călătorit zile în șir fără să întâlnim vreo mașină. Când, în cele din urmă, întâlnești una, te oprești și zici *Hello!*, întrebi de unde vine și unde se duce, chiar dacă nu ai văzut persoana respectivă până atunci și nici nu ai șanse să o mai vezi după această întâlnire”, susține familia Kohnen.

„When you come back?“

O altă întâlnire inedită a soților Kohnen în America de Sud a reprezentat-o cea de la ruinele Quelap din Peru. „Sunt la 4.000-4.500 m altitudine, greu accesibile. Îți trebuie echipament adecvat. Noi am reușit să ajungem cu mari eforturi. Undeva în vârful muntelui locuia o femeie singură cu cei șapte copii ai săi hrănindu-se cu ceea ce le oferea natura. În ciuda vicisitudinilor vieții, copiii ei mergeau zilnic la școală zece kilometri dus, zece întors, iar una dintre fetele mi s-a părut chiar foarte inteligentă. Am întrebat-o de ce stă acolo și nu se mută într-un sat mai jos. Femeia mi-a povestit că bunicii ei au locuit acolo, erau din cultura *chachapoyas*, și au apărut ruinele. A fost o întâlnire șocantă pentru noi! La fel de interesantă a fost și cea din Belize, un stat mic și sărac la Marea Caraibilor, alcătuit din insule. Am ajuns pe una dintre insulele acestei țări și ne-am plimbat cu barca de la o insulă la cealaltă. Era în urma unui taifun care distrusese locuințele localnicilor. Pe una dintre insule am descoperit o familie care pierduse tot. Tatăl și fiul scoteau scoici imense din mare și le vindeau pe un pret

de nimic celor de pe iahturi, casa lor era de fapt un acoperiș pus pe niște pari. Mama pregătea mâncarea, dar nu pescuia. Cât am stat de vorbă cu ei, femeia nu a scos nici un cuvânt. Văzând câte lipsuri au, am plecat cu barca pe insula unde ne lăsasem camioneta și le-am adus lucruri, alimente și medicamente. M-a impresionat sărăcia lor, modul de viață și felul în care încercau să-și câștige existența. Ne-am întors zece kilometri cu barca la insula lor și le-am dat proviziile. S-au bucurat foarte mult. La plecare femeia, cu ochii în lacrimi, mi-a spus doar atât: *when you come back?* (când te mai întorci?). Ochii ei m-au urmărit peste tot pe unde am fost, chiar și după ce am ajuns în România. Când am revenit în America de Sud anul următor am încercat să dau de ei, dar nu i-am mai găsit acolo unde știam că sunt. Fuseseră evacuați de pe insulă tot după un taifun. Am stat trei zile acolo, luasem cu noi mai multe provizii, în speranța că se vor întoarce. Cine știe, poate îi vom reintâlni”, spune cu mulț regreț Stela.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhiva soților Kohnen

„Dacă întrebi un băștinăș câți kilometri sunt până la orașul următor nu poate să-ți spună dar îți va răspunde că trebuie să mesteci de două-trei ori frunze de coca. Această plantă înlocuiește adesea hrana dar reprezintă și un ritual.”

Un Ford T (Tin Lizzie)

din anul 1914, un Ford Roadstar din 1928 și două Forduri A Cabriolet din 1929 – unul verde, celălalt negru – sunt bijuteriile pe patru roți care constituie mândria soților Stela și Axel Kohnen. Le-au achiziționat din Uruguay, le-au recondiționat cu piese originale în proporție de 98% și le-au adus vara aceasta în România. Automobilele reprezintă acum proprietatea familiei Kohnen, dar, în același timp, fac parte din valorile de patrimoniu ale României. Dincolo de parada celor patru nestemate Ford pe străzile Capitalei există povestea Stelei și lui Axel Kohnen. Doi mari iubitori de antichități și de călătorii, mai ales de călătorii.

Puterea de a împlini visele
e cel mai frumos dar.

MARINESCU ANDREEA
BUCUREȘTI

SURPRIZE, SURPRIZE!
ANUL 7

sâmbătă
ora 20:00

Imaginea timpului tău

Fuga după

Malentendu
cu fete
bronzate
frumos

Cătălin Ștefănescu repetă un text, un gest, o poziție bună pentru citit de pe prompter. E liniștit, împăcat, pozitiv, cum îl știm. Doamna Silvia Ciurăscu, fermă și grațioasă, îndreaptă lumini, aprinde lumini, deplasează camere de filmat, totul, din vorbe. Apoi, așezată scurt pe un fotoliu, în hol, oferă un interviu. Tășnire din fotoliu (nu putem să nu remarcăm frumusețea saltului, ca-n dans, o preocupare veche a doamnei Ciurăscu). Chestiuni care nu suportă amânare.

Se-aude că Bruckner ar fi descins deja. Grupul de tinere jurnaliste freamătă și pornește încrezător spre noua clădire a TVR, un *un vrai Carrefour*. E foarte cald și ni se oferă apă, o răcorire binevenită înaintea întâlnirii cu un ins pe care l-am putea bănuși întotdeauna încins. Gureșe, jurnalistele schimbă impresii: „Băi, io n-am crezut că arată așa de bine pentru vârsta lui. M-așteptam să văd un moșuleț, când colo... Se ține bine...” (o fată bronzată frumos, coborâtă dintr-un jurnal de modă). „Moșulețul” intră nonsalant, cu sacoul ținut în deget, pe umăr. Privire razantă, albastră, peste masa feminină expusă cu interes. „Oh, ce de fete!”, scapă filosoful. Înțelege surprins că e vorba, de fapt, de ziariste... Lăudatele zâmbesc, surăd, chicotesc. Se pare că asta ar fi singurul lucru pe care ar fi vrut să-l audă. În logica bruckneriană nimic n-ar fi mai profund, mai pe înțeles, decât frumusețea și dăruirea. Rapid, Pascal a fost așezat pe scaun și pomădat cu sărg. Printre dinți, cât să nu audă decât dna Ileana Ploscaru Panait, cea care-l însoțește: „Nu mă așteptam la asta. E o neînțelegere...” Acest *malentendu* plutește în aer fără ca nimeni să priceapă ceva. S-ar crede că dl Bruckner e stânjenit de fetele care îl învâluie, zâmbitoare. Deși se organizează o întâlnire cu ziaristi, nu se oferă posibilitatea de a pune o întrebare. Adevărul e că nici damele de față nu par nerăbdătoare să pună vreuna. Nici n-ar fi timp, minutele gonesc și în studio Cătălin Ștefănescu citește întruna din setul lui de întrebări. A rămas îmbrăcat în bluza

În vara asta am fost în culisele unui eveniment cultural deosebit: vizita lui Pascal Bruckner la București, cu prilejul lansării în limba română a ultimei sale cărți, *Iubirea față de aproapele*. Descinderea n-a putut fi trecută cu vederea de Cătălin Ștefănescu, singurul realizator TV român care i-a luat scriitorului francez un interviu. S-a pregătit din timp, temeinic, și a rămas încântat de ceea ce i-a ieșit.

alt fel de vedete Pasca!

neagră cu care venise de-acasă și în sandale, după ce s-a asigurat că „nu-i nici un bai”. De cealaltă parte, acolo unde Bruckner e aranjat pentru saltul în eter, se propune o poză de grup. Imagine oarecum hazlie, un scriitor mare, pierdut impersonal în vâltoarea mediatică românească, așa cum o știm: popotonată și slabă de inger. La moment apare o fată tânără cu buricul gol, care scoate noul volum al lui Bruckner pentru un autograf. Plăcut surprins, acesta se lasă apoi purtat de o discuție în pași repezi, pe culoarele TVR. În hol, alt preambul. E luat la un interviu fulger, bilingv: întrebări englezești cu răspunsuri francezești, conduse de o reporteriță proaspăt bronzată. Chiar și Cătălin Stănescu îi spune, rapid, pe englezește, că formula emisiunii este una de acces ușor la cultură, așa că se așteaptă o discuție în termeni simpli, pentru popor. Oaspetele e de acord. Aceeași privire impasibilă, oarecum stearsă. Degeaba dna Panait îi șoptește câteva obiective turistico-artistice (ex. Palatul Mogoșoaia) care ar fi bine de vizitat. Di Bruckner ascultă liniștit, aproape neparticipativ. Se interesează, însă, de publicul care asistă la interviu. Nu înțelege de ce va fi înconjurat de tineri, liceeni sau oarecum studenți (noi știm că nici nu sunt vorbitori de limbă franceză, lucru

care se va și vedea în emisiune, pe ochii nepricepând nimic). Aici e clar nemulțumit, dar este, în continuare, de acord. Când începe, în fine, emisiunea, devine degajat, chiar luminos. Participă cu plăcere la discuție, repetând idei, cu siguranță, a suta oară. Spectacolul reușește: erotism, libertate, adulter, Europa, film, Franța, România. Deținut minte: „Idealul iubirii carnale caritabile”, „Știi că ai fost fericit numai atunci când fericirea s-a dus”, „Fericirea e intermitentă”, „Nu poți trăi într-o societate liberă dându-te în continuare drept persecutat” sau: „Francezii au bătut Europa pe fesele lui Chirac.” Se termină, partenerii de discuție se despart, Cătălin Stănescu radiind, bucuros, Bruckner imperturbabil, adică filosof. La întoarcere, pe aceleași culoare, ne declară că i-a plăcut, că s-a terminat prea repede, că ar mai fi vrut. „N-au fost deloc ușoare întrebările. A fost o discuție excitantă. Îmi plac discuțiile de felul ăsta, acest mod intelectual de a pune problema... Aș mai fi stat încă două ore...” Aceeași alergătură pe culoare, aceleași frânturi de vorbă. Agil (Bruckner are un trup repede mișcător, asemeni gândului), ajunge repede la poarta TVR. Mai auzim o vorbă: „Vreau să ajung repede, să fac un dus.” Ziaristele rămân în urmă, necercetând. Subiectul a fost epuizat.

Televiziunea Română
a organizat, înainte de interviul *Garantat 100%*, o întâlnire cu ziaristii. De fapt, cu ziaristele, gândindu-se că, probabil, de asta avea nevoie Bruckner. L-am așteptat înfrigurate. Am vizitat platoul de filmare, unde trupa Virgil Popescu repeta degajat. Acorduri limpezi, atingând jazz-ul, pe care Cătălin le urmează pocnind din degete și dând din cap ritmat, fericit. Ba chiar și cinci secunde de legănat pe picior, în semn de admirație pentru band-ul emisiunii, de care e tare mândru.

Cătălin Ștefănescu, cealaltă față a unui duplex

▼ L-am auzit pe Pascal Bruckner spunând că întrebările au fost foarte incitante... Ar mai fi stat încă două ore la discuții.

– Mie îmi pare rău că nu sunt deloc spontan pe frantuzește. Sunt ani de exercițiu care lipsesc puternic. Știam, dar am mai uitat. Una e când iei interviu unui muzicist și alta când stai de vorbă cu un scriitor și un teoretician de talia asta. Dacă ar fi fost pe englezește era chiar grozav. Eu, oricum, mi-am făcut lecțiile cât de bine am putut. Am fost încântat pentru că mie mi-a plăcut foarte tare partea a doua. Ce face el acolo, în partea a doua a cărții, mi se pare foarte tare. Depinde și de mâna traducătorului.

– Francezii au tradiția libertății în dragoste. Hedonism, dragoste liberă...

– Au, e-adevărat. Sunt profund familiarizat.

– Dacă pentru Bruckner a fost așa de plăcută discuția, pentru tine cum a fost?

– Pentru mine?! Pentru mine a fost provocare, pe bune. Uriasă, am avut emoții mari cu treaba asta. Oricum, îmi fac lecțiile bine de fiecare dată, dar acum chiar mi-am făcut lecțiile foarte cumsecade, am citit foarte mult. Am citit tot ce-a apărut pe românește. M-am uitat și pe net și, sincer să spun, nu mă așteptam să fie așa de explicit și așa de relaxat cum a fost. Mai mult decât atât, îmi pare rău, dar prima dată mi-a fost frică.

– S-a simțit o oarecare încordare la început.

– Vai de mine, mă gândeam că o să fie nevoie să-mi folosesc setul de întrebări de avarie. Pentru că sunt de-ăștia care-ți răspund cu „da” și cu „nu”, cu „bine” și cu „rău”. Mai aveam încă un set de întrebări pregătit, dacă răspundea monosilabic. Erau de altă natură întrebările astea, dar uite că n-a fost nevoie. Ei, acum îmi pare rău că nu le-am folosit.

– E, într-adevăr, foarte comunicativ. Tot drumul către televiziune și pe unde a fost dus, a vorbit întruna. Chiar dacă ceilalți nu prea comunicau, ori din cauza limbii, ori că nu știau ce s-ar cuveni... Dar el încerca...

– E de departe genul de invitat care te ajută foarte tare și te ajută bine... Genul de invitat la care te odihnești. Și te bucuri că, uite, e cineva care zice ce trebuie și tu numai te odihnești. E foarte fain, serios că-i foarte fain cu tipi din

ăștia. E ușor asemănător cu condiția celor care stau în public. Stai și asisti la spectacolul unui individ care vorbește.

– E o plăcere în a gândi împreună...

– Sigur că e. E un privilegiu.

– Că tot e la modă ideea de libertate, de sexualitate strigată peste tot, mai ales pe televizor... Comunicare și plăcere.

– Uite, cu fericirea și comunicarea mai degrabă mă gândisem să insist, pentru că povestea cu sexualitatea mi se pare, chiar și la Pascal Bruckner, vândută ușor senzațional. O marfă agreabilă, altminteri, dar nu neapărat cea mai interesantă, pentru că multă lume face treaba asta. Însă în partea a doua, în partea cu plăcerea și fericirea, în partea de filosofie, e absolut seducător! Și e substanțial, nu numai seducător... Și scrie foarte bine. Îmi plac teoreticienii care scriu bine.

Int. G. Iova

Foto: Robert Hancianec

În ciuda emoțiilor, interviul a mers șnur. N-au existat pauze, iar exercițiul de admirație întreprins de Cătălin Ștefănescu s-a încheiat cu succes. A fost „o treabă faină”, cum ar spune Cătălin.

L-am întâlnit pe Emil Mureșan cu ocazia unui festival de poezie Aron Cotruș, unde expusese aceste lucrări fine, dar bogat realizate și lucrul la care m-am gândit văzând prima lucrare a fost: ce va urma? Episoadele unui thriller expuse minuțios, prăzi prinse în picioarele lungi, mandibule căscate și tot restul... Din ferici- cire, nu aveam să văd un thriller răsuflat, ci artă, în cel mai serios sens al cuvântului.

Expoziții din pânză de păianjen

▼ **Domnule Emil Mureșan, v-ați gândit să creați ceva nou, v-ați propus lucrări care să spargă cadrele convenționale sau a fost vorba pur și simplu de inspirație?**

– Lucrările executate de mine în această lungă perioadă de 50 de ani au dus, nu întâmplător, la noi căutări de exprimare. Firea mea neastâmpărată în care am căutat să mă desfășor pe mine însumi a dus la actuala expoziție. Pentru aceasta lucrările din pânză de păianjen s-au născut poate din întâmplare, poate din dorința mea de a face ceva deosebit. Știți, cicăleala soției contează și a contribuit foarte mult la realizarea acestei AVENTURI: „Dute să dai și tu jos păianjenii din cotețul de păsări. Tu nu-i vezi?” Nu, cu adevărat nu i-am văzut, decât după vreo două luni, o rază de soare bătea pe o pânză de păianjen și strălucirea tonurilor extraordinare de gri care băteau seara în tonuri de alb și negru – acesta a fost începutul. Nu a fost ușor, am lucrat nebunește aproape zilnic și

Expozițiile din pânză de păianjen sunt, până la acest moment în România, dacă nu unice, cel puțin foarte rare (nu am mai văzut asemenea expoziții). Emil Mureșan este un medieșean care îmbină excelent creația și viața. Este vorba de doi artiști: unul, chiar în persoana autorului care are în mâini febra creației și celălalt care, prin pânză, își are model propriu de a exista.

nu am arătat nimănui lucrările rezultate de frică să nu fiu luat în râs. Abia la Zilele Mediașului, în 2002, am expus primele lucrări și am avut un succes extraordinar. Televiziunea, Radio, ziarele centrale, emisiunile televizate, invitații: așa s-a deschis drumul spre „Cartea Recordurilor Media”. Am avut confirmarea faptului că sunt unice prin felul lor de exprimare ca desen și materie primă folosită de un artist în pictură.

– Vreți să ne povestiți cum ați lucrat cu pânze atât de fine și cum le-ați procurat?

– Pânza de păianjen este un material grozav, depinde din ce loc o iei. Zeci de nuanțe de culori poți găsi în diferite locuri. Pentru aceasta mă deplasez cu bicicleta kilometri întregi prin jurul Mediașului, Brotei, Moșha, Buzd, Dărlig, Românești etc., umblu prin șuri, grajduri, cotețe, pivnițe umede. Le colectez pe niște paleta fine și le pun în dosare. Vin acasă plin de păduchi de găini, pișcat pe față și pe mâini, obosit, dar când mă uit la frumusețea tablourilor uit de toate necazurile. Știți, eu am avut în curte mulți păianjeni, dar

larna nu pot să-i țin în captivitate, nu am cum să le dau insecte, așa că am căutat deplasarea. Îmi amintesc de o întâmplare hazlie: am cules pânză de păianjen de la un țăran din comună și omul a fost foarte încântat că am venit cu televiziunea la el acasă să filmăm. El nu a mai văzut filmul, dar băiatul lui de la oraș l-a văzut și s-a supărat foarte tare că am cules din grajd, așa că mi-a spus să nu mai vin. Altădată, am venit cu plasa plină și în pânze erau și păianjeni negri cu cruce. I-am lăsat în atelier, iar a doua zi era plin, abia am scăpat de ei. M-a avertizat soția: „Să mergi afară să lucrezi, să nu umpli și casa de păianjeni.” Vedeți, și murdar, și mușcat de păianjeni și certat, asta-i viața... Cu cât întâmpini mai multe greutăți, cu atât simți că ceea ce faci cere mai multe sacrificii. Tot ce-am făcut nu a fost decât o nebunie, să te chinul cu o pânză fragilă, să aduci păianjeni în casă, să-ți umpli atelierul pe la toate colțurile. Dar pasiunea este o a doua viață, trăiești de două ori.

Text și foto: **Violeta Ion**

CONCURS

Editura **Lucman** este specializată în editarea de cărți SF și paranormal, romane istorice, carte pentru copii, dicționare și seria Istorie document. **Lucman** și-a început activitatea în 1992. Adresa editurii este: str. Miron Costin nr.19, sector 1, București, tel: 222.53.16 sau 223.76.59.

Întrebare concurs: Care este adresa editurii Lucman?

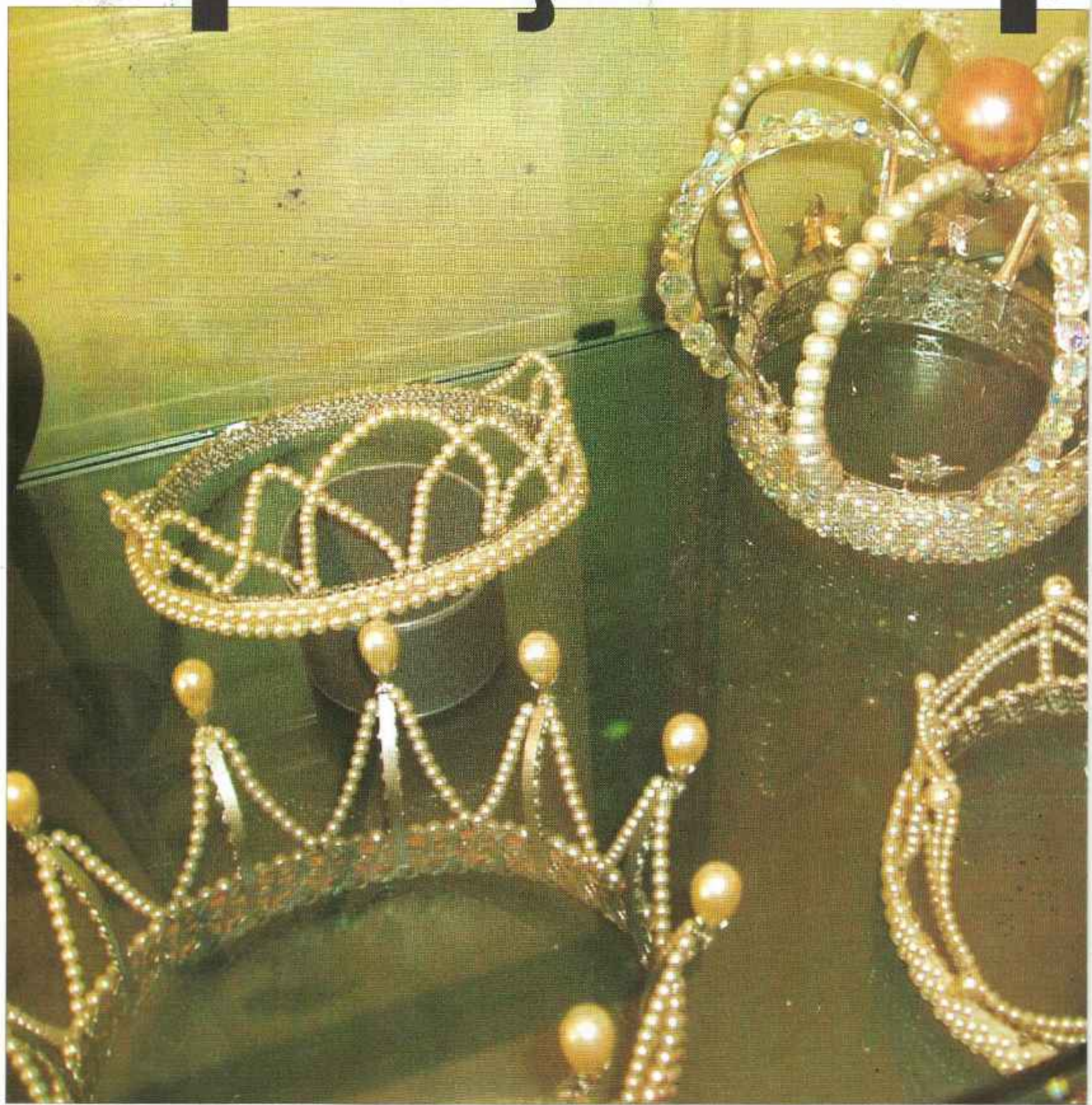
Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sectorul 1.

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 19.10.2005, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA LUCMAN

LUCMAN

Expoziția de p

erle

Viața de perlă e lungă, dar, ca să ajungi perlă, trebuie să treci prin mântuirea focului. Și cine are curaj să suporte o temperatură de 1.100 de grade numai ca să ajungă un centru de străluciri&irizări? Am fost, odată, în Cetatea Perlelor – și acum mărturisim. Ca să parafrazăm un mare poet român contemporan (în viață), am fost, cândva, perlă, acum nu mai sunt, dar îmi aduc aminte despre asta.

O perlă, cea mai modestă, ajunge să coste... 1 euro. Desigur că sunt și la 100, 200... Câteva sute de euro, pentru un colier de aur bătut în perle. Ametist. Agate. Pietre semiprețioase, alături de perlele mallorcheze. Pentru o achiziție serioasă, primești și un certificat de autentificare a perlelor, produse în insulă. Prima dată am crezut că perlele nu pot scădea sub 50 de euro. Ne-am înșelat, evident, pot să ajungă la derizoriu sumă de 10 euro și chiar la 3-4-5-6 euro.

Povestea cea mai palpitantă o afli, însă, de la ghizii turistici – sau chiar de la fabricanții de la Manacor, dacă ai noroc. Perlele de aici sunt artificiale, nu ca acelea din Oceanul Indian. Dar povestea lor nu e cu nimic mai palpitantă. Se răzuie, mai întâi, cochilia scoicilor pe dinăuntru. Rezultă o zestre de sidel. Apoi, sidelul intră în circuitul unor suflători, asemeni celor care suflă în sticlă. Magia focului. Suferim magia focului, declară, în spaniolă, într-un

pliant promoțional, perlele ajunse la maturitate. Totul, în viața lor de perle, se bazează pe incandescență. Pentru că se nasc în Mallorca, perlelor li se spune *maiorice*. Nu mai puțin abtiate de perle se dovedesc femeile spaniole. Am intrat într-un *centrus de perlas* și am stat acolo mai bine de jumătate de ceas, asistând la târguicelile unui grup de vreo patru sau cinci băștinase, excitate de lucirile perlate – și care își târguiau marfa ca pe castraveți. În definitiv, și perlele sunt un alt fel de castraveți.

Manacor, orașul din miezul insulei, este și el tribut ar perlelor. Prima fabrică de perle s-a înființat în Manacor în 1902. Încă nu era, acolo, un oraș. În jurul fabricii s-a încropit și orașul, ca scoica în jurul perlei. A fost declarat oraș în 1912. Azi, fabrica e o atracție turistică. *Prețurile nu sunt mai jos, ne destăinuie Cristina M., unul dintre ghizii de la fața locului, dar avantajul e că ai de unde să alegi – și le iei chiar din fabrică.*

Străluciri la preț de chilipir

Co femeie nu poate fi cucurită cu o perță?

Sau recucurită? Puține rămân insensibile la o așa surpriză. Dacă ajungi în Palma de Mallorca, poți să cucurești până și femeile nenăscute – sau cele pe cale să se nască în următorii cincizeci de ani. Asta cu o condiție: să cumperi îndeajuns de multe perle. Centrul Perlelor mai este numit și CIUDAD DE LAS PERLAS. Este chiar în centrul insulei mallorcheze (mallorcan?), undeva la egale distanțe de țărături. Așa încât întreaga insulă pare un soi de expoziție de perle. În El Arenal, stațiunea turistică unde am zăbovit mai bine de o săptămână, pe fiecare stradă (aici străzile sunt toate paralele cu litoralul, așa încât ușor ar putea fi numerotate, ca în New York, strada 1, 2, 3...) se află cel puțin un magazin în care vedete să fie perlele. Ba, într-un loc, le-am dibuit și prin galantarele de... supermarket. Senin că aici ele sunt mai degrabă marfă democratizată, ieftină – și pentru săraci.

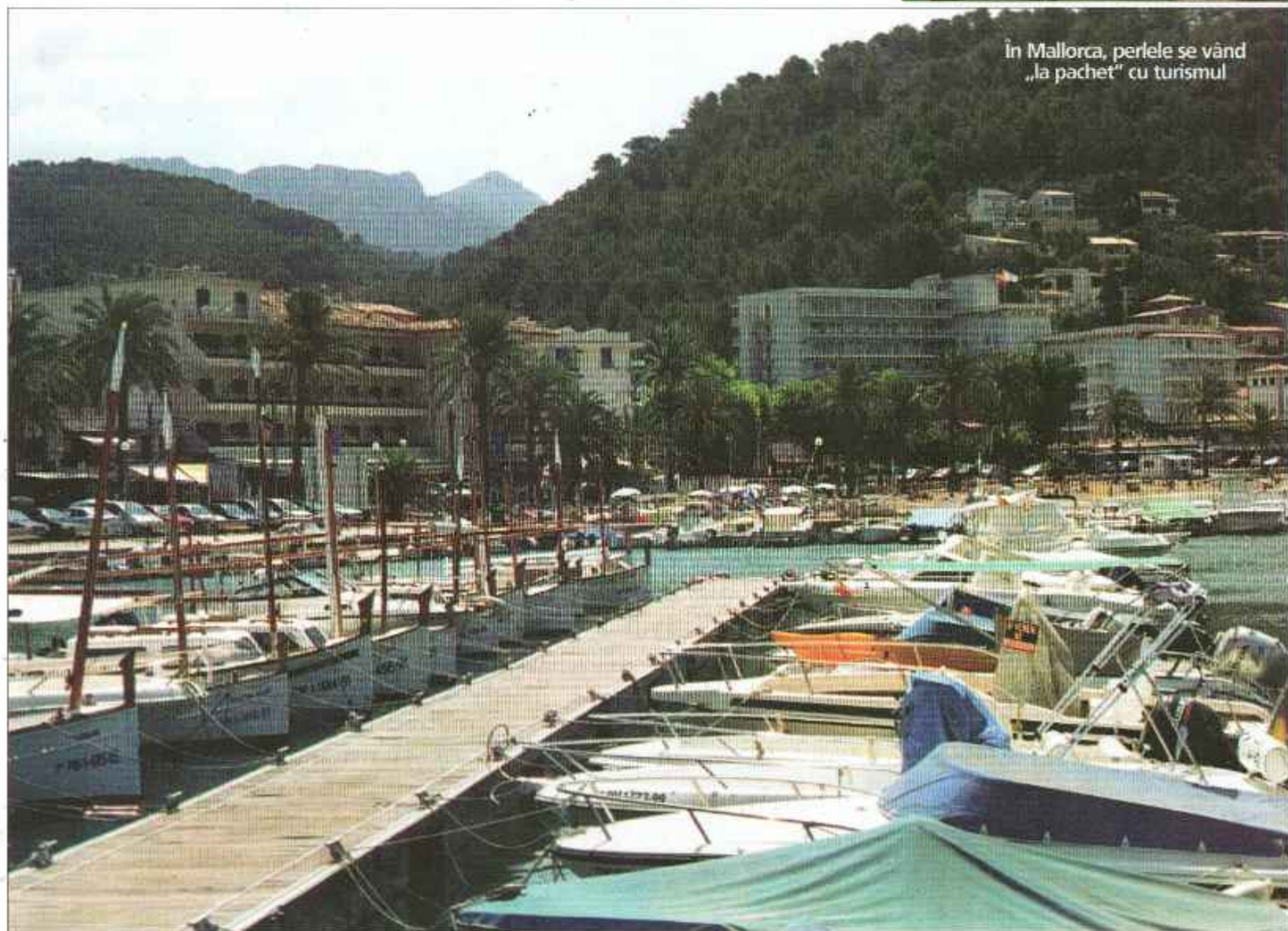

Alunecând spre viața de perle

Tot pornind de la perle s-a dezvoltat și industria bijuteriilor în general, monturi, combinații de perle cu metale prețioase etc. Cei care fac/produc/pritocesc perlele trec drept adevărați meșteri ai artizanatului natural. Cum sunt niște artefacte ale frumuseții feminine care se poartă numai la ocazii, seara în special, și bannerele aflate în vitrine înfățișează, îndebște în alb-negru, femei la fel de frumoase ca Ingrid Bergman în *Casablanca*, sorbind dintr-un pahar de șampanie și expunându-și, la gât, ca niște mândre mărgelile de curcan, șiragurile de perle.

Publicațiile locale ne avertizează că o creație de perle MALLORCA se începe cu pregătirea nucleului interior. Se imită, cumva, procesul de zămisire a scoicii. Substanțe organice marine asigură strălucirea excepțională și o iridiscență magnifică. Alunecarea spre viața de perle, spun meșterii, este incontrolabilă – sau, în orice caz, nu controlabilă complet. Deși se pretinde, pentru perle, o supraveghere științifică. Componentele naturale ale perlei MALLORCA sunt cele care vor da o

rezistență mult superioară față de cea a altui tip de perle – și îi vor asigura, în consecință, o durată de viață mai mare – cel puțin așa sună descripția tehnologică de manual. Dar o turistă din excursia noastră a reușit, totuși, să zgârie foarte ușor perla, contrazicându-i, astfel, faimoasa duritate. Totuși, în ciuda acestui fapt, a cumpărat-o. Ce femeie poate să reziste unui asemenea tir încrucișat de tentații – cum sunt razele de ochi de struț pe care le aruncă perla... Teoretic, controlul de calitate se aplică următorilor parametri, la ieșirea din fabrică: inalterabilitatea culorii, strălucirea, irizarea și rezistența la contact dur exterior. Există și un standard pentru export, intitulat *Garantia Internacional*. Aici, ca un ultim parametru, mai intervine și frumusețea perlei. De semnalat că primii care au montat instalațiile de sticlărie în insula Mallorcăi au fost fenicieni. Deci, de aici se trage moștenirea meșteșugului. Procesul atinge o temperatură de 1.100 de grade Celsius, iar perlele maiorcheze sunt exportate în peste 45 de piețe internaționale.

În Mallorca, perlele se vând „la pachet” cu turismul

Criza perlelor

După 111 ani de vogă, industria perlelor cunoaște o careare (ușoară) eclipsă. Financiară. Contractantă a unei dalorii (împrumut) de peste 7.000 de milioane pesetas (cu câțiva ani în urmă), fabrica de perle a întâmpinat greutăți în a-și menține cei aproximativ 500 de angajați.

La origini, fabrica *Majorica* a fost preluată într-un aranjament financiar de către impresari germani, elvețieni și din insulă. Ei se bazau pe o formulă secretă, care ar fi creat și o *patină* specifică a perlelor, după cum unul dintre jurnaliștii spanioli, Andreu Manresa, a descoperit. Fabrica de perle a fost vândută, încă din 1998, unui consorțiu (de investiții) american, *Alpha Private Equity*. Liderul acestui grup, în Spania, este un om de afaceri numit José Arozamena. Perlele de imitație și colecțiile de bijuterii promovate de industria din Manacor se regăsesc în magazinele aeroporturilor din 120 de țări și, în plus, în ofertele de pe liniile de zbor ale 90 de linii aeriene.

Din păcate, momentul 11 septembrie 2001 și-a pus amprenta și pe vânzările din aeroporturi și linii aeriene, deci și pe cifra de afaceri a industriei perlelor. Grupul americanilor de la *Alpha* a cerut, înaintea achiziției, un audit firmei *Coopers & Lybrand*, care l-a și realizat în timp de opt luni. Rezultatul: în această perioadă s-au vândut un milion de coiere, 40% din totalul produselor luând drumul exportului (pe piețe de desfacere din afara Spaniei).

Text: **Mihail Gălățanu**
Foto: **archive personale**

Leul în cușcă

**Moneda
nouă
s-a
oxidat
deja**

**Ce
se-ntâmplă**

**Ce nu
se-ntâmplă**

Și iată, trecură trei luni cu leul greu. Aproape pe neobservate, căci mare lucru nu s-a petrecut. Campania de lămurire a populației a fost mai mult decât modestă: niște afișe prin magazinele mari (cine citește vreodată afișele?) și câteva emisiuni TV. Au lipsit cu desăvârșire două elemente-cheie: un *mall* național și, mai ales, o serie de exemple (video sau în scris) de genul: „Dacă vrei să cumperi un produs care costă 55,15 lei noi și ai la tine 50 de lei noi, o hârtie de 50.000 de lei vechi și o monedă de 5.000 de

lei vechi, trebuie să primești rest fie trei monede de 1.000 de lei vechi și una de 500 de lei vechi, fie trei monede de 10 bani noi și una de 5 bani noi”. În lipsa acestor ajutoare, românul – rareori prieten cu aritmetica – este silit să se descurce singur. Bancnotele noi, e drept, le repetă la scară mică pe cele vechi echivalente. În schimb, la calculul în monede – Dumnezeu cu mila.

● Cvasi-totalitatea prețurilor sunt afișate în ambele monede, inclusiv în piețe, inclusiv în magazinele sătești. Din păcate, cu rare excepții, prețul vechi e primul, în caractere mari, iar cel nou – un fel de anexă, ceea ce nu este de natură să ne familiarizeze cu schimbarea.

● Toate contabilitățile au trecut pe lei noi (RON). Nu s-au semnalat până acum încurcături.

● În particular, serviciile bancare s-au adaptat imediat. Scenariile pesimiste privind un eventual blocaj al bancomatelor (ATM) nu s-au materializat. În schimb, din neatenția unui funcționar, un biet om s-a trezit că are pe bietul lui card... 12 milioane de lei noi, adică aproape 4 milioane de dolari (era bun de TOP 300!) Incredibil de corect, n-a retras toată suma și n-a emigrat în Hawaii. În schimb, banca a refuzat să-i returneze comisionul corespunzător retragerii pe care o făcuse de test, înainte de a semna eroarea!

● Așa după cum ne asiguraseră oficialitățile, datorită afișajului dublu

comercianții n-au putut profita pentru a „rotunji” prețurile în sus. Din nefericire, acestea au crescut din cu totul alte motive sau prețuri, culminând cu scumpirea accelerată a carburanților – care influențează toate celelalte prețuri.

● Noua monedă nu a pătruns în conștiința românilor, implicit nici în limbajul lor. În trei luni de zile, în doar două ocazii vânzătoarea dintr-un magazin ne-a spus prețul în RON. Toată lumea continuă să vândă și să cumpere în milioane și sute de mii.

● Primul și deocamdată singurul val de monedă nouă a putut fi observat pe la mijlocul lui iulie. Până atunci, o mare parte dintre români n-au văzut leul greu decât la televizor și prin ziare. Ulterior, nu am putut constata o creștere a masei monetare noi. Răsturnați-vă portmoneul pe masă și vedeți care e raportul de bani vechi/noi.

● Paradoxal, foarte slab s-a mișcat piața de publicitate. Posibilitatea de a flutura prețuri de câțiva lei și bani n-a fost deloc exploatată, iar unele spoturi TV defilează și acum cu milioane.

Apariția RON a fost dublată de o uimitoare apreciere a monedei naționale.

Cursurile valutare au revenit la valori vechi de doi-trei ani. Cum n-am băgat de seamă că economia națională să fi înflorit peste noapte, este limpede că aprecierea n-a fost una naturală. Îngroziți, exportatorii au tipat că dau faliment, la care guvernatorul BNR le-a răspuns: „Ați vrut liberalizarea cursului!” Ulterior, când leul a început să scadă, Isărescu a spus: „Aveți răbdare”. Dar adevărata problemă este zvonul extrem de neplăcut privind fondurile speculative: oameni cu mulți bani ar fi vândut euro cu 3,9-4 lei și ar fi cumpărat titluri de stat cu dobândă de 20%.

Acum, după ce și-au văzut sacii în căruță, respectivii ar putea să-și ia jucăriile (adică fondurile) și să se care, caz în care leul s-ar prăbuși și inflația ar exploda.

În luna august, Banca Națională a României a adoptat o nouă strategie de politică monetară – așa-zisa *țintire directă a inflației*. Asta după ce, din varii motive, trimestrul II a consemnat o întrerupere a tendinței de scădere a inflației: 9,9%, față de 8,8% în trimestrul anterior. Țintele oficiale sunt: 7,5% la sfârșitul lui 2005, 6% în 2006. Prima este „rotunjită” cu 0,5%

față de ambițiile inițiale. Mulți analiști financiar anticipează însă o cifră de peste 8%.

Astfel, este posibilă o depreciere moderată a leului față de euro spre sfârșitul anului, dirijată în scopul micșorării inflației, eventual dublată de o sporită dobândă de intervenție a BNR. Pentru începutul lui 2006, analiștii anticipează un curs de 3,5-3,6 lei/euro.

„Eu am spus de mult, încă de când s-a lansat ideea leului nou, că este în primul rând un exercițiu de imagine, cu bătaie foarte lungă. Evident, așa cum vedeți, exceptând cursurile de schimb anunțate la radio și TV, foarte puțini sunt cei care vorbesc despre lei noi. În continuare

Bogdan Bulazur,
consilier
financiar

cumpărăm și plătim în lei vechi. BNR încearcă să-și recupereze investiția în lei vechi, ale căror bancnote sunt, multe, încă noi, deci nu le retrage de pe piață. Poate că nu e rău, totuși, faptul că procesul durează. Pe de altă parte, firește că s-a păcălit cine credea că leul nou e un soi de panaceu. A fost mai degrabă un hotar al inflației cu o singură cifră, iar când ne vom apropia de Uniunea Europeană va fi interesant raportul de doar trei lei la un euro. Comparația cu trecerea la euro a fost exagerată. În acel moment – după doi ani de condiții extrem de riguroase și de stricte, un adevărat purgatoriu – trecerea se va face de pe o zi pe alta! Rămâne de văzut dacă exercițiul de acum, lent, va fi de folos atunci. Cred că absorbția de pe piață a bancnotelor și a monedelor vechi ar fi

putut să fie mai puternică, dar BNR, după cum a și spus, n-a vrut să le arunce la gunoi. Leul nou n-a intrat în conștiința românilor. Mănânc și eu la restaurant, mă mai duc prin piață – e drept, mai rar – și văd: leul vechi a rămas stăpân”.

„De mai bine de o lună nu se mai vorbește despre leul nou, ceea ce înseamnă că lucrurile merg bine. Cu o singură excepție: au existat plângeri legate de faptul că unele dintre monede s-au oxidat. A fost nevoie ca BNR să facă o cercetare și să dea public asigurarea că nu este vorba despre ceva toxic. Toate monedele din lume se oxidează. Oricum, a fost singurul incident în aceste trei luni. În rest, nu s-a adevărit nici una

Adrian Vasilescu,
consilier
BNR

dintre temeri. Prețurile nu s-au rotunjit în sus, ci mai degrabă în jos, iar creșterile de prețuri n-au avut nici o legătură cu leul nou. Unii se temeau că românii vor socoti greu în două monede și se vor face cozi în magazine – nu s-a întâmplat așa. Treptat, au apărut tot mai mulți lei noi pe piață, conform graficelor prevăzute. Totul merge bine, inclusiv la bancomate și la ghișeele bancare, iar cine pune mâna pe lei noi, vede că se manevrează mai ușor și încap mai bine în portmoneu. E drept, leul nou pătrunde mai greu în limbaj, dar tot mai multe socoteli se fac în noua monedă. Chiar și gazetarii de investigații, când scriu despre fraude, au început să le socotească în lei noi!”

scrie Tudor Călin Zorojanu

Ce-i periculos

Inflație și
valută

Leul bătrân a
rămas stăpân

Un semn bun:
fraudele se
calculează în
lei noi

Cum s-a distrat

Tyson la Constanța

S-a oprit pentru o zi și a rămas o săptămână, ba chiar a spus că s-ar muta la Constanța, dacă ar fi posibil, atras de frumusețea fetelor de aici. Acesta este rezumatul vizitei lui Mike Tyson în România. Nu au lipsit aventurile, petrecerile și exuberanța. Afecțiunea arătată de fanii săi l-a făcut să se simtă bine, iar pentru aceștia vizita idolului lor va rămâne un eveniment de neuitat.

Descult prin oraș

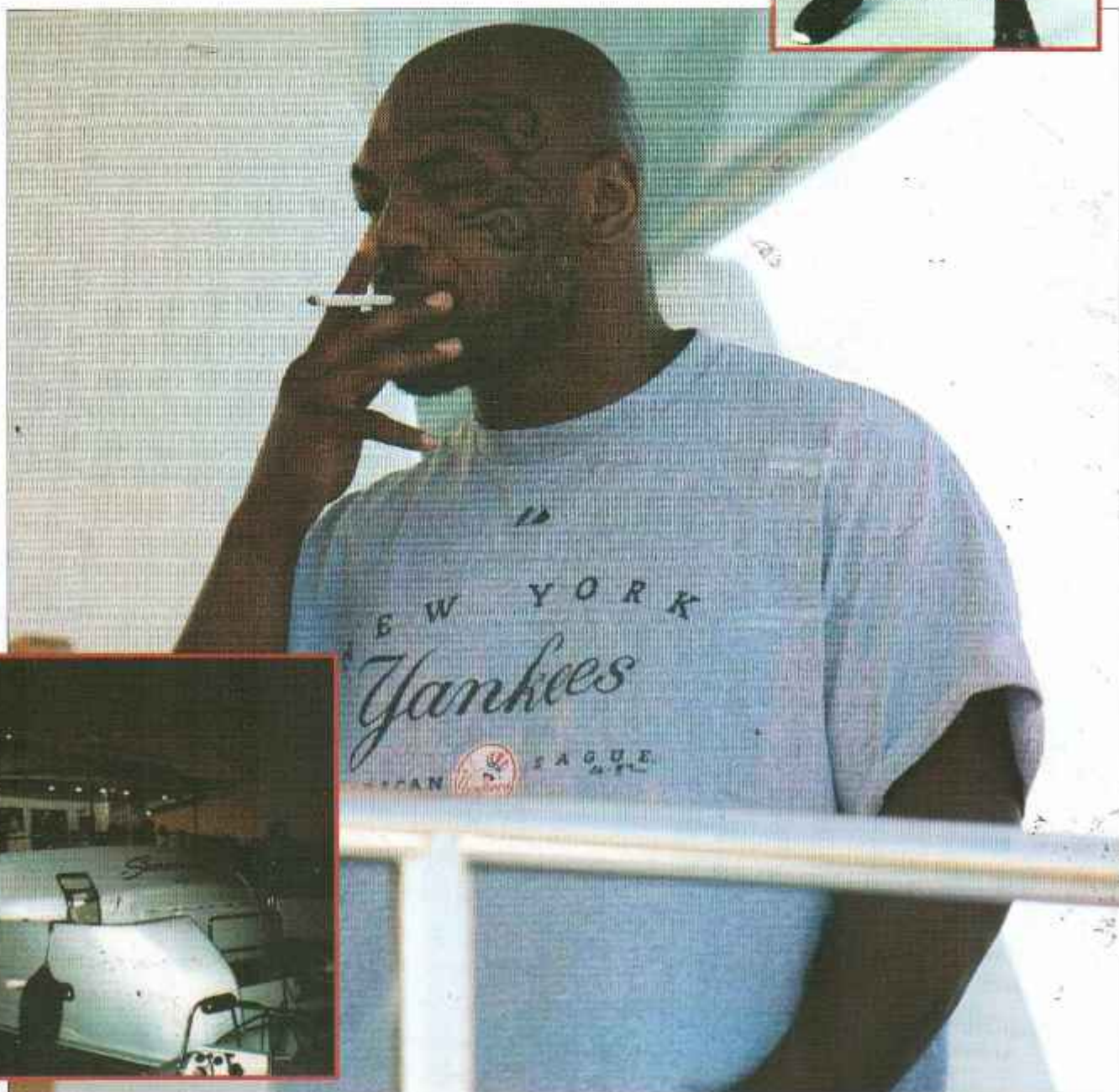
Mike Tyson a fost musafirul surpriză din această vară de pe litoralul românesc. În drum spre Odessa, unde trebuia să-l întâlnească pe bunul său prieten Bruce Willis, Tyson și compania de pe iahtul *Summerwind* s-au gândit să treacă și prin România pentru o zi, așa că au acostat în portul turistic Tomis. Imediat, numeroși admiratori, dar mai ales admiratoare, au venit să îl vadă. Fetele, îndrăgostite de *Iron Mike* – după cum au spus singure – zburând *I love you, Mike*, au reușit să-l facă pe celebrul boxer să stea mult mai multe zile în orașul de la malul mării, prezență care l-a încântat pe toți fanii săi, dar și pe reprezentanții presei, care l-au urmărit pas cu pas.

Chiar din prima seară au început petrecerile pe ritmuri de hip-hop, iar primele invitate au fost, bineînțeles,

fetele. Totul a început cu o prezentare de modă la care Mike Tyson a participat numai în a doua parte, dar, cu siguranță, i-a plăcut ce a văzut, căci la un moment dat a exclamat: „Ce femei frumoase sunt în România!” În jurul orei două noaptea a plecat în Mamaia la *Club 21* însoțit de câteva fete care l-au plăcut lui, așa, mai mult, unele fiind îmbrăcate chiar în creațiile de la prezentare. Deși a părăsit bordul iahtului descult, asta nu l-a împiedicat pe Tyson să se simtă bine în club unde l-a apucat dimineața. A doua zi a făcut o plimbare cu șalupa pe mare, oprindu-se la Mamaia, unde trebuia să se întâlnească cu organizatorii galei de selecție pentru *Local Combat*. A stat departe de ochii presei preț de patru ore, cât s-a întreținut cu „greii” Ionuț Iftimoaie, Daniel Ghiță și Ciprian Sora, membri în juriul competiției. *Canibalul*,

Când a venit,
Tyson și-a spus
Let's have fun!
și visul lui
a devenit realitate:
a organizat
petreceri
private pe iahtul
Summerwind, a
dansat pe ritmuri
hip-hop, a stat în
compania unor
femei frumoase și
s-a distrat în
cluburile din
Mamaia.

**„Radu
m-a,
Radu
m-a,
Radu
m-a
zărit!”**

**Tyson
și
Boxer**

așa cum a fost poreclit după ce l-a mușcat urechea lui Evander Holyfield, a luat parte la gala *Fight Academy*, o preselecție pentru *Local Kombat*.

Cât s-a plimbat pe străzile din Constanța, nu a refuzat nici un fan care a dorit să se fotografieze cu starul sau care l-a cerut un autograf. În timpul unei ieșiri prin oraș, el a vizitat partea veche a urbei, după care a mers la *Moscheea Carol I* unde a stat puțin de vorbă cu imamul și s-a rugat. Oare s-o fi rugat să îl iasă în față numai fete frumoase? Oricum, dorința l-a împlinit, căci fetele l-au urmărit peste tot pe unde a fost, ba chiar una l-a cumpărat cu banii ei o înghețată, spunând că este o mare plăcere pentru ea să îl satisfacă această plăcere sportivului, mai ales că el nu avea lei. O alta l-a cerut lui Tyson un autograf pe sânii când se întorcea din Mamaia în prima noapte și, pentru că l-a căzut cu tronc, americanul a invitat-o la el. Tânăra a declarat a doua zi că a petrecut o seară minunată alături de el și că își va aminti toată viața de acest

mare eveniment din existența ei. Dar chiar și atunci când pugilistul nu era pe vas, în port, pe chei era mereu o mulțime de curioși care se pozau având pe fundal *Summerwind* și așteptau să îl zărească pe sportiv. Personal am vorbit cu o adolescentă din Rusia, venită ca turistă la Mamaia, care, într-o engleză stălcită, mi-a mărturisit că stătuse o zi întreagă la pândă să îl vadă, pentru că era visul ei de o viață. Considera că nu este o întâmplare oarecare faptul că s-a nimerit ca și el și ea să fie pe litoralul Mării Negre în același timp. Nu pot să descriu în cuvinte cât de fericită era de această coincidență. Nu știu dacă s-au întâlnit sau nu, dar, în orice caz, pe Mike Tyson l-au făcut fericit femeile cât a stat la Constanța, spunând chiar că și-a prelungit șederea tocmai din acest motiv.

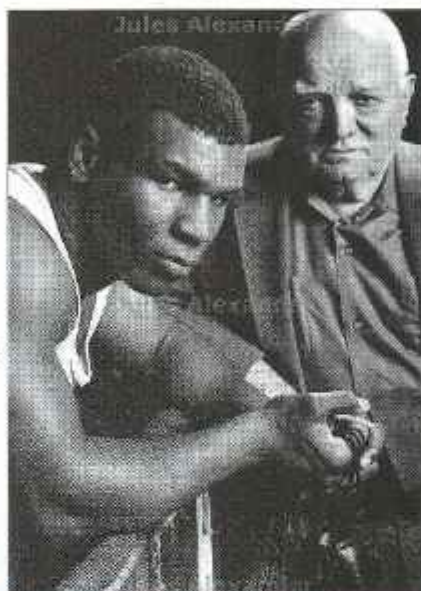
Un alt moment important al acestei vizite a fost cina luată în compania lui Radu Mazăre, în cluda declarației date de american conform căreia nu îi plac întâlnirile cu autoritățile. Primarul Constanței a urcat la bordul iahtului lui Tyson îmbrăcat casual, fumând trabuc și vizibil încântat de invitația care îi fusese făcută. Ce au discutat? Probabil au vorbit despre propriile cuceriri, mai ales că amândoi au reputația unor Don Juan. Oricum, la final, Mazăre a declarat că a încercat să îl convingă pe proprietarul ambarcațiunii, un om de afaceri din SUA, care se ocupă de investiții imobiliare, să vină să investească și în orașul de la malul mării.

Singurul român care a reușit să se apropie mai mult de Mike Tyson a fost Cosmin Simionică, un DJ, cunoscut sub numele de Tom Boxer. Acesta a stat pe iahtul închiriat de boxer trei zile, timp în care l-a distrat cu ritmurile hip-hop. Cosmin își aduce aminte cu plăcere de nopțile bune pe care americanul le-a petrecut în portul Tomis. „Era tot timpul înconjurat de zece sau cincisprezece fete care încercau să îl cucerească prin orice mijloace. Toată lumea crede că este o bestie și nu știe să se poarte cu femeile. Nu știu dacă este adevărat, dar aici, fetele încercau să îl atragă în dormitor fără a mai aștepta avansurile lui. De două sau de trei ori pe seară dispărea cu câteva fete într-un loc retras și se întorcea după mai multe zeci de minute”, a declarat DJ-ul, sincer. Dacă stăm să ne gândim la cele două divorțuri în urma cărora sportivul a fost nevoit să plătească daune, atunci ne putem gândi că s-a întâmplat o minune la Constanța, unde a fost simpatic și drăguț. Cu siguranță că ar mai fi zăbovit la noi în țară, dar era grăbit să ajungă la Odessa, unde îl aștepta Bruce Willis, care îl va ajuta să își faurească o carieră în cinematografie, ultima pasiune a lui Tyson. Se pare că a primit deja o ofertă de a apărea într-o peliculă pentru adulți care l-ar aduce în cont aproape un milion de dolari, o sumă frumoasă pentru omul care anul acesta înaintea meciului cu Kevin McBride avea încă 34 de milioane datorii.

Text: **Raluca Șeinioiu**

Foto: **Mediafax Foto**

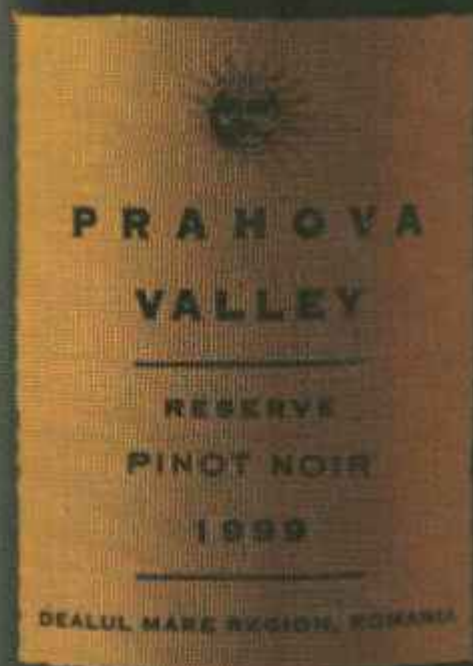
**De-a lungul
carierei de boxer
Iron Mike a strâns
o avere de 40 de
milioane de dolari.
Bani pe care i-a
risipit în câțiva ani.
Acum își dorește
succes în
cinematografie
sperând să
primească oferte
tentante cu care să
acopere datoriile
de 34 de milioane
de dolari din
prezent.**

PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE

www.prahova-wine.ro

PROPAGA

Totul a început în paleolitic. O chema Venus și-au descoperit-o în pământ, într-un orașel din Austria, numit Willendorf. Era din calcar și avea doar doisprezece centimetri înălțime. Sâni și pânțele ei erau exagerat de mari pentru a invoca fertilitatea și a stimula creșterea demografică. Un prim caz de propagandă preistorică prin nud. Au mai fost însă și altele.

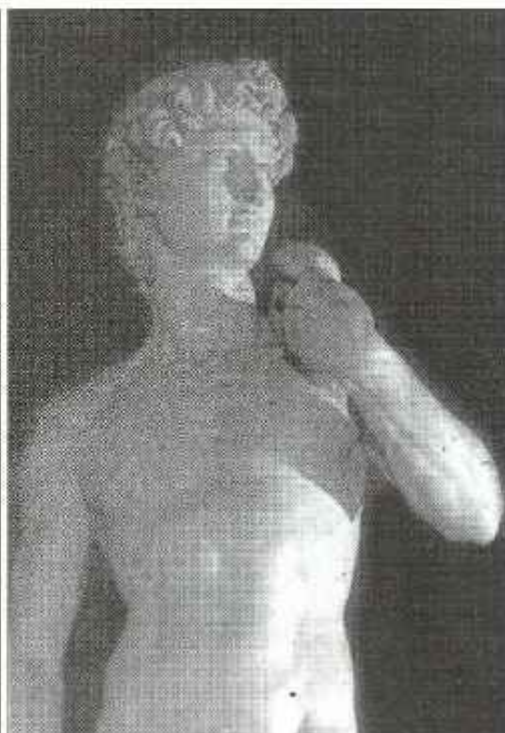
ANDĂ LA NUDUL GOL

Potențialul de senzualitate a corpului omenesc a fost exploatat încă din antichitate. Prin clasicul *Apollo* al sculptorului Fidias, anticii greci și-au exprimat, poate, cel mai limpede filosofia lor de viață: idealul armoniei dintre sănătatea spiritului și cea a corpului. De altfel, atletul grec domina *star-system*-ul antic, fiind concurat – neloial – doar de zeițele olimpiene, cărora artiștii și oficialitățile le rezervaseră perfecțiunea fizică absolută. Trupurile zvelte, perfect proportionate, sculptate conform unor canoane a căror valabilitate s-a păstrat până astăzi, reprezentau pentru privitori un model de referință atât pentru *body-building*-ul personal, cât și pentru stilul de viață. În special tineretului îi era astfel inoculată dorința de a arăta la fel precum unanim apreciatele statui sponsorizate de către cetate, tot așa cum astăzi fotomodelele de pe panouri, coperti sau podiumuri sunt cele care dau tonul frumuseții și sex-appeal-ului.

Cu toate că războaiele antice generau acute probleme demografice, din această perspectivă homosexualitatea nu era percepută ca un pericol major. Dimpotrivă, iubirea soldătească era privită ca un puternic stimulator al coeziunii trupelor și puterii de rezistență războinică. Acesta este unul dintre motivele pentru care antichitatea greacă, și mai apoi cea romană, a fost dominată de nudul sportiv, masculin, chiar dacă nu au lipsit nici prototipuri ale frumuseții și iubirii, de talia lui Venus din Milo. Totuși, atunci când Praxitele s-a hotărât în sfârșit să taie în piatră un nud feminin, el a ales drept model nu o respectabilă nevastă, ci o celebră hetairă – Phryne.

Legiferarea creștinismului de către împăratul Constantin cel Mare a avut drept consecință dispariția nudului ca gen artistic. Începeau astfel zece secole de teroare a spiritului în fața potențelor fizice ale trupului cel-mereu-amenințat-de-coruperea-răului.

Din sarabanda ideologică a senzualității au lipsit

Renașterea a readus nudul în dimensiunile sale profane, dar multe dintre respectivele opere de artă au fost create pe bani și sub controlul Papalității, servind politica Bisericii catolice, cea care la 1622 va înființa Colegiul de Propaganda Fide pentru re consolidarea pozițiilor sale subrezite de Reformă. Mai întâi, Michelangelo a pus – prin forța nudității totale, (de patru metri înălțime) a lui David – semnul egalității între adevăr și frumusețe; stabilind astfel – prin nud – o primă punte de legătură între om și Dumnezeu. Apoi, pe tavanul Capelei Sixtine, Michelangelo l-a împăcat și l-a apropiat pe tânărul athletic – Adam, de Dumnezeu-Tatăl. Atâta goli ciune împinsă până la ultimele detalii și expusă în public – în cadru oficial, cum s-ar spune astăzi – nu se mai văzuse de o mie de ani. Fără acordul și sprijinul Bisericii și al puternicilor zilei acest lucru ar fi fost imposibil. Intervenția explozivă a nudului în arta cu subiecte sacre furniza rezolvări filosofice pragmatice pentru probleme religioase delicate.

În 1830, imediat după insurecția pariziană din iulie ce pusese capăt „terorii albe” a restaurației Bourbonilor, Eugene Delacroix a semnat tabloul intitulat *Libertatea conducând poporul*, care a devenit prima compoziție politică din istoria picturii moderne. În centrul acesteia, ca stimulent popular pentru penetrarea baricadelor reacțiunii, o pereche de sâni zdraveni și sănătoși: în picioarele goale, cu bustul plesnindu-i de fiori patriotici, ținând tricolorul în mâna dreaptă și pusca-n cea stângă, Libertatea – o viguroasă și

tânără femeie – înaintea inexorabil spre sufletul spectatorilor. Atât de puternic a fost elanul patriotic-mobilizator al sânilor goi ai Libertății pictate de Delacroix, încât a devenit un clișeu universal, *sans frontières*.

Tot în Franța romantică a secolului al XIX-lea, nudul a servit și ca suport pentru fronda și satira socială îndreptată împotriva unei societăți devenită prea conservatoare și ipocrită, dispusă doar să accepte numai acea goli ciune care ascundea sexul sub limbaful mort al draperiilor antice. Rebelul spărgător de tabuuri academice închistate s-a numit Edouard Manet, iar obiectul scandalului a fost *Dejunul pe iarbă*, un tablou ce părea o poză instantanee și în care o femeie avea nerușinarea să stea bine-mersi goală pe o pătură, la iarbă verde, lângă doi bărbați îmbrăcați după ultima modă.

Magnetismul irezistibil al trupurilor goale – în special cele masculine – nu putea fi ignorat de puternicele industrii de propagandă ale regimurilor dictatoriale. Dogmele ascetic-virtuoase ale acestora au exploatat în scopuri de propagandă – sub un strict control ideologic – imensul potențial expresiv al nudului. Bățeasele uniforme ale lui Hitler și Stalin aveau nevoie, pentru uzul maselor abia ieșite din crâncena văduvie a primului război mondial, de o alternativă cât mai virilă a goli ciunii masculine pentru a-si demonstra potența.

Arno Breker – sculptorul oficial al Germaniei naziste, fost discipol al lui Rodin, Maillol și Bourdelle – a creat exact acele nuduri *volksisch*

(populare), care ilustrau perfect rețeta igienică și sportivă, într-o eternă poză marțială propovăduită de Hitler în *Mein Kampf*. Masele au fost inoculate cu stereotipia morfologică masculină prescrisă de canoanele ariane, în care vigoarea mușchilor susținea obligatoriu o privire lipsită de dubii, din vârful unei siluete atletice.

**Orice nevestă care
facea dragoste
se dăruia Führerului,
deci servea cauza**

Amalgamul propagandistic nazist de erotism belicos, igienă rasială și mistică virilă începea de la sărutul însângeraat aplicat adolescentului de către superior în timpul ceremonialului de inițiere în *Hitlerjugend*. Maturității îi era rezervat cultul virilității războinicului german, preluat din mitologia zeilor nordici Thor, Odin, Wotan; laolaltă cu impetuoasele evocări ale operei wagneriene. Goebbels știa foarte bine că supraviețuirea unei dictaturi este posibilă doar dacă energia erotică a maselor este deviată asupra unui conducător omnipotent, astfel încât orice nevestă care făcea dragoste se dăruia de fapt Führer-ului, tot așa cum fiecare german sub plapumă, lângă o femeie, nu putea servi decât Cauza. Toate acestea constituiau ingredientele cele mai picante ale ciorbei propagandistice naziste servită mult prea disciplinată și

**Până și
războiul
sau
revoluția
aveau
nevoie de
serviciile
pe care
nuri le pot
face**

doi dictatori: Mao și Ceaușescu

Un articol de curând apărut tocmai susține că imaginile sexy în pliante turistice pot face ravagii printre burlacii de pe toate meridianele

muncitorului popor german care trăia sub amenințarea celebrului articol 175 al codului penal: acesta pedepsea homosexualitatea masculină, dar nu și cea feminină. Propaganda lui Goebbels nu avea nevoie de nudul feminin, pentru că sexului slab german – dacă nu se dedica unei întâlniri spartane printr-o policalificare amazonică – i se rezervase doar funcția unei mașini de făcut copii, la comandă, pentru nevoile războinice ale Führerului.

Înainte de România, pornostroika a explodat în Rusia

Erotismul și percepția nudului la ruși se trag de la Ecaterina a II-a care a făcut din împărătescul său dormitor un spațiu public de trecere al curtezanilor. În secolul al XIX-lea, ambasadorul de Schleswig-Holstein povestea cum văzuse la Moscova bărbați și femei ieșind în pielea goală din băile publice, aruncând „vorbe murdare și nerușinate” trecătorilor. În 1917, înainte de revoluția bolșevică, la Sankt Petersburg existau 40 de bordeluri oficiale, în timp ce Moscova număra 73. Promisiunea unei generoase emancipări sexuale a fost abil exploatată de propaganda bolșevică, astfel încât la Moscova, Kiev și Voronej rusoaicele au putut defila în bustul gol strigând lozinci de tipul *Jos ipocrizia! Jos rușinea! Trăiască goliciunea*. Revoluție, nu glumă, de catifea.

Tinerii comuniști ruși au putut revendica amorul liber doar până la moartea lui Lenin, pentru că în 1924 cele 12 directive sexuale proletare au decretat că „simpla nevoie fizică era incompatibilă cu exigența revoluționară”. Dragostea și nudul deveneau, prin ucaz, factori antisociale ce contraveneau idealului comunist.

Un sever puritanism stalinist s-a abătut în 1928 asupra rușilor, proaspăt bolșevizați în masă. Potrivit dogmelor ideologiei lor, sovieticii au

plasat nudul într-o fabulă proletară, în care munca și producția stahanovistă aveau prioritate – de stânga, desigur – absolută. Punând la bătaie un foarte dinamic angrenaj de mușchi proletari, E.V. Vucetici a demonstrat popoarelor proaspăt sovietizate cum se pot făuri pluguri din săbii, iar Vera Muhina a arătat cum o robustă colhoznică poate culege grâu la bustul gol. Speculând pulsația sexuală a maselor, paradele sportive sovietice (la fel ca și cele naziste), cu valuri de trupuri tinere sumar îmbrăcate, au fost și ele utilizate de regimurile totalitare pentru aplicarea eficientă a dictonului antic referitor la „pâine și circ”.

După decenii de ipocrită și aberantă cenzură erotică, pornostroika a explodat apoi fără milă pe tot întinsul micii Rusii. În 1990 chiar dacă presa – încă sovietică – susținea că sexologii cu adevărat patrioți aveau datoria de a împărtăși poporului cunoștințele lor în materie de sex, 70% dintre liceencele sovietice visau să devină preotese ale amorului pe celuloid, pe hârtie sau în pat.

Din toată această sarabandă a nudului de propagandă au lipsit doar Mao și Ceaușescu. Primul avea motive demografice supraînte-meiate: sutelor de milioane de guri de hrănit, doar excitația viril-propagandistică le mai lipsea. Nu fără lăle este și bancul de epocă, descriind culmea nudității la chinezi prin Mao cu tunica descheiată la gât. La cel de-al doilea a fost de vină slujenia fără rival a Dumneaei și molanul nostru fără de sifen. Prima anula la simpla vedere orice adiere erectilă, iar al doilea – garnisit cu o friptură la grătar – producea efecte concurențiale încă neinventatei viagra. Și totuși... Expunerea publică și la scară monumentală a unei neîndurătoare Vitoria Lipa cu pieptul de oțel strălucind sub cerul patriei poate că ar mai fi sculat câte ceva din bătoșenia daco-romană d'altădată.

Text: Călin Hentea

foto: arhivă

radio
delta rfi

bucurești 93.5fm

iași 97.9fm

craiova 94fm

cluj 91.7fm

Artrita reumatoidă se vindecă

Artrita reumatoidă este o boală cronică, inflamatorie, care provoacă dureri, umflături și pierdere a flexibilității încheieturilor. Fiind o boală autoimună, artrita reumatoidă face parte din categoria bolilor în care sistemul de autoapărare al organismului atacă țesuturile sănatoase. Din păcate, medicii nu au descoperit ce anume cauzează artrita reumatoidă. Se crede însă că factorii genetici și de mediu pot contribui la dezvoltarea bolii. Simptomele artritei reumatoide includ inflamații ale încheieturilor, dificultăți locomotorii și durere. Cele mai des afectate încheieturi sunt cele ale mâinilor și picioarelor. Alte simptome sunt: pierderea apetitului, febra, lipsa energiei și anemie.

Dacă nu este monitorizată și tratată de la primele simptome, această boală reumatică poate cauza deformări ale încheieturilor la peste 70% dintre pacienți. Această stare de lucruri determină incapacitatea de muncă a pacientului, găsirea ori păstrarea unui loc de muncă devenind extrem de dificilă pentru acesta, iar viața de familie devine un chin. Din totalul costurilor bolii medicația ocupă un loc minor, pe primul loc situându-se pierderile datorate incapacității

Mai mult de 9,7 milioane de oameni din întreaga lume suferă de artrită reumatoidă. Conform datelor oferite de Organizația Mondială a Sănătății în raportul său pe 2003, incidența artritei reumatoide în Europa va crește în următoarea decadă în timp ce populația îmbătrânește. De obicei primele semne ale bolii apar la persoane între 30 și 50 de ani, dar sunt cazuri când sunt afectați și copii. De asemenea, incidența bolii este mai crescută la femei decât la bărbați.

de muncă (parțială sau totală), spitalizărilor și intervențiilor chirurgicale. Uneori sunt necesare protezări ale articulațiilor afectate sau recuperate. Mulți pacienți care au această boală suferă de anxietate, depresie și sentimente de neputință. În consecință, o diagnosticare cât mai rapidă a acestei afecțiuni reumatice și un tratament adecvat administrat cât mai devreme reprezintă două cerințe absolut necesare pentru bolnav. Diagnosticul se realizează pornind de la simptomele pacientilor, un istoric medical al bolii în familie, raze X și rezultatele analizelor (care includ și un test de factor reumatoid). Scopul tratamentului pentru artrita reumatoidă este să scadă durerea resimțită la încheieturi, să reducă inflamațiile și astfel să ducă la îmbunătățirea calității vieții pacientului. Medicația bazată pe corti-

costeroidi și anti-inflamatorii nonsteroidale pot reduce temporar simptomele bolii. Din fericire, o nouă clasă de tratamente, numită anticorpi monoclonali, este aplicată acum și în România pentru tratarea artritei reumatoide. Acest tratament inhibă o substanță, tumora necrotică factor alpha (TNF-alpha), o proteină secretată de către sistemul imun, care joacă un rol central în inflamațiile asociate cu boala. Acest tratament implică administrarea de Remicade (Infleximab), un medicament prezentat și în cadrul Congresului Național de Reumatologie de luna trecută desfășurat la Poiana Brașov. „Dreptul la îngrijire medicală este un drept universal. În momentul de față în România sunt peste 200.000 de pacienți care suferă de poliartrită reumatoidă. Deși poate să apară la orice vârstă, cel mai adesea boala începe la

adult (30-55 de ani) și în special la femei. Vârsta de debut se situează în perioada de maximă activitate profesională a pacienților. Ca urmare a acestei boli, peste jumătate dintre pacienți își încetează activitatea profesională în primii cinci ani de boală, iar la fiecare pacient suferind de artrită reumatoidă apare o invaliditate gravă în primii doi ani de evoluție. La ora actuală, în România sunt circa 900 de pacienți care urmează un tratament cu Remicade, pacienți care sunt practic redați societății”, a declarat dr. Cătălin Codreanu, de la Centrul de Bolii Reumatismale Dr. Ion Stoia din București. Remicade este recomandat și în alte afecțiuni precum spondilita anchilozantă, boala Crohn și artropatia psoriazică.

foto: Alice Gherman

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. Ca *Mg Zn* este un produs folosit în deficiențele de calciu, magneziu și zinc precum și în diferite boli nutriționale. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *Coenzima Q10* întârzie procesele naturale ale îmbătrânirii.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.10.2005

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Linii
Laropharm

Radu Cazan,

Studiază mai întâi ziarele din ziua respectivă informându-se despre ce mai scrie presa românească, mult înainte de a afla noi toți. Face o selecție a subiectelor serioase, apoi el singur își filmează ziarul fiindcă știe cel mai bine cum trebuie scoase cadrele și înregistrează emisiunea în studio. Abia după aceea merge la montaj și ajutat de un editor de montaj termină emisiunea. Întreaga operațiune se desfășoară noaptea, astfel că la 6.30 totul e finalizat. Radu Cazan este omul-orchestră care vă prezintă zilnic Ziarul Realității, la Realitatea TV.

Senozitate, calitate, mesaj ținut. Sunt cuvintele care caracterizează emisiunea Ziarul Realității. Adăugați la acestea timbrul vocal deosebit, calm și ferm al prezentatorului Radu Cazan, și veți avea rețeta perfectă pentru atragerea atenției până și a celui mai somnoros dintre telespectatorii treziți cu gândul să meargă la serviciu. Odată atenția focalizată, urmează revista presei: știri serioase pentru oameni serioși. „Am spus în repetate rânduri că noi, românii, trăim o perioadă cât se poate de serioasă, în care nicidecum nu este de joacă ori de glumă. Este o perioadă a acumulărilor, și aici mă refer la persoanele între 35 și 50 de ani, acum se rezolvă problemele și atunci am zis să vedem chestiunea din perspectiva acumulărilor, a activității intense, a îndreptării situației către un sistem financiar-bancar, către o viață socială solidă. Din acest motiv, îndrept discuția spre problemele serioase ale zilei. În al doilea rând, mă refer și la oamenii care nu au încă posibilitatea să forțeze aceste acumulări, o duc mai rău și, din păcate, aceștia reprezintă marea majoritate a populației României. Sunt oameni dornici să audă, după părerea mea, lucruri serioase, de aceea realizez emisiunea pe un ton serios. Eu selectez informațiile economice, politice și sociale care influențează viața oamenilor în bine sau în rău, dar încerc să transmit totuși un mesaj pozitiv”, declară Radu Cazan.

Absolvent de Drept, beneficiind de o voce specială, Radu Cazan, 36 de ani, a lucrat mult timp la radio, dar și cu

„Jurnalistica e o meserie de talent, șansă și conjunctură. Cred, de asemenea, că un om, printr-o muncă susținută, prin lepădare de sine, după patru, cinci, opt ani de o astfel de muncă asiduă, nu se poate să nu fie apreciat. Și, coroborat cu un caracter foarte bun și o disciplină a muncii, persoana respectivă nu se poate să nu fie promovată.”

omul care orchestrează Ziarul Realității

televiziunea a menținut o bună relație. În 2001, Radu Cazan se ocupa de știrile externe ale Prima TV, când un anunț pe culoarele instituției din Piața Leul l-a atras atenția asupra unei noi televiziuni – Realitatea TV, care căuta reporteri-redactori. „La conducerea televiziunii era la acea vreme un fost coleg de-al meu, Ionel Bora, care, la momentul respectiv, când m-am interesat eu de Realitatea TV, mi-a făcut o ofertă, iar în luna august am ajuns în noua televiziune. Am pornit pe funcția de șef secție la Externe. În 2003, odată cu venirea în televiziune a dlui Ion Cristoiu, am trecut de la Externe la funcția de realizator de emisiune. În perioada războiului din Irak am avut câteva ediții speciale, alături de Ion Cristoiu. După aceea, am realizat o ediție de după-amiază, între 14.00 și 18.00, un fel de magazin zilnic având știri on-line. Ulterior am luat o pauză pentru o lună și jumătate, timp în care am fost în SUA, urmând ca din septembrie 2003 să realizez revista presei, de fapt Ziarul Realității, pe care o fac și în momentul de față”, povestește realizatorul. Născută pe 15 septembrie 2003, emisiunea Ziarul Realității va împlini în această toamnă doi ani. Ziarul Realității este conceput asemenea unui ziar virtual, având o primă pagină, apoi pagină de social, politic, externe, economic, sport etc. „Să nu creadă cineva că eu, dacă realizez o revistă a presei în care îndrept lucrurile către problemele serioase ale zilei, nu sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în lumea mondenă, sportivă, culturală. Și de ce să mint, eu prezint în emisiune și publicația X magazine și revista VIP, ideea este că până și în cazul acestora imprim o direcție ponderată”, precizează Radu Cazan. Deși i s-au făcut

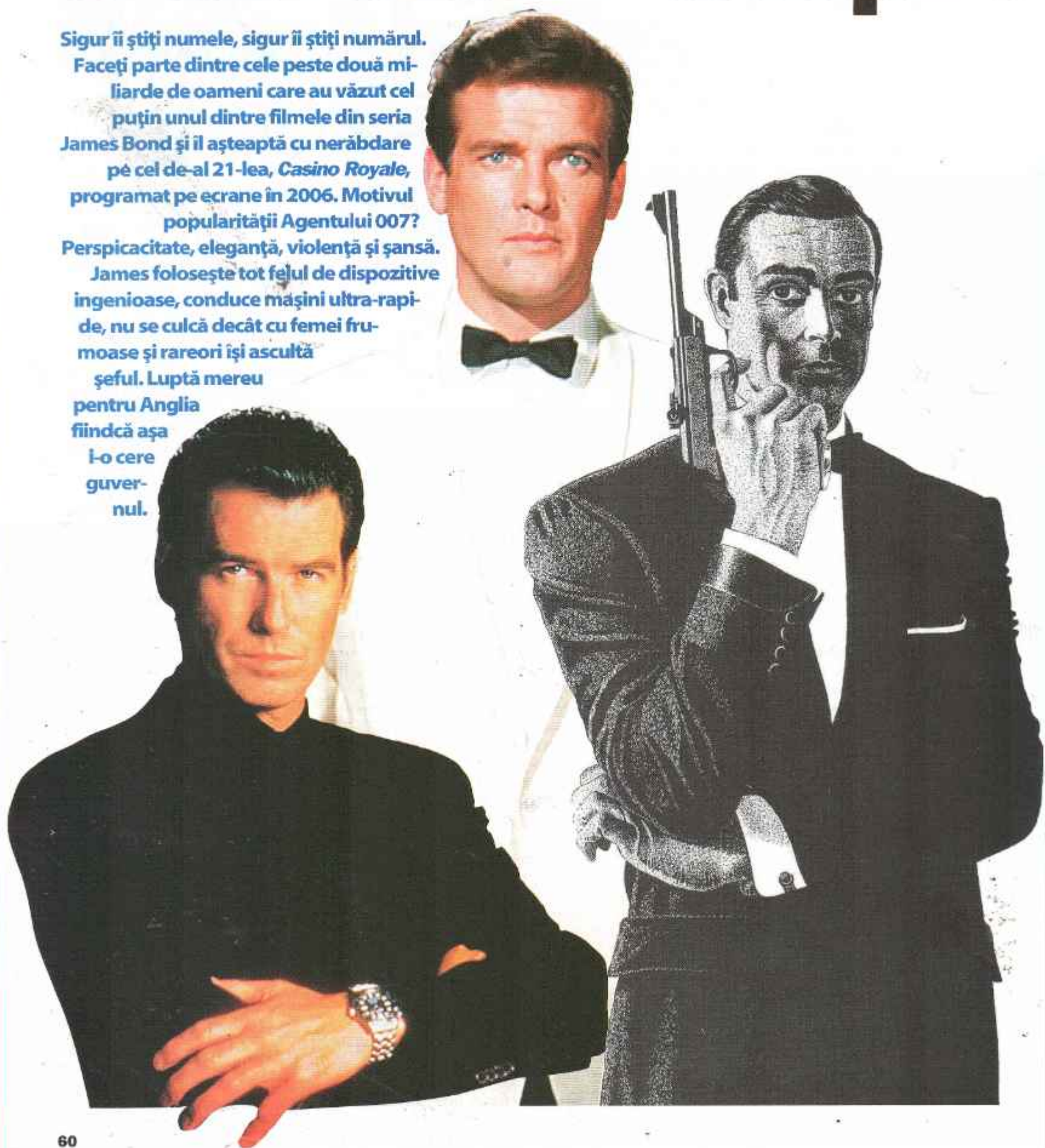
numeroase oferte de a se apropia de presa scrisă la propriu, Radu Cazan a păstrat distanța. Nu atât din orgoliu, cât din principiu. „Nu particip nicăieri, nu pentru că nu aș putea, ci pentru că nu am vrut. Aparițiile mele publice sunt foarte bine stabilite de către mine tocmai din cauza faptului că vreau să păstrez o anumită linie. E oarecum un mers pe sârmă, dar trebuie să am grijă la ceea ce spun. Din acest motiv nu scriu în nici o publicație. E de ajuns ca un singur om de la o altă publicație să spună: Aha! Scrie acolo! Aha, da! De aia emisiunea e etc. etc. Dacă se va încheia Ziarul Realității – revista presei pe care o realizez în acest moment, cu siguranță că îmi va fi văzută semnătura prin diferite publicații. Au fost oferte cărora, însă, nu le-am dat curs tocmai fiindcă vreau ca toată lumea să fie absolut convinsă că nu-mi îndrept atenția către o anumită publicație, instituție de presă din cine știe ce pricini ascunse. Pentru mine în momentul realizării emisiunii contează adevărul și mesajul pozitiv. Din același motiv emisiunea nu are sponsori, ci este produsă de Realitatea TV. De foarte multe ori se observă că în spatele unor emisiuni sunt sponsori care aparțin anumitor cercuri de interese ale Puterii, opoziției.” Selecția știrilor pentru Ziarul Realității este făcută pe aceleași criterii. „Ziarele sunt îndreptate fiecare către o anumită direcție. Sunt recunoscute ziarele care se îndreaptă mai spre Putere ori mai spre Opoziție din punct de vedere politic. Ceea ce fac eu este să selectez punctul de vedere cel mai corect. Trebuie să existe un punct de vedere corect măcar într-unul dintre ziare în ceea ce privește o anumită problemă, articole care să nu spună deși X este așa și așa, știu noi că, ci mai degrabă să prezinte faptele – X a făcut Y, fără comentarii și găsesc de obicei asemenea ziare. Bine, nu noi, prezentatorii revistei presei vom spune cum să-și facă alții ziarul, cum să-și prezinte ideile. Nu suntem buricul pământului! Ei își fac ziarul, noi prezentăm ceea ce au scris”, conchide Radu Cazan.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

Dezvăluiri despre

Sigur îi știți numele, sigur îi știți numărul. Faceți parte dintre cele peste două miliarde de oameni care au văzut cel puțin unul dintre filmele din seria James Bond și îl așteaptă cu nerăbdare pe cel de-al 21-lea, *Casino Royale*, programat pe ecrane în 2006. Motivul popularității Agentului 007? Perspicacitate, eleganță, violență și șansă. James folosește tot felul de dispozitive ingenioase, conduce mașini ultra-rapide, nu se culcă decât cu femei frumoase și rareori își ascultă șeful. Luptă mereu pentru Anglia fiindcă așa l-o cere guvernul.

James Bond

J.B.1 vs. J.B.2

Cea mai bună replică, cea mai mare gafă

Dar aproape sigur nu știți (doar dacă ați citit romanele lui Ian Fleming!) ce mare diferență este între James Bond-personajul din carte (să-i spunem J.B.1) și James Bond-personajul din film (J.B.2). În ciuda atâtor ani petrecuți în slujba omenirii, Bond nu și-a dat niciodată seama că dușmanii cei mai mari sunt nu cei care vor să distrugă lumea ci scenariștii care l-au transformat, cum spunea cineva, „dintr-un *killer* nemilos într-un *thriller* corect din punct de vedere politic”.

Dacă J.B.1 este prieten cu paharul, în care se îngheșuie toate cocteilurile posibile, J.B.2 nu bea decât vodcă și câțiva stropi de Martini. Dacă, pe lângă băutura, J.B.1 fumează ca un turc 3-4 pachete de țigări din... Balcani, pentru J.B.2 fumatul este un „obicei detestabil”. Patriot până în măduva oaselor, J.B.1 conduce numai mașini englezești. J.B.2 face și excepții, șocându-și fanii atunci când apare la volanul unui BMW. J.B.1 preferă hainele sport; J.B.2 este întotdeauna la patru ace. Pentru fiecare persoană pe care o ucide cu sânge rece, J.B.1 găsește justificarea perfectă. J.B.2 ucide cu zâmbetul pe buze, făcând în treacăt și câte un joc de cuvinte. Femeile sunt un prilej de relaxare pentru J.B.1. Pe de altă parte, J.B.2 nici nu concepe să-și încheie misiunea fără suportul moral și... fizic al femeilor. Colegii lui J.B.1 constată imediat că agentul este o fire închisă, un lup singuratic. Colegii lui J.B.2 îi cultivă compania, apreciindu-i din plin simțul umorului, atunci când nu e prea subtil, desigur.

Pentru multă lume Sean Connery a fost J.B.1 și la propriu și la figurat – în *Dr. No*, de pildă, Connery își fixează calm surdina la pistol, trage un glonț în direcția unuia dintre agresori și privește detașat cum victima se prăbușește la pământ. În *Și mâine va fi o zi*, Pierce Brosnan (J.B.2) își aruncă dușmanul într-o presă de tipar și remarcă: „În ziua de azi se tipărește orice”. Trecerea a făcut-o Roger Moore, cu umorul lui ușor blazat, mult prea aristocratic, mult prea englez, pentru un agent secret care trăiește mereu pe muchie de cuțit. Atitudine ușor de înțeles dacă ne gândim că, dintre toți actorii care l-au interpretat pe Bond, doar Roger Moore este un fiu adevărat al Englei. Sean Connery vine din Scoția, George Lazenby din Australia, Timothy Dalton este jumătate italian, jumătate galez iar Pierce Brosnan se trage din Irlanda.

De multe ori bunele intenții ale scenariștilor au fost zădărnice de neatenția regizorilor, mereu presați de timp și de producătorii care se uitau cu strângere de inimă (și de pungă) cum li se scurge banii printre degete pe tot felul de efecte speciale. Inspirația scenariștilor a născut replici memorabile. Graba regizorilor a dus la efecte comice neplanificate care, până la urmă, își au și ele rostul lor: într-un film în care totul este posibil, de ce n-ar fi posibile și gafele?

● În *Dr. No*, cea mai bună replică (celebră) îi aparține lui Bond: „Bond... James Bond”. Cea mai mare gafă: La un moment dat Bond îl înșală pe un tip cu mâna stângă și se pregătește să-i tragă una cu dreapta. Dar, în secvența următoare, Bond îl lovește cu stânga...

● În *Din Rusia, cu dragoste*, Money Penny, M și alți oficiali ascultă înregistrarea discuției dintre James Bond și Tatiana Romanova. Tatiana: „Mecanismul este... Ah, James, James... Nu-i așa că ai să faci dragoste cu mine tot timpul cât o să fim în Anglia?” Bond: „Zi și noapte. Dar zi-mi despre mecanismul ăla”. Cea mai mare gafă: Zgomotul din tabăra de pregătire a agenților ruși nu se aude decât în clipa în care Rosa Klebb ajunge acolo.

● În *Goldfinger*, Bond întreabă: „Te aștepti ca eu să vorbesc?” iar Goldfinger răspunde: „Nu, domnule Bond, mă aștept ca să mori”. Sau Bond spune: „Ai să omori 60.000 de oameni degeaba”. Goldfinger: „Ha, ha. Șoferii americani calcă tot atâția oameni la fiecare doi ani”. Cea mai mare gafă: Prin binoclu, Bond îl vede pe Goldfinger cum își rupe creionul. Deși aflat la mare distanță, Bond aude pocnetul creionului.

● În *Operațiunea Thunderball*, Bond spune: „Asta arată ca un pistol de femeie”. Largo: „Vă pricepeți la pistoale, domnule Bond?” Bond: „Nu, dar mă cam pricep la femei”. Sau, după ce a făcut dragoste cu Fiona Volpe, Bond îi atrage atenția: „Sper să nu crezi că mi-a plăcut ce-am făcut în seara asta! Ce-am făcut în seara asta a fost pentru Regina și țara mea!” Cea mai mare gafă: Parașuta lui Bond nu încapă în portbagajul mașinii.

● În *Trăiești numai de două ori*, Bond întreabă: „De ce chinezoaicele au alt gust decât celelalte fete?”

007

În gura lumii

După mai bine de 50 de ani de existență, James Bond nu avea cum să nu intre în folclor. Farmecul lui irezistibil dar și ticurile lui au stimulat imaginația populară – de unde și o serie de glume făcute pe seama lui.

● Agentul 007 intră într-un bar și se așază lângă o femeie superbă. Îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită la ceas.

– Îți cam întârzie prietena, remarcă femeia.

– Te înșeli. Tocmai am primit ceasul ăsta nemaipomenit și acum îl testez.

– Ce-i așa de nemaipomenit la el?

– Folosește unde alpha ca să-mi vorbească telepatic.

– Aha. Și ce-ți spune acum?

– Spune că nu porți chiloți.

– Cred că ceasul tău e stricat. Să știți că port chiloți!

Bond își scutură ceasul și spune:

– La naiba, cred că merge cu o oră înainte.

● M îl trimite pe James Bond într-o misiune secretă în Rai. După ce trece o zi și nu primește nici o veste de la Bond, M se îngrijorează și telefonează în Rai.

Fecioara Maria ridică receptorul și spune: „Fecioara Maria la telefon”. M o întreabă dacă Bond a ajuns acolo. Fecioara Maria spune că nu.

M așteaptă câteva ore și telefonează din nou. „Fecioara Maria la telefon”, vine răspunsul. „A sosit James?” întreabă M. Din nou răspunsul este negativ.

M mai așteaptă câteva ore și telefonează iar. „Maria la telefon...”

● James Bond se așază în avion lângă un indian. Indianul se uită lung la el și îl întreabă:

– Nu vă supărați, cum vă numiți?

– Bond... James Bond. Dar dumneavoastră?

– Rao... Siva Rao... Samba Siva

Rao... Venkata Samba Siva Rao...

Yarlagadda Venkata Samba Siva Rao...

Rajasekhara Yarlagadda Venkata Samba

Siva Rao... Sitaramanjaneyula

Rajasekhara Yarlagadda Venkata Samba

Siva Rao... Vijayawada Sitaramanjaneyula

Rajasekhara Yarlagadda Venkata Samba...

Chinezoaica: „Crezi că avem un gust mai bun?” „Nu, doar altfel. Rața de Peking este altfel decât caviarul rusesc, dar mă dau în vânt după amândouă”. Cea mai mare gafă: Când Bond intră în clubul de sumo, deasupra ușii scrie în japoneză „Salon de înfrumusețare”.

● **În Diamantele sunt eterne**, Plenty (Planturoasa) se prezintă: „Bună, eu sunt Plenty”. Bond: „Se vede de la o poștă”. Cea mai mare gafă: Una dintre roțile vehiculului lunar se desprinde și cade în timpul urmăririi.

● **În Bărbatul cu pistolul de aur**, Bond se întreabă retoric: „Cine-ar da un milion de dolari ca să mă ucidă pe mine?” M răspunde: „Sotii geloși. Bucătarii furioși. Croitorii umiliți. Lista poate continua la nesfârșit!” Sau remarcă lui Scaramanga: „Mie-mi plac fetele în bikini. N-au voie să-și ascundă armele.” Cea mai mare gafă: Un asasin își pune surdina la pistol dar, când apasă pe trăgaci, zgomotul se aude normal.

● **În Spionul care m-a iubit**, Bond recunoaște: „Poate că l-am judecat greșit pe Stromberg. Bărbații care beau șampanie Dom Perignon din '52 nu pot fi chiar atât de răi”. Cea mai mare gafă: Într-una din primele scene în care apare rusoaica Amasova, beeper-ul ei, pe post de cutie muzicală, intonează tema Larei din filmul *Dr. Jivago*. Dar, la vremea aceea, filmul, ca și romanul, era interzis în Uniunea Sovietică.

● **În Operațiunea Moonraker**, surprinzându-l pe Bond în „flagrant delict” cu doctorița Goodhead, singuri-singurei într-o capsulă spațială, Q exclamă: „Cred că Bond încearcă să reintre... în atmosferă”. Cea mai mare gafă: În timp ce o tânără încearcă să scape de niște câini

fioroși care o urmăresc, sandalele ei, deschise la culoare într-o primă secvență, sunt înlocuite cu o pereche de ghete negre în următoarele.

● **În Octopussy**, Vijay întreabă: „Încă mai e acolo?” Q răspunde: „Cred că glumești. 007 pe o insulă locuită numai de femei – până dimineață nu-l mai vedem”. Sau după ce Bond evadează, Kamal spune: „Domnul Bond reprezintă într-adevăr o specie foarte rară... pe cale de dispariție”. Cea mai mare gafă: În palatul lui Octopussy, Bond și un agresor cad în apă și imediat sunt atacați de crocodili. Dar, puțin mai devreme, oamenii lui Kamal au înnotat prin aceeași apă fără ca nimeni să se deranjeze. Chestie de gust.

● **În The Living Daylights**, Q spune despre un radiocasetofon care are implantat un lansator de rachete: „E un dispozitiv pe care-l producem pentru americani. Noi îl numim distrugător de ghettouri”. Cea mai mare gafă: În timp ce Bond și Kara alunecă la vale călare pe cutia violoncelului, violoncelul pe care Bond îl ține în brațe este ciuruit de gloanțe dar Bond nu pătește nimic.

● **În Licence to Kill**, Sanchez lasă un bilet pe pieptul lui Leiter care tocmai a fost scos din gura rechinelor: „Era preocupat în ultimul timp. Îl mânca ceva”. Sau, la nuntă, Della Leiter îi spune lui Bond: „James, fii draguț, Felix încă n-a coborât din birou și trebuie să tăiem tortul!” Bond: „Fac orice pentru o femeie înarmată cu un cuțit!” Cea mai mare gafă: În timp ce pleacă de la nunta lui Felix, Bond își pune biletele de avion în buzunarul din dreapta dar, la aeroport, le scoate din buzunarul stâng.

Text: Petru Iamandi

007

– Alo, James? James Bond? 007?

– ...

– Sunt eu, Violet. Agentă cu care ai avut o aventură în Salzburg acum zece ani. Greu te mai găsește omul... James, nu știu cum să-ți spun. Sunt într-un stadiu avansat de sifilis. De aceea îi sun pe toți partenerii mei... ca să-și facă analizele.

– ...

– Da, știu că te-ai protejat. Dar prezervativul l-ai luat de la mine și nu era unul obișnuit. De fapt era o invenție de-a lui Q, un tel de parașută de buzunar. La dimensiunile tale...

– ...

– Nu, n-ai observat, erai atât de pătimăș... La un moment dat mi-ai atins cu limba dintește plin cu gaz paralizant și ai adormit buștean. Daa... ți-a plăcut mult, ca și celorlalți, de altfel... În fine, doctorul m-a sfătuit să iau legătura cu toți cei cu care m-am culcat și să le spun care e situația. Și nu-i deloc ușor. Dacă-ai vedea lista, ai zice că am făcut sex non-stop cu agenții noștri timp de 50 de ani! Daa...

– ...

– Unde sunt acum? Pe o insulă îndepărtată și pustie. Doctorul mi-a spus să vin aici ca să mă tratez. Dacă vrei, pot să-ți trimit un elicopter ca să te aducă și pe tine. Ne tratăm amândoi, mai trece timpul.

– ...

– Hai, nu pune botul. Ar fi o ocazie nemaipomenită să aflăm ce ni s-a mai întâmplat în ultimii zece ani. Și, după ce-ți mai trece din roșeață și mai scapi de larvele alea, poate, cine știe, o facem din nou. Ce părere ai?

– Fuck you!

– De-abia aștept!

Un film cu James Bond fără o locație exotică este ca o vodcă fără Martini

Las Vegas (*Diamantele sunt pentru eternitate*); Nassau și Insula Paradisului, Bahamas (*Operațiunea Thunderball*); Vauxhall Cross, Londra (*Lunea nu e de ajuns*); Cascada Iguazu, Brazilia, Grand Canal și Piața San Marco, Veneția (*Operațiunea Moonraker*); Monte Carlo Casino, Monaco (*Goldeneye*); Biserica Sf. Sofia, Istanbul (*Din Rusia, cu dragoste*); Castelul Himeji, Japonia (*Trăiești numai de două ori*); Mănăstirea Meteora, Grecia (*Doar pentru ochii tăi*); Insula Khov-Ping-Kan, Phuket, Thailanda (*Bărbatul cu pistolul de aur*); Lake Palace Hotel, Udaipur, India (*Octopussy*) ■

O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

Respectă-ți plăcerile!

RECLAME CARE NE COAF

Radu Florescu: „Îmi potrivesc ceasul după

Radu Florescu este managing director al agenției Saatchi&Saatchi încă de la venirea prestigioasei companii de publicitate în familii boierești din perioada interbelică, Radu Florescu s-a născut și a trăit la Boston, a studiat marketing-finanțe în SUA când s-a hotărât să vină în România și să se stabilească aici cu familia intrând într-un nou business – publicitatea. Un re

▼ De ce v-ați întors în România?

– Am venit în România prima oară în '90, nu pot să vă spun exact de ce. Fusesem anterior aici, în copilărie, prin '68 cu tatăl meu, care a fost profesor Fulbright în România, a stat un an de zile. După aceea, nu am mai revenit până în '90, exact la șase luni după revoluția din '89. Eu eram stabilit la New York, aveam o slujbă bună acolo, la Wall Street, dar m-am simțit atras de Europa de Est și în mod particular de România, eu fiind de origine română. Nu m-am hotărât să vin aici din primul moment, dar am făcut dus-întors SUA-România în primii trei ani. În '93 m-am stabilit aici. La început am venit singur, apoi cu familia.

– Atunci ați lucrat pentru Centrade?

– Centrade a fost un holding cu baza în Houston, Texas. După doi ani de activitate m-am afiliat la Saatchi&Saatchi, o companie binecunoscută în lumea publicității și m-am lansat în publicitate.

– Cum ați făcut legătura cu Saatchi&Saatchi?

– Când un reprezentant al Saatchi&Saatchi a venit în România, eram deja în discuții cu un reprezentant al DMB&B și gata să semnez un contract cu DMB&B. Totuși, am discutat și cu reprezentantul Saatchi, mai ales că știam că este vorba despre o firmă mult mai cunoscută decât DMB&B. Am avut o presimțire, un sentiment că iese ceva cu Saatchi fiindcă îmi plăcea poate aspectul englezesc, poate reputația firmei, nu știu, dar am oprit discuția cu DMB&B și am început negocierile cu Saatchi&Saatchi semnând contractul cu ei.

– Sunteți de formație finanțist! De ce v-ați îndreptat atenția către publicitate?

– Am o diplomă în marketing-finanțe la Boston College, mi-am început cariera mai mult în domeniul de finanțe decât în marketing, însă m-a interesat comunicarea. La Wall Street când vorbim despre finanțe nu vorbim neapărat despre cifre, era un job de training de

„Piața americană este mult mai dezvoltată decât în România. În SUA există obișnuința ca oamenii să se uite mai mult la tv și să asculte radioul, să navigheze pe Internet mult mai mult decât în România. La noi este o piață de evoluție acum, dar nu sunt de acord că românii sunt așa de naivi, ba din contră, sunt mai suspicioși. Se așteaptă să fie păcăliți, americanii sunt de cele mai multe ori păcăliți, sunt mult mai naivi. Dacă vă uitați un pic la cauzele de fraudă în lume, cele mai multe sunt în SUA. Aici în România lumea se așteaptă tot timpul să fie păcălită și suntem în gardă tot timpul”, susține Radu Florescu.

comunicare, de poziționare, un pic altceva. Nu era vorba despre un birou unde să fac numai calcule și să lucrez cu cifre, dimpotrivă, am fost pe bursă, participam la seminarii și proiecte de marketing și comunicare, a fost altceva.

– Ați cunoscut și secțiunea de advertising din SUA precum și pe cea din România. Care este ecartul între cele două țări?

– Este foarte greu să fac o comparație, e o mare diferență, tocmai vorbeam despre diferența de cultură și dinamism. Când vorbim despre business în SUA, nu există o altă țară mai competitivă decât SUA și nu este vorba numai despre business, ci și despre

școală, viață în general. În lumea publicității în România este același lucru, e un domeniu foarte competitiv.

– Care este relația Saatchi&Saatchi cu agențiile de advertising concurente?

– La început relațiile între agenții au fost foarte dificile, dar acum, după 10-12 ani, cred că suntem la un nivel la care putem vorbi împreună despre problemele generale, dacă există un conflict între două agenții, există un mecanism prin asociația noastră (Romanian Association of Advertising Agencies – r.a.), de a rezolva orice

problemă. Piața publicității este un fel de oglindă a pieței românești într-un fel, când lucrurile merg bine, noi mergem bine, când lucrurile merg mai puțin bine se reflectă și la noi.

– Spoturile tv au început să plictisească, nu se mai uită omul la un calup publicitar de 15 minute, ce altă formă alternativă de publicitate trebuie găsită?

– În SUA există studii care au demonstrat că impactul televiziunii e mult mai scăzut decât se credea înainte și deja sunt multe firme mari precum Procter&Gamble care vor să regândească toate campaniile, utilizând mai puțin televiziunea. Acum când vorbim despre publicitate nu mai vorbim despre televiziune, radio, vorbim despre un ansamblu care îmbină nu doar tv ci și evenimente de stradă, Internetul etc. Orice care merge! Acesta e viitorul publicității!

– Vă rog să numiți primele cinci brand-uri românești, cele mai tari!

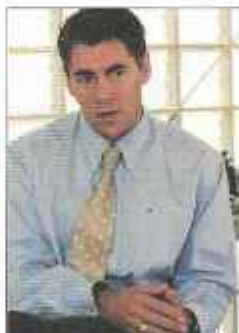
– Izvorul minunilor, Logan, Dorna, PSD, de ce nu, e un brand! Și Ceaușescu e un brand românesc.

– Cât poate să mai crească piața românească, vor apărea agenții noi, se vor întări cele existente, vor apărea și alte multinaționale, care este evoluția?

– România este încă în curs de dezvoltare, toate statisticile spun în general că piața merge bine și că avem o creștere de 4,3%. Aderarea la UE, indiferent dacă va fi în 2007 ori 2008, va crea probleme. Când noi vom intra în Europa impactul asupra pieței va fi negativ, pentru că trebuie să ne adaptăm la regulile europene care nu sunt aplicate acum. Eu prefer să intrăm în 2008 fiindcă eu cred că România nu este pregătită, mai avem nevoie de încă un an să ne pregătim.

– Saatchi&Saatchi participă la Ad'Or, dar nu ia cele mai multe premii, de ce?

– Unele agenții sunt preocupate să câștige neapărat premiul la Ad'Or, am câștigat și noi. Noi avem o altă politică: suntem aici ca o societate de servicii,

FAZĂ

ora României"

n România, în 1993. Urmas al unei celebre a lucrat la bursa Wall Street până în '90 măn-american atipic într-o țară atipică.

lucrăm pentru client. E foarte bine să câștigăm un premiu la Ad'Or sau Portoraz, dar nu este cel mai important, lucrul cel mai important este să facem o campanie bună care vinde produsul.

– Adică poate fi o campanie plicticoasă, dar totuși eficientă?

– Da, dacă vinde e O.K. Acesta este scopul și focusul nostru înainte de a câștiga un premiu la Ad'Or. Nimeni nu a spus vreodată că Saatchi&Saatchi stă prost la creație, suntem competenți și din când în când mai câștigăm câte un premiu. Mă bazez pe datele făcute pentru clienții noștri. Lucrăm cu Procter&Gamble, Toyota, Caroli, Floriol, Elite ș.a.

– Mai cochetați cu filmul, ați jucat în *Garcea și oltenii*?

– Am intrat în film pur întâmplător, nu am nici un talent, nici unul afară că vorbesc engleză cu accent american. Am fost descoperit când a venit un italian să toame pelicula *Maria Callas*. M-a întrebat dacă vreau să joc într-un film cu Jeremy Irons, am jucat un rol de businessman american, apoi a venit un tip care m-a întrebat dacă vreau să joc într-un film românesc – *Garcea și oltenii*, habar nu aveam cine este Garcea. Am zis O.K., nu mi-a dat nici un detaliu, am venit la birou și le-am spus colegilor că o să joc în *Garcea și oltenii* și colegii mi-au spus să nu fac așa ceva. Odată ce mi-am dat cuvântul nu am mai putut renunța.

– Care sunt cele mai interesante acțiuni de pe bursa românească?

– Aș spune *Rompetrol*, *Petrom*, *BRD* și *Banca Transilvania*. SIF-urile nu ești sigur pentru că nu știi cine e în spatele lor. La orice societate trebuie să știi cine e în spate.

– Cum trebuie să arate portretul robot al cuiva care vine mâine să se angajeze la *Saatchi&Saatchi*?

– Să fie un om cu idei, care știe să se exprime, o persoană care știe să se uite în ochii tăi direct. Într-o agenție am nevoie de niște oameni care tot timpul trebuie să fie veseli și optimiști, nu unii care să zică *oh, ce zi grea, iar vin la serviciu!* Am nevoie de optimism.

text Alice-Claudia Gherman,

Mihail Gălățanu

foto Octavian Tibăr

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

La piața de publicitate (1)

În ultimul semestru, piața de publicitate a fost cenușie. Anostă. N-am văzut un clip care să-mi placă așa, pur și simplu, cu adevărat. Dovadă că ea devine tot mai mult o măcelărie în care intri și ieși cu o halcă de imagine și cu banii pierduți. A semănat obsedant cu o teighea în care se fac tranzacțiile pentru bordeluri; e vorba de bani și atât. Biștari unsuroși, artă puțină. După acest preambul, în următoarele numere vom dezbatte și cifre din publicitate, campaniile cele mai reușite, precum și cele mai ne.

Pulpăna puterii. Încep să miroasă pulpanele actualei puteri. Din când în când, la intervale regulate, mai iese, dintre ele, câte un Dorin Cocos. Începe să adie a bucate dinspre Golden Blitz. *Blitz Krieg*, dar împotriva aceluiași nenorocit de contribuabil nevoiaș, sfidat continuu de clasa politică. România e condusă tot mai mult de clasa politică și tot mai puțin de votanți. În mod normal, ar trebui să fie invers. Jargonul politic asimilează noi produse: votul uninominal, parlament unicameral. Prefabricate lingvistice.

Engleza de baltă și engleza de ocean. Dacă Ion Iliescu vorbea o engleză de baltă (Oitenița), Traian Băsescu vorbește o engleză de ocean. Dar cam *zombie*. De *Trinidad-Tobacco*, *Kent*, blugi, ceingimoni și ciungaieftin, toate ascunse în cala vasului. Nu mai spun că m-am săturat de sindromul articolului ză-zî la demnitarul român. Engleza lui Traian pornește din cozorocul șăpcii de marinier și se înfiorce tot acolo, cu salut obligatoriu din mers.

Parlament unicameral & vot uninominal. Uni, în general. La noi, totul, din gri, amenință să devie uni. Parlamentu. Votu. Președintele, universal. Un fel de supermarket al puterii, de unde cumperi orice: vrei prim-ministru, iei prim-ministru, vrei implicare în prețul petrolului, achiziționezi și d-asta. Băsescu e un fel de o mie de magazine într-unul singur. Pe voi n-a început încă să vă plictisească? Nu, nu să vă enerveze, ci să vă plictisească?

Bătălia pentru șefia parlamentară & inundațiile. A început să mă agaseze de-a dreptul bătălia tembelă și isterică pentru schimbarea conducerii celor (deocamdată) două camere ale Parlamentului. Liberalii și democrații practică politicianismul cretin: nu le pasă nici de doi bani ce zice lumea, vulgul, *il popolo*, despre violul lor politic. E drept, și Năstase și-o merită cu vârf și îndesat. A rămas același jalnic individ arogant, care, dacă e căutat, întoarce spatele. Cu câțva timp în urmă, am vrut să îl contactăm pentru un material din revistă. Băsescu ne-a sunat, personal, la doar jumătate de oră după ce a primit un mail. Arogant! Năstase, chiar dacă are un pospai de cultură în plus, a preferat să ne injure la televiziune, ceea ce nu ne deranjează, dimpotrivă, mie îmi produce o vie & reală plăcere. Mircea Geoană, cu mult mai diplomat și mai fin politician, ne-a sunat în redacție, reușind chiar să plătească, într-o anumită măsură, oalele sparte de Adrian Năstase. Revenind însă la bătălia pe șefia camerelor, cu cât vin mai mult inundațiile, cu cât toamnă mai mult cu găleata, omul simplu, prins cu căldarea în mâini și cu cărpa de scos apa din locuință pusă pe teu, atunci când aude de bătălia politicianilor pe camerele Parlamentului în care nu plouă (deși, uneori, se mai întâmplă!), ajunge, când stă cu urechea la televizor, să constate că nesimțirea și indiferența politicianilor români e de-a dreptul sinistă.

Sindromul Dan Brown. Am ajuns la concluzia că Dan Brown e un fel de Pavel Coruț al americanilor. (Ce credeți, dacă se supără pe mine Pavel Coruț? Dar dacă devine *angry Dan Brown*?) Dacă americanii Coruț nu aveau, Brown inventau. Cu alte cuvinte, fiecare are danbrown-ul pe care și-l merită. Fiecare popor are Coruțul său, inalienabil, infatigabil, în varietate națională, de lux, legată în piele. Fiecare are marotele și obsesiile lui de securitate, crypto & neocomuniste. Brown are, și el, tiparele lui: romanțurile lui se întâmplă mai întotdeauna cu angajați ai unor agenții de securitate, eventual guvernamentale. Are fixuri pe creier: mereu e vorba de un nene, frumos, viril, care a avut o iubitică, eventual ușor moartă, plânsă & proslăvită între timp, carele se îndrăgostește de o tanti invariabil single, și ea cu oarece amoruri, anxietăți și sfâșieri anterioare, care, în ciuda primejdțiilor, sfârșesc cu bine și – unde mai pui – unul în brațele ăluilalt. Să vă spun – cam cum va fi următorul roman al lui Dan Brown? Păi o să albe ceva secrete de stat, ceva acțiuni, nici o veleitate stilistică, deși va fi scris curat, va fi... Să vă mai spun? Diferența între cei doi e doar în milioane de exemplare. Vândute. La nivel cerebral, e cam la fel. Dan Brown e lipsit de orice valoare estetică. Și de fior. Are, doar, un singur fior, probabil: cel al foșnetului banilor și al numărării lor. Peste 10 ani, când va apărea un nou John Grisham, el va fi penultimul Tom Clancy – și nimeni nu va mai ști de numele lui. Iată cum încep să îl iubesc pe Paulo Coelho, fără să vreau. Între cei doi, n-am ce face și trebuie să aleg acest mare leșinător de dame tinere, care nu va ajunge veci-pururi, la arta lui Umberto Eco sau John Fowles, deși, cumva, aparțin aceleiași spirale.

O, Neptun, Neptun fericit! Am fost la Neptun, acolo unde Levantul din Mircea nu mai vine. *Levantul* din Mircea (Cărtărescu) n-a mai ajuns la Festivalul de literatură de la Neptun, ca să se întâlnească, față în față, cu *Cenacul de Lună*, atât cât se mai află el, la momentul actual, în Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor. De altfel, îmi amintesc că eram de față când, cu franchise, Nicolae Manolescu spunea că, de fapt, Mircea Cărtărescu nici n-are nevoie de Uniunea Scriitorilor. Adică e atât de știut, vândut, răsfățat – de edituri, critici & public – încât nu mai are neapărată nevoie de susținerea unui for precum Uniunea Scriitorilor din România. Ceea ce vă doresc și vouă, completa, cu generozitate, Manolescu. Adicăte! Un fel de: vă fie viața numai lumină & glorie. Howgh!

Clip, clip, ura! Ultimele clipuri văzute & plăcute pe piața de publicitate au fost cel cu frigiderul-dragă-vreau-să-ți-spun-ceva-te-am-îngelat-credeam-că-mi-ai-stricat frigiderul și cel cu algocalmin-te-doare-românește-ți-trece-românește. În numărul viitor, o aprofundare a evenimentelor de toamnă de pe piața media & de publicitate. În rest, nu uitați, de la Gălățanu țineți minte: viața, ca și presa, e pe viață și pe moarte. În plus, viața dăunează grav sănătății!

Romexterra Bank: Banca petroliștilor își diversifică oferta

Băncile mari sunt pretentive și îngreunează accesul la credite pentru nevoi personale? Produsele și serviciile lor sunt tentante doar pentru unii clienți? Își fac prea multă redamă „tipând”: *noi suntem șansa dumneavoastră*? Există bănci mai discrete care vin din urmă propunând oferte avantajoase ca să cucerească inima clienților. Cine nu are încă o bancă favorită, să-și găsească una! Instituții bancare, altădată specializate pe un anume segment de piață, tind să se universalizeze. **Romexterra Bank SA** este un bun exemplu în acest sens.

Prezentă în arena bancară autohtonă din 1994 încoace, **Romexterra Bank** a fost fondată de către salariații sectorului energetic în scopul finanțării afacerilor cu petrol și gaze, aceștia alcătuind majoritatea acționarului. În 11 ani de activitate capitalul social al băncii s-a majorat continuu atingând astăzi 1.200 milioane RON.

Percepută adesea ca o bancă a petroliștilor, instituția încearcă să se deschidă unei largi categorii de populație. În consecință, ponderea companiilor din domeniul energetic atât pe partea de pasiv (resurse) cât și pe aceea de activ (credite) este descrescătoare, în favoarea diversificării. „În trecut **Romexterra** a fost specializată pe o nișă de piață – sectorul gazelor și al petrolului – care aducea afaceri cu un rulaj foarte mare. Această nișă nu trebuie privită doar la nivelul marilor companii – **Petrom, Distrigaz, Romgaz** – pentru că în jurul lor gravitează multe afaceri private pe care le finanțăm. Acum doi ani am demarat un proces mai larg de extindere către alte zone, proces care urmărește deschiderea băncii pentru segmente cât mai cuprinzătoare de

Cu peste 122.000 de acționari Romexterra Bank se îndreaptă către listarea la bursă. „Dorim să obținem un rating pentru bancă astfel încât să dăm pieței un reper pentru risc, să oferim investitorilor o informație transparentă cu privire la indicatorii noștri financiari”, precizează Adrian Radu, președintele Romexterra Bank.

clientelă. Aceasta s-a concretizat și în structura organizatorică a băncii care cuprinde o divizie pentru companii și una pentru retail. În viitor vom continua investițiile în rețea. Dorim să fim percepuți ca o bancă universală, o instituție financiară care oferă servicii universale”, declară Adrian Radu, președintele **Romexterra Bank**.

Până la sfârșitul anului curent **Romexterra** va avea 40 de agenții și

sucursale. Instituția pătrunde astfel în orașele și zonele cu potențial corporatist încercând în același timp să atragă și clienți persoane fizice prin produse noi de economisire și să îmbunătățească creditele pentru populație adaptându-se nevoilor clienților. Așa se face că anul acesta banca a lansat creditul pentru nevoi personale **Favorit** – 5.000 de euro și creditul **Favorit Plus** – 30.000 de euro. Primul se adresează persoanelor fizice (salariați, persoane fizice care obțin venituri din activități independente, pensionari), care pot face dovada unor venituri permanente, certe, pentru satisfacerea nevoilor personale. Nu se solicită garanți, avans sau documente justificatoare și se acordă pentru o perioadă de maximum cinci ani. Al doilea tip de credit, **Favorit Plus**, este un credit cu garanție ipotecară care se adresează persoanelor fizice (salariați, persoane fizice care dețin venituri din activități independente, pensionari) care pot să facă dovada unor venituri permanente, certe. Nu se solicită garanți, documente justificatoare, avans, asigurare de viață. Se acordă **Favorit Plus** pentru maximum 25 de ani, solicitantul putând beneficia de o perioadă de grație de șase luni. În viitor banca are în vedere să mărească creditul **Favorit Plus** la 100.000 de euro (echivalentul în lei sau dolari) ca urmare a cererii de pe piață.

Skol și campania de toamnă

Te scoți pe patru roți! Reprezintă numele campaniei promoționale Skol din această toamnă prin intermediul căreia consumatorii pot câștiga 20 de autoturisme Renault Clio Symbol și una dintre cele 500.000 de doze de bere Skol de 0,5 l. La promoție participă toate sticlele de bere Skol de 0,5 l care au inscripționat în interiorul

capacului unul dintre mesaje: Ai câștigat plus simbolul grafic al unei mașini sau Ai câștigat o doză de 0,5 l sau E limpede: că-i bună!

Carlsberg Lac de verde 2005

Pentru a cincea oară consecutiv, a avut loc la Breaza cupa la golf Carlsberg Lac de Verde. Printre participanți s-au aflat Lucian Măndruță, Mugur Mihăilescu, Mișu Negrițoiu, Viorel Cataramă, Dan Chișu, Dinu Pescariu, Lucian Viziru ș.a. Clasamentul jucătorilor la categoria **stable ford brut** a fost următorul: locul I – Simion Crețu, locul al II-lea – Ciprian Șerbănoiu, locul al III-lea – Viorel Coman. Clasamentul jucătorilor de golf

la categoria **stable ford net**: locul I – Lucian Viziru, locul al II-lea – Dan Ionescu, locul al III-lea – Irina Andronic. Premiul **Nearest to the pin** a fost acordat lui Danielei la Sfrija, iar premiul **Longest Drive** a fost adjudecat de Viorel Coman.

Grawe România aplică strategia pașilor mici, dar siguri

Sara Merkur a intrat în impas? Trăiască Grawe România! Compania austriacă a preluat în întregime portofoliul de acțiuni al societății Sara Merkur trăgând după ea întreaga moștenire de la Sara. Contractele de asigurare și compatibilizarea bazei de date a celor două companii sunt principala preocupare dificilă a Grawe în acest moment. Ce garanții oferă Grawe România clienților săi și ce șanse de dezvoltare are compania în următoarea perioadă am încercat să aflăm de la conducerea instituției.

Deținută de grupul austriac de investiții și asigurări Grazer Wechselseitige Versicherung AG, care are o experiență în asigurări de viață de peste 175 de ani, Grawe România vine să reîntărească încrederea în ideea de asigurare de viață. „Compania Grawe România și-a stabilit o strategie a pașilor mici și siguri, propunându-și în primul rând să arate clienților săi că merită încrederea lor prin investiții sigure și control riguros al costurilor, seriozitate și profesionalism. Răspunsul societății la necesitățile clienților este clar: costuri de achiziție mici – primele minime practicate, în valoare de 400 de lei noi pe an, sunt mult sub media actuală a pieței, orice familie putând să-și permită achiziționarea unui program de asigurare de viață, produse bine structurate și diversificate, axarea pe produse clasice de asigurări de viață cu plasamente fără grad de risc pentru clienți, servicii calitative și parteneri ce oferă o consiliere specializată. Dorim ca percepția societății noastre pe piața românească să fie aceea de com-

„Nu credem că anul 2007, când se preconizează intrarea României în Uniunea Europeană, va reprezenta o schimbare drastică în domeniul asigurărilor și nici apariția unor noi asigurători cu sediul în alte țări ale UE care să devină interesate de piața românească sau, din contră, dispariția filialelor locale ale unor asigurători internaționali. Considerăm că modificările majore se vor fi încheiate în momentul aderării”, consideră Peter Kasyk, directorul general al Grawe România.

panie de asigurări pentru toți”, declară Peter Kasyk, directorul general al Grawe România.

La sfârșitul anului 2004, Grawe România se afla pe locul nouă în topul asigurătorilor de viață. La nivelul semestrului unu al lui 2005, compania a urcat pe locul opt. Grawe oferă asigurări pentru copii, asigurări de risc (destinate în special persoanelor interesate să încheie un contract de credit cu o instituție financiară, contract care trebuie să fie însoțit de o asigurare de deces care să ofere sume asigurate mari la valori foarte scăzute de primă anuală), asigurări de accident individuale și de grup, asigurări de sănătate individuale și de grup. Dacă deocamdată asigurările se fac în lei, începând din această toamnă firma va lansa pe piață noi produse legate de asigurările de accident și de sănătate, unde încasările se vor face atât în lei cât și în euro. Reasigurătorii Grawe România sunt München Rückversicherung AG, Grazer Wechselseitige Versicherung AG și Grawe RE.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhiva Romexterra Bank

și Grawe România

Absolut Vodka și moda

Tricourile din colecția Absolut Label – The Country Collection au defilat și au încântat publicul la inaugurarea clubului Embryo. Absolut a devenit un sinonim pentru modă odată cu realizarea rochiei mini arginii inspirate de forma sticlei, de către David Cameron în 1987. În 2004 au fost aleși să exprime spiritul Absolut Vanilla: Venera Arapu, creator de modă, Gabriel Hennessey, fotograf, și

Iuliana Vilsan, artist plastic. Anul acesta, pentru a da viață conceptului Unleash the Raspberry, Absolut Vodka a invitat cinci stilști români să-și prezinte viziunea de styling inspirându-se de la cocktail-urile pe bază de Absolut Raspberry.

Orangina se maturizează

Două noi spoturi tv au invadat micile ecrane în această toamnă. Derulate sub sloganul Shake it your way!, reclamele vin să consolideze brandul Orangina în România, după lansarea produsului la începutul verii. Produsă în Franța, după rețeta unui spaniol pe nume Trigo, Orangina (suc cu pulpă de portocală și apă carbonată) este un produs de nișă care se

adresează în special consumatorilor între 25 și 35 de ani care preferă sucurile naturale. În scopul întăririi brandului Orangina și în România s-au cheltuit un milion de euro.

Tudor Călin Zarojanu

Două lozuri

Încet, enervant de încet, și totuși implacabil, intrăm în normal, din multe puncte de vedere. Inclusiv în ceea ce privește scena politică. Nu știu dacă ați băgat de seamă, dar în România nu mai există, practic, decât două formațiuni politice: Alianța DA și PSD. Indiferent dacă și când PD și PNL ar urma să fuzioneze, este de prevăzut că vor continua să acționeze împreună. Cu toate diferențele de opinii și de doctrină, experiența CDR nu se va repeta. Nici nu are sens să comparăm un cuplu de partide cu un conglomerat de 16 formațiuni politice și civice! Cât despre PSD, este la fel de previzibil că eventuala (și puțin probabilă) desprindere a unor aripioare va putea fi ignorată. Ce relevanță a avut desprinderea din PD a grupului din jurul lui Cozmin Gușă? De fapt, ce relevanță a avut vreodată orice fel de „aripă” a oricărui partid? PNL-AT, NPL, PL 93, ApR sunt, toate, istorie. O istorie care poate stârni, azi, cel mult zâmbete. Singura sciziune semnificativă, care a dat naștere la două formațiuni puternice, a fost cea prin care, în martie 1992, PD (FSN) s-a rupt de FDSN. Dar erau alte vremuri, se întâmplaseră lucruri extrem de grave și – nu în ultimul rând – FSN fusese de la început un amestec eclectic, contra naturii.

Tot ceea ce se află în afara celor două formațiuni are rol decorativ, de umplutură și, în unele momente, de arbitraj. Conform sondajelor, PC și chiar UDMR se află sub pragul electoral. Reînvierea regretatului PNȚCD, sub sigla PPCD, nu va avea loc, probabil, niciodată. Alte partide nu cred nici ele, cu seriozitate, că există. Iar de unul nou – care să conteze – mă îndoiesc că va fi vorba mai devreme de 15-20 de ani.

Firește, nu am uitat PRM. Dar, în ciuda procentului cu care este totat, rolul și chiar existența acestuia sunt mai degrabă teoretice. Cele mai recente informații despre PRM sunt din primăvară, când partidul a fost, pentru scurt timp, Popular. Dar l-a trecut. Probabil că în 2008 PRM va rămâne partid parlamentar, dar „vârful de sârmă” din 2000 se va îndepărta tot mai mult, mai ales după intrarea României în UE.

Ne va rămâne, așadar, să alegem între DA și PSD, precum americanii între Republicani și Democrați. O alegere, desigur, ceva mai fundamentată decât la 6/49, și totuși, pentru multă lume, un fel de loterie. Un loz din două. Totul e să avem de ales dintre lozuri, nu dintre loaze.

Traian Băsescu a ajuns deja în UE. Poporul e pe drum.

UE!

Traian Băsescu a anunțat, la Conferința Noua Europă de la MAE, că România va intra în UE la 1 ianuarie 2007, iar raportul de țară al Comisiei Europene din această toamnă va fi unul favorabil. Cu puțin înainte, un sondaj cerut de Delegația CE în România oferea următoarele cifre: 46% dintre români nu par convingși de egalitatea oamenilor, considerând că există rase inferioare și rase superioare (!), 69% cred că, după aderare, nivelul de trai va scădea dramatic, 52% că poți să ocolești legea, atâta vreme cât n-o încalci, 21% că libertatea cuvântului ar trebui restrânsă, 55% că pluralismul politic nu oferă nici un avantaj (!), 38% că unele cercuri ascunse completează împotriva României. No comment.

Mircea Geoană, acest Che Guevarra al diplomației

La luptă, tovarăși!

Mircea Geoană a anunțat că PSD va declanșa o revoluție, dedicată unui trai mai bun pentru popor. Lăsând la o parte faptul că povestea asta am mai auzit-o de câteva ori în istoria recentă, întrebarea e: dacă le iese, de data asta cum, cui și cu ce facilități se vor acorda certificatele de revoluționari?

Pariem că nu-i paria?

Am trăit s-o citim și pe asta: Miron Mitrea se simte un paria în PSD pentru că a recunoscut autenticitatea stenogramelor. Am jurat cu mâna pe Biblie la Parchet, zice Mitrea, după ala ce era să fac: să mint! Păi, nu, zicem noi, că e păcat. Tot Mitrea a recunoscut, cu mâhnire: „există o barieră, în conștiința oamenilor, pe care nu reușim să o spargem”. Depinde ce berbec folosesc, mai zicem noi.

Miron Mitrea, ale cărui poduri ar fi rezistat în veci dacă nu ploua

Negocieri obositoare

La întâlnirea China-UE de la Beijing, onorată de prezența lui Tony Blair, președinte în exercițiu al Uniunii Europene, s-a discutat, între altele, despre concurența acerbă de pe piața textilelor. Dialogul a fost atât de obositor încât atât oficialii, cât și jurnaliștii, au profitat de cea mai scurtă pauză pentru a trage un pui de somn. Apropos, la București a început noua sesiune parlamentară.

**Somnul
e un
stefnic bun**

„0 mie de surori primești?”
„0!,
Castro,
cât de dărnici
ești!”

What's up, doc?

Stupoare: după dezastrul provocat de cicloul Katrina, Fidel Castro s-a oferit să-și ajute dușmanii de moarte, fără să ceară nimic în schimb. Cuba, a anunțat el, e gata să trimită în SUA 1.100, ba chiar 1.586 de cadre medicale. Lipseau două mici precizări: ce grade au cadrele și dacă dotările lor includ seringi cu repetiție.

Țara can(t)oanelor

Ați auzit despre greva generală din Elveția? Dar despre recenta bătălie din legislativul de la Berna? Sau despre marile mișcări de stradă din Lausanne? Singurul motiv pentru care Țara Cantoanelor n-a apărut niciodată în paginile *Spectacolului politic* este acela că pe meleagurile sale este mereu liniște. Iată de ce, în semn de omagiu, vi-l prezentăm pe președintele federal Samuel Schmid (este că știți cum îl cheamă?).

**În Elveția
e o liniște
de se-aud
ceasurile**

Bazil Ștefan

Katrina, katharsis, Kyoto

La tonele de cerneală digitală care au curs despre cel mai ucigător uragan din secolul 21 mă văd obligat să adaug și eu câteva picături, pur și simplu pentru că discuția despre cauzele dimensiunii biblice a catastrofei de la New Orleans îmi interzice să abordez alt subiect.

Președintele Bush a pierdut peste jumătate din procente de popularitate de care dispunea din cauza reacției bâlbăite, tardive și, blând spus, insuficiente din faza inițială a tragediei, decisivă pentru ajutorarea sinistratilor.

Și va mai pierde, probabil, pentru că unui membru al comisiei de anchetă a Congresului, care va investiga drama, au constatat deja câteva surprinzătoare similitudini cu perioada premergătoare celui mai dezastru istoric care a marcat Administrația Bush – atentatele teroriste din 11 septembrie 2001: deficiențe în giganticul sistem de informații, ignorarea avertismentelor specialiștilor, reducerea drastică a bugetului destinat întreținerii sistemului de apărare contra inundațiilor al orașului New Orleans, cel mai periclitat din acest punct de vedere, întrucât a fost construit pe terenuri din delta fluviului Mississippi situate cu câțiva metri sub nivelul mării, iar New Orleans nu

este o localitate cu câteva sute de suflete, ca Vadu Roșca, ci o metropolă care, împreună cu suburbiile, numără peste un milion de locuitori. Riscul era, deci, enorm.

În vremuri de restriște ca acelea trăite de locuitorii capitalei jazzului clasic, oamenii caută refugiu în religie, imploră ajutorul lui Dumnezeu pentru victime, pentru ei înșiși, pentru toți semenii lor.

Este firesc și omenesc să fie așa. Potopul din Louisiana face o excepție șocantă, în sensul că după această catastrofă s-au auzit și numeroase voci care nu deplâneau, ci binecuvântau urgia abătută asupra acestei părți de lume. Unii au amintit că nu întâmplător numele Katrina vine de la elinescul *katharsis*, care înseamnă curățire, purificare, iar cuvântul *uragan*, preluat de la indienii americani, „duhul rău”.

Apoi, fundamentalistii de toate culorile s-au întrecut în metafore cu substrat în același timp religios și politic. Islamii lui bin Laden au vorbit despre „soldatul Katrina”, trimis de Allah să-și ajute în Jihadul împotriva Americii.

Fanaticii lui Erez Israel l-au acompaniat, destul de ciudat, cam pe aceeași strună. În opinia lor, Katrina e pedeapsa divină pentru

sustinerea de către SUA a planului lui Ariel Sharon de retragere din Fâșia Gaza. Nici habotnicii creștini nu s-au lăsat mai prejos. Westboro Baptist Church, de pildă, vede în ravagiile lăsate în urmă de Katrina mânia lui Dumnezeu, care a vrut să purifice „latrina” și „mocirla de păcate New Orleans”, fapt de care „ar fi păcat să nu ne bucurăm”.

E drept că New Orleans trecea drept un oraș libertin, cu faimoase festivaluri ale homosexualilor și „fetelor sălbătice”, cu practici voodoo, trafic de droguri, un număr de avorturi mult peste media națională și o compoziție mai aparte a populației (de culoare, în proporție de două treimi).

Dar păcatul pentru care a plătit New Orleans – de fapt un spațiu mult mai vast, din patru state: Louisiana, Mississippi, Florida și Alabama – ar putea fi cu totul altul. Experții de pe glob, inclusiv cei nord-americani, sunt aproape unanim de părere că dezastrul provocat de Katrina este nota de plată pentru refuzul SUA de a ratifica *Protocolul de la Kyoto* privind reducerea emisiilor de dioxid de carbon în atmosferă, responsabile pentru efectul de seră ce multiplică și agravează asemenea catastrofe naturale.

Onoare de cetățean

La început de septembrie, Tecuciul și-a aniversat 570 de ani de existență. N-a fost vorba doar despre clasicele „manifestări științifice și artistice”, ci și despre un adevărat carnaval al întregului oraș, în organizarea Consiliului local, a principalelor instituții culturale din urbe și, nu în ultimul rând, a primarului Eduard Finkelstein. Un moment aparte a fost cel în care scriitorul și jurnalistul George Arion, președinte-director general al SC Publicațiile Flacăra SA, a fost declarat cetățean de onoare al municipiului. Mucalit, acesta a declarat că, de la naștere și până la plecarea din oraș (la vârsta de... patru ani), s-a străduit din greu să devină cetățean de onoare al orașului. A ajuns acum, și-pe bună dreptate! ■

Neptun, Ovidiu, premii

La a patra ediție, Festivalul de literatură de la Neptun a avut o vreme superbă. Literatură și plajă. Baie & recitaluri. Dezbateri furtunoase pe tema *Eu scriu*. Cine mă citește? Dacă Ismail Kadare sau Amos Oz au stat cuminti, în băncuța lor, la dezbateri și lecturi, Mario Vargas Llosa nu s-a arătat prea preocupat de termometrul discuțiilor. În rest, festivalul a fost minunat, a avut de toate: mierea luminii de toamnă, plaje pustii, stațiuni liniștite, vin bun (de Potelu), lansări de carte – Ioana Crăciunescu și-a lansat ultima carte, noaptea târziu, cu șampanie, hamsii prăjite, vin de Cotnari și bere Carlsberg. (M. Gălățanu)

A venit toamna...

Drept care Editura Compania pune la bătaie o mulțime de cărți. Reeditări: *Educarea limbajului în învățământul preșcolar* de Magdalena Dumitrana, și *Activități matematice în grădiniță – Ghid practic însoțit de 105 sugestii de activități*, de același autor. Noutăți: *Jocuri de jucării pentru preșcolari*, *Engleza în jocuri hazlii pentru mii de copii (3-11 ani)*, de Angela Nasulea, și multe altele.

Sclipitor cu sclipici

Analizând la microscop lucrările lui Tintoretto și ale altor artiști venețieni (în imagine, *Nativitate*, de Lorenzo Lotto), Barbara Berrie, conservator principal la Galeria Națională de Artă din Veneția, a descoperit că pictorii amestecau în vopsea... praful de sticlă, pentru a obține acele sclipiri care le diferențiază operele. Particulele de sticlă nu sunt mai mari de o miime de centimetru, dar își fac cu prisosință datoria. ■

Fără violență

A unsprezecea copie a sculpturii *Nonviolence*, semnată de artistul suedez Carl Fredrik

Reuterswärd (în centrul imaginii) a fost dezvelită în fața sediului Cancelariei germane, la Berlin. Festivitatea a fost onorată de prezența cancelarului Gerhard Schroeder (dreapta) și a scriitorului Günter Grass. Dacă ne uităm la jurnalele TV, cam este momentul să vorbim despre nonviolență... ■

Oglinda cărților

Theodora, împărăteasa Bizanțului – Michel de Grece, Lucman. Vreți să aflați cum suferă de foame o împărăteasă? Citiți-l pe Michel de Grece. *Cleopatra, femeie și regină* – Michel Peyramaure, Lucman. Regină a Egiptului, Cleopatra, ne mesmerizează de-a dreptul din istorie. O biografie romantică și terifiantă în același timp, după o viață care a ajuns, de multă vreme, scenariu de film. *Procesul marelui Antonescu* – Ioan Dan, Lucman. Ioan Dan și-a făcut deja o faimă, care se înscrie în linia colecției *Romanului istoric* de la editura Lucman. În prezentarea cărții, făcută de editură, se specifică limpede că avem de-a face cu o analiză pluridisciplinară a guvernării marelui Antonescu, pornind de la fiecare capăt de acuzare. *Armand Călinescu* – Nicolae Chivulescu, Lucman. Un (mic) mit al României moderne s-a sfârșit pe peronul gării din Sinaia. Despre el, Armand Călinescu, Regele Carol al II-lea spunea că istoria României ar fi fost cu totul altfel dacă Armand Călinescu ar fi trăit. Și istoria *Gărzii de*

Poliția și cartea

Ca în fiecare an, MAI a organizat, la sfârșit de septembrie, *Salonul de carte juridică, civică și polițistă*. Nu mai puțin de 16 edituri au participat la această manifestare, ajunsă la ediția a IX-a și care a inclus spectacole, acordarea de premii și diplome, simpozioane și, firește, numeroase lansări de carte. ■

Fier. Trei pe două biciclete, – Jerome K. Jerome, Corint. Jerome K. Jerome are renumele unui umorist care stăpânește arta caricaturii. A fost, pentru noi, un bun refugiu și în anii dictaturii, când, încă, volumele sale erau printre cele tolerate pe standuri. *Un studiu în roșu* – Arthur Conan Doyle, Corint. Creatorul lui Sherlock Holmes a știut dintotdeauna ce este misterul și a avut, în egală măsură, arta suspansului. Voi, cei ce priviți la *The Lost World*, conțați pe *Un studiu în roșu*, care se va dovedi o lectură agreabilă. *Diabolicole* – Boileau-Narcejac, Litera. În colecția *Ecranizări de succes* a Editurii Litera Internațional apare un roman al unei rețete și etichete celebre: Boileau-Narcejac, care în romanul polițist francez a ajuns deja brand. *Legăturile primejdioase* – Choderlos de Laclos, Litera. Un roman de scandal și moravuri, care a incitat, deopotrivă datorită valvei precum și valorii sale, trei shot-uri cinematografice, două regizate de nume grele: Roger Vadim și Milos Forman (*Mihail Gălățanu*)

te doare
românește,
îți trece
românește

fără chiu și fără vai

numai de la
sicomed®

www.sicomed.ro

Acest produs medicamentos se eliberează fără prescripție medicală. Se recomandă citirea cu atenție a prospectului.
Dacă apar manifestări neplăcute adresați-vă medicului sau farmacistului.

Neguțătorul din Venetia

"The Merchant of Venice" - SUA/Italia/Luxemburg, 2004 - 138 minute

Distribuit de: NEW FILMS ROMANIA

Horia Pătrașcu

creștin Antonio (**JEREMY IRONS**), pentru a-și ajuta un prieten, Bassanio (**JOSEPH FIENNES**) să o cucerească pe frumoasa Portia (excepțional debut cinematografic: **LYNN COLLINS**), se împrumută de la cămătarul evreu Shyloc... prețul dobânzii, în caz de neachitare, fiind cumplit: „o livră din carnea lui Antonio”...!

Prețul acestei forțate și macabre înțelegeri reprezintă doar „fundalul” unor dispute publice, sau particulare, despre dragoste, intoleranță religioasă, gelozie, justiție, sau... **iertare** („fără de care, societatea ar deveni una criminală!”). Replicile din film **aparțin marelui dramaturg englez**; iar filmările au avut loc, firește, în Venetia... („Deoarece Venetia a rămas, de fapt, un oraș care trăiește în secolul XVI” – afirmă același regizor).

Un film complex, dând naștere la diverse interpretări (printre care cea a „anti-semi-tismului”, a „falsității moralei creștine” sau a „homosexualității” pot părea derutante – **ele existând însă în opera lui Shakespeare!**) – dar totodată, și în primul rând: **UN PROFUND ACT DE CULTURĂ**, oferit tuturor spectatorilor!

O VERITABILĂ PROVOCARE CINEMATOGRAFICĂ, filmul, întrucât această teribilă (și complexă mai ales) tragedie-comică a **Marelui Will** nu a mai fost ecranizată niciodată (celebru regizor Orson Welles a încercat o dată să dea viață acestui proiect, dar l-a abandonat, confruntat fiind cu prea multe dificultăți – nu neapărat „artistice”!)...

Iată însă că un alt, și nu la fel de celebru, regizor – **MICHAEL REDFORD** – asta după ce îl convinge pe un „monstru sacru” al actoriei de peste Ocean, **AL PACINO**, să joace fascinantul rol al lui **Shyloc**! – se hotărăște să demareze această riscantă întreprindere... având drept rezultat un film DE REFERINȚĂ! („Așa că am scris scenariul, împreună cu colaboratorul meu William Shakespeare – glumește regizorul-scenarist – el n-a făcut decât să contribuie cu dialogul, intriga, povestea și personajele, iar eu am făcut restul”).

Venetia secolului XVI: strâmtorat, nobilul

Charlie și Fabrica de ciocolată

"Charlie and The Chocolate Factory" - SUA, 2005 - 115 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM ROMANIA S.A.

Acum 40 de ani cartea cu titlul de mai sus, semnată de **ROALD DAHL**, făcea înconjurul lumii: tradusă în 32 de limbi, s-a vândut în peste 13 milioane de exemplare...! Regizorul **TIM BURTON** (autor comercial consacrat - vezi trilogia **Batman**, sau **Atacul Martienilor** etc.) nu a scăpat ocazia de a-și puncta la activ și această ecranizare - cu atât mai mult cu cât el însuși este un fan S.F., desenator, scriitor, format la școala **DISNEY** de unde a primit și o bursă, specialist în calculatoare... etc.!

Și - mai ales - bun prieten cu **fermecătorul actor JOHNNY DEPP**. Care, aici, face unul dintre **MARILE ROLURI** ale carierei sale...! De ce spun toate astea?! Pentru că, "fără" inspirată distribuție a acestui tânăr, sunt convins că pelicula asta - cu toată încărcătura ei financiară ieșită din comun! - n-ar fi făcut doi bani...

vine o selecție hazoasă (dar nu suficient speculată de autori!), în sensul că, ace care vor „pierde” sunt cei aroganți, lacomi, dependenți de „Inteligența artificială a calculatorului”, „sportivi până la imbecilizare”, aroganți etc. etc...! **ȘI CAM ASTA E...!**

Atăta doar că această poveste destul de „subțire” (de-aia mi-am și luat **riscul** de a vo-

Dar să „vedem” filmul: un mare și misterios patron al celei mai mari fabrici de ciocolată din lume inițiază un soi de concurs prin care numai cinci copii vor fi aleși să-l viziteze (sub propriul lui „ghidaj”), imensa și strania întreprindere; vizita celor cinci „aleși” nu e oarecare, **numai unul** va reuși să câștige trofeul suprem (ba chiar ceilalți vor pieri, într-un fel sau altul...?!); aici inter-

infățișa, stimați cititori - fără a vă scuti de plăcerea „ineditului!” este numai un pretext (adorabil, desigur!), de a ne îneca, la propriu, într-un... **MUNTE DE CIOCOLATĂ!**

Este un val imens, o cascadă de ciocolată cea care se revarsă peste noi... în sala de proiecție... **miroase aerul a ciocolată din cea mai fină...** (o formulă din poporul nostru, altfel cultivat, susține că... „îți curg balele!” în fața unei astfel de agresiuni odorifice, dar, dincolo de vulgaritatea exprimării, poate că sugerează, din nefericire, ani, zeci de ani, în care produsul în cauză nu prea era la îndemână!).

În fine, și una peste alta: dincolo de - **repet!** - uluitorul recital al lui **Johnny Depp** („Dacă Tim ar fi vrut să filmeze 18 milioane de metri de film cu mine jucând într-un bec fără să pot ciipi timp de trei luni, aș fi făcut-o!” - a declarat actorul), dincolo de spectacolul vizual performant, bazat pe ultimele „răcnete” electronice - filmul suferă de o desfășurare oarecum confuză a acțiunii; iar finalul este absolut **STUPID!**

P.S. - Vă propun un test: există în film o comunitate de oameni, numiți „**Oompa-Loompa**” - sunt când trei, când zece, când... **sute de astfel de indivizi;** ei apar când uriași, când minusculi, ca niște pitici, strecurându-se printre picioarele eroilor...!? Dar - **absolut toți!** - seamănă izbitor, **până la identitate!**

Unicul interpret, al tuturor, se numește: **DEEP ROY** (pare a fi asiatic de origini, și spune: „Publicul va crede că am fost construit pe calculator, dar nu este așa: dacă vedeți 20 de Oompa-Loompa, eu am jucat 20 de roluri...!”). **Îl credeți?!** (eu, unul, înclin să spun că da!). ■

Filiera corsicană

Să-și mai amintească oare - unii?! - de **Clanul sicilienilor**, cel cu Jean Gabin... și Alain Delon... sau Lino Ventura?! (de fapt: **CINE** să-și mai amintească de această remarcabilă peliculă: **ALȚII** sunt anii, **ALTELE** peliculele de pe piață, **ALȚII** sunt spectatorii noștri de film...!?).

Totuși, între filmul regizat de Henri Verneuil în 1968 și cel de care ne ocupăm aici - realizat de **ALAIN BARBÉRIAN** - există câteva asemănări, nu neapărat întâmplătoare: ambele se bazează pe acțiunea feroce și greu de depistat a „mafiei italiene”; pe „legea tăcerii” caracteristică membrilor acestor criptice și sinistre organizări de grup; pe respectul tacit și total pe care „membrii” îl datorează „nașului”... **și cam doar atât!**

Bazat pe niște „benzi desenate” (semnate **PETILLION** - și care s-au vândut numai în Franța în peste 300.000 de exemplare!), numitul Alain Barbérian își construiește filmul mizând, în primul rând, pe distribuția în rolurile principale a doi mari actori (mă refer la **CRISTIAN CLAVIER**, dar, mai ales, la **JEAN RENO**), angajând apoi în roluri secundare actori mediocri (**dar corsicani!**), alegându-și prestația în cunoscuta insulă franceză din nord-vestul Mediteranei etc. etc. Și reușind, în cele din urmă, să facă o peliculă „polițist-mafiotă” îmbăcsită și incoerentă peste toate...!

Deși „corsican prin intenție” - lucru afirmat de către regizor - filmul în genere „scapă” tocmai superbe locații ale acestei zone tulburătoare, în favoarea unor penibile urmări

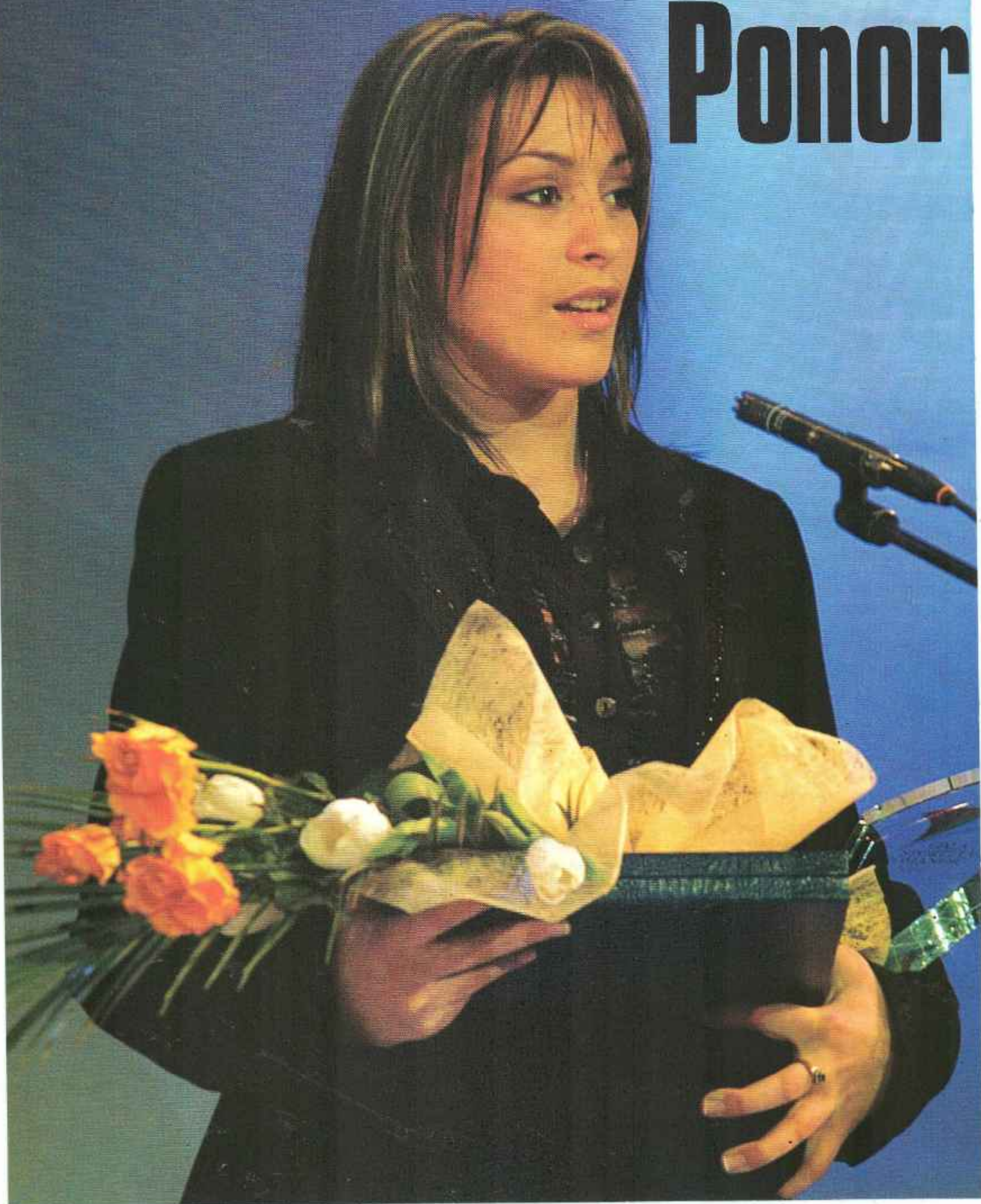
"L'Enquête Corse" - Franța, 2004
- 92 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

de mașini pe drumuri anoste și întortocheate - ca într-un film american tâmpit, de serie „C”.

Filiera corsicană are **consistența** benzilor animate din care s-a inspirat: cea a **vatei de zahăr** - **înfășurată pe un bețișor minuscul!**... ■

Ponor

Culisele scandalului gimnastelor se antrenează cu un marinar

Scandalurile s-au ținut lanț în gimnastica românească în acest an. Cu toate că în noiembrie se vor desfășura Campionatele Mondiale, unde se aștepta confirmarea performanțelor de la Atena, atât gimnastele, cât și antrenorii au fost mereu puși pe ceartă. O petrecere la care au participat componentele lotului feminin a declanșat o altă dispută. Antrenorii Belu și Bitang au sesizat Federația, care a desființat lotul de la Deva, apoi și-au dat demisia, spunând că nu vor reveni asupra deciziei. Nadia le-a luat apărarea fetelor spunând că trebuie lăsate să-și trăiască viața. În prezent, Cătălina se antrenează la clubul unde și-a început activitatea, în timp ce Dana Sofronie s-a retras tocmai din cauza condițiilor proaste de pregătire.

Scandalul declanșat în gimnastica românească de petrecerea la care au participat fetele și unde au stat până la trei dimineața a dus la desființarea lotului de la Deva și, mai mult ca sigur, le-a făcut fericite pe americance și pe rusoaice. Cu o săptămână înainte de declanșarea acestei dispute, a fost majoratul Cătălinei Ponor, când a primit cadou o mașină de la colegile sale și a organizat o petrecere pe cinste. La câteva zile distanță a fost aniversarea gimnastului Flavius Costi. Acesta l-a invitat la clubul Old Stone pe colegii săi, Bogdan Orzață și Daniel Popescu, dar și pe fete. Ulterior, Orzață, fostul iubit al Andreei Răducan, surprins în pozele făcute în acea seară în ipostaze tandre cu marea campioană de la Atena, a declarat că ele au venit neinvitate și că între ei nu este vorba de o legătură amoroasă. Ba mai mult, dovedind o totală lipsă de eleganță, Bogdan a

mărturisit că nu se simte vinovat de cele petrecute acolo: „Nu le-a chemat nimeni acolo, nu le-a obligat nimeni să bea, așa că nu am nici un motiv ca să mă consider vinovat de ceea ce s-a întâmplat.” Această escapadă l-a deranjat pe antrenorii Belu și Bitang, care au sesizat federația. Există chiar unele voci care spun că ei doi personal au anunțat presa. A urmat un mare scandal în care fiecare parte a acuzat-o pe cealaltă și nimeni nu a recunoscut că e de vină, totul petrecându-se în fața camerelor de luat vederi, ca să se dea și mai multă greutate acțiunii. „Sper să reușesc să demonstrez ce e mai bun, să ajung la Campionatele Mondiale și să arăt cine sunt. Pentru bărnă am un exercițiu foarte bun și sper să mă mențin în formă. Voi încerca să demonstrez că se poate face performanță, chiar dacă nu suntem ținute din scurt”, a precizat atunci Cătălina Ponor.

„Corsanul” este unul dintre cele mai frumoase iahturi ancorate în Portul turistic Tomis și, în consecință unul dintre cele mai admirate. Este mândria lui Matei Stănei, actualul antrenor al Cătălinei, care iese aproape în fiecare zi pe mare cu ambarcațiunea.

Pentru Mondialele de la Melbourne, Cătălina aproape că și-a asigurat o medalie la bârnă

Până la urmă nimeni nu a avut nimic de câștigat. Cei doi antrenori și-au dat demisia de la lot și au declarat că nu se vor mai întoarce, orice s-ar întâmpla și la oricât s-ar ridica onorariul oferit de Federație. Au refuzat să se pronunțe dacă vor antrena în afară, însă nici nu au înfirmat această posibilitate. Cele trei gimnaste au fost pedepsite, ceea ce a însemnat trimiterea lor la cluburile unde și-au început activitatea, în condiții nu atât de bune ca la Deva. Astfel, Cătălina Ponor se antrenează la clubul *Farul* din Constanța, iar Floarea Leonida și Alexandra Eremia la *Steaua* București. În prezent, Cătălina Ponor își desfășoară activitatea sub îndrumarea fostului său antrenor, Matei Stănei, care îmbrăcat în veșminte de marinier, își petrece o bună parte a timpului său liber pe iahtul său, *Corsarul*, acostat în portul turistic Constanța. Acesta a afirmat la sfârșitul lunii august în *Gazeta Sporturilor* că: „Belu și Bitang sunt cancerul gimnasticii românești” și că „cei doi au distrus fiecare ciclu olimpic”. Așadar, locuitorii urbei de pe malul mării se pot întâlni prin oraș sau la terase cu marea campioană de la Atena, care pare a se simți bine și a fi în formă acasă. Și totuși, odată ajunsă aici, ea a început să simtă diferența între condițiile de antrenament de acum și cele de la Deva. S-a plâns că nu sunt jaluzele și îi intră soarele în ochi și că aparatele nu sunt la fel de competitive. La câteva zile după sosirea acasă ea a consultat și un medic naturist ale cărui sfaturi speră să o ajute să slăbească. Deși pretențiile sportivelor par a fi deranjat pe cei de la Direcția Județeană pentru Sport Constanța, totuși, directoarea Elena Frâncu a anunțat că în sală se vor pune jaluzele și se va monta o bârnă nouă care să le

multumească. Tot doamna Frâncu a ținut să ceară scuze „în numele sportului conștăntean” pentru declarațiile lui Matei Stănei.

Toate aceste probleme au apărut cu numai trei luni înainte de Campionatele Mondiale care se vor desfășura la Melbourne, în luna noiembrie. O astfel de situație a mai fost la lotul național în urmă cu trei ani, când, la Campionatele Europene de la Patras, Grecia, a participat din partea țării noastre numai Oana Petroschi care, la vremea respectivă, s-a antrenat tot la clubul unde și-a început activitatea. Anul acesta gimnastica românească a fost zguduită de mai multe scandaluri ce au făcut numai rău activității de pregătire a fetelor.

La începutul lui 2005, Oana Petroschi i-a dat în judecată pe cei doi

antrenori ai lotului național, cerându-le 30.000 de euro, drept daune pentru agravarea stării sale de sănătate. În urma depunerii acestei plângeri, Octavian Belu a fost anchetat pentru însușirea de foloase necuvenite. Însă urmărirea penală a fost întreruptă când cele două părți au ajuns la o înțelegere în urma căreia se zvonește că fosta gimnastă ar fi încasat o sumă egală cu prețul unui apartament în centrul Capitalei. Și atunci cei doi și-au dat demisia de la lot, dar după încheierea conflictului aceștia au semnat un nou contract pe 7 aprilie.

După cum a declarat chiar Mariana Bitang, Cătălina Ponor ar putea participa la Campionatele Mondiale cu succes, căci are deja un exercițiu stabilit la bârnă cu care ar putea lua o medalie.

Am surprins-o pe Cătălina alături de mama sa și de antrenorul Matei Stănei, în Portul Tomis, unde a avut parte de câteva minute de relaxare și a împărțit autografe fanilor

Octavian Belu este de părere că în 2006 am mai putea avea un lot care să poată face față cu succes în competițiile internaționale. La începutul lunii septembrie cei doi tehnicieni au primit din partea COSR *Colanul de Aur* pentru rezultatele obținute în timp, lăsând să se înțeleagă că sunt șanse să revină în 2006. La mijlocul aceleiași luni, Anca Grigoraș, antrenor federal în cadrul FRG, a descins la Constanța și a evaluat stadiul de pregătire al Cătălinei care, în viziunea acesteia, are un exercițiu bun la bârnă dar trebuie să mai lucreze la soi. Cei doi vor face în toamnă, rămâne de văzut. Din păcate, certurile de la noi nu pot fi decât pe placul rusoaicelor și americancelor, adversarele noastre directe.

Text: **Raluca Șeinoiu**
Foto: **Rompres** și **Raluca Șeinoiu**

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@citycenter.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@citycenter.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

BMW M6

Seat Leon

Fiat Grande Punto

Stelele vin la București

Avanpremiera SIAB

Salonul Internațional de Automobile București își va deschide porțile pentru public în 7 octombrie și în ciuda absenței mărcilor importate de Grupul Tîiac se anunță drept cel mai spectaculos eveniment auto de până acum.

Audi Q7

Porsche Carrera GT

Citroën C1

Organizat o dată la doi ani, SIAB și-a făcut cu greu loc în peisajul saloanelor auto internaționale, dar reușește să crească de la an la an odată cu întreaga piață auto din România și să se impună în Europa Centrală și de Est. Ca și edițiile precedente, este organizat imediat după Salonul auto de la Frankfurt (IAA) și așa se face că importatorii cei mai abili prezintă publicului autohton unele dintre premierele proaspete ale toamnei.

Din păcate, ca și în urmă cu doi ani, există absenți, iar aceștia sunt destul de importanți. Mărcile aflate sub umbrela Grupului Tîiac Auto (Mercedes, Ford, Mazda, Mitsubishi, Smart, Jaguar, Hyundai, Chrysler, Jeep și Land Rover) au ales organizarea unei manifestări similare exclusive în locul participării la SIAB. Motivele invocate sunt aceleași ca și până acum: prețul mare al chiriei și neacordarea unui spațiu la dimensiunile solicitate. Aceste divergențe îi vor priva pe vizitatori de admirarea uneia dintre principalele premiere ale anului. Mercedes S-Class este mașina care a înglobat mereu tehnologiile viitorului în lumea auto, de la ABS și până la airbag.

Poate cea mai impresionantă premieră din acest an o reprezintă Audi Q7. Constructorul german și-a dorit să realizeze un autentic SUV, care

să îi ateste tradiția în tracțiunea 4x4 și să-i consolideze poziția de piață. Interesant este însă că, în ciuda premierei din Germania, Q7 este mai degrabă un autoturism construit pe gustul pieței americane. Are 5 metri lungime, poate transporta până la 7 persoane, iar volumul portbagajului este de 775 litri. Pentru început SUV-ul Audi se va comercializa cu două variante de motorizare: un V8 pe benzină de 4,5 l (350 CP) și un motor diesel TDI de 3,0 l (233 CP) cu un cuplu motor formidabil de 500 Nm. Prețul preconizat în Germania pentru varianta diesel este de 49.000 de euro.

BMW vine la SIAB cu două sportive de excepție. M5 și M6 sunt vârfurile de gamă din clasa lor și împart același motor fenomenal care le oferă 507 CP și care poate fi împins până peste limita de 8.000 ture/minut.

Citroën prezintă în premieră pentru români un autoturism foarte mic C1 și unul foarte mare C6. Dacă primul a fost realizat în colaborare cu Toyota și este gândit la un cost de producție cât mai redus, al doilea reprezintă nava amiral a constructorului francez și se caracterizează prin lux și eleganță. Citroën C6 dispune de scaune reglabile electric pentru pasagerii din spate, are un interior dominat de piele și lemn și își

reglează suspensia automat în funcție de condițiile de drum.

Dacia a lansat în stil mare, dar fără prea mult fast, motorizarea diesel pentru Logan la Frankfurt. Acum, Logan 1,5 dci vine și la București și probabil că până la deschiderea salonului vor fi deja câteva mii de români înscrși pentru achiziționarea noului Logan.

Motorul de 1.461 cc dezvoltă doar 65 CP, dar consumă 5,8 l/100 km în oraș și 4,3 l/100km în afara localității.

Fiat face un pas important prin Grande Punto, noul model din clasa mică al producătorului italian. Divizia Fiat Auto este în dificultate, iar un eventual succes al lui Punto ar putea reduce pierderile și chiar relansa marca. Numele mașinii a fost ales pentru a exprima dimensiunile superioare ale noului model, dar și pentru a-l diferenția de predecesorul său, cu care se va comercializa o perioadă în paralel.

Kia prezintă pentru prima oară în România automobilul Magentis cu care speră să pătrundă pe piața berlinelor sedan superioare. Ca de obicei, coreenii au de partea lor un preț foarte atractiv pentru calitatea și dotările mașinii. În plus, Magentis dispune și de o motorizare diesel de 2,0 litri și 135 CP.

Aston Martin

Nissan Micra C+C este denumirea micuțului Micra decapotabil. Așa cum se obișnuiește în ultima perioadă, acoperișul este unul de tip hard-top și se acționează electric. În câteva secunde mașina se transformă din coupé în cabrio.

Ope! expune pentru prima oară în România noul Zafira, un monovolum care a avut un cuvânt greu de spus pe piața europeană. Tot la standul Ope! o să putem admira și modelul Vectra restilizat.

Peugeot aduce direct de la Frankfurt un automobil care are deja o tradiție în gama sa de modele. 407 Coupé este derivat din berlină și continuă liniile fluide ale acesteia aducând mai multă agresivitate și mai mult dinamism. Coupé-ul este propus în trei variante de motorizare: 2,2 l (160 CP), V6 3,0 l (210) pe benzină și diesel-ul V6 2,7 l (205 CP).

Renault aduce la SIAB una dintre cele mai importante premiere ale anului cu influențe importante pe piața din România. Clio este la generația a treia și a mai câștigat în dimensiuni, în siguranță (5 stele EuroNCAP), dar și în confort. Alături de el vor fi expuse un Mégane RS de 225 CP, dar și un monopost de Formula 1.

Și dacă tot vorbim despre mașini extreme trebuie să trecem pe la standul Porsche unde vă așteaptă modelul Carrera GT. Propulsată de un motor V10 de 605 CP, această mașină ajunge la 100 km/h în 3,9 sec pentru ca apoi să-și continue cursa furibundă până la 330 km/h. Carrera GT este un automobil construit din materiale gân-

dite să fie durabile și totodată extrem de ușoare. Motorul său are o capacitate de 5,7 litri, dar cântărește doar 214 kg. Prețul plătit este însă incredibil, aproape o jumătate de milion de euro.

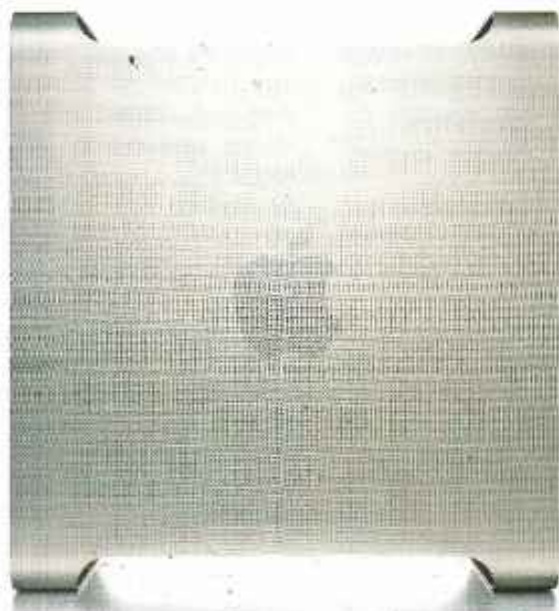
Tot în zona importatorului Porsche Romania o să puteți admira noul Seat Leon. Acesta continuă linia de design impusă de designer-ul Walter Da'Silva și împrumută elemente atât de la fratele mai mare Toledo, cât și de la monovolumul Altea.

Skoda aniversează 100 de ani de activitate și ca atare s-a gândit să ofere fanilor cel mai rapid model asamblat până acum la uzinele din Cehia. Octavia RS este propulsată de motorul de 1,8 litri și 180 CP al grupului Volkswagen și reușește sprintul de la 0 la 100 km/h în 7,7 s. Viteza sa maximă este de 235 km/h.

Anul acesta SIAB-ul va găzdui și mărci noi, iar cele mai importante apariții sunt cele de pe scena modelelor de lux: Aston Martin, Lexus, Infiniti, Rolls Royce.

Organizat pe o suprafață cu 25% mai mare și având cu 40% mai mulți expozanți, salonul bucureștean este ultimul înaintea „furtunii” prilejuite de integrarea europeană. 2007 va aduce dispariția taxelor pentru importul de mașini second-hand și eliminarea exclusivității pe care o au importatorii pe piața națională. Rămâne de văzut dacă acest salon va reuși să păstreze avantajul de partea automobilelor noi sau românii se vor îndrepta din ce în ce mai mult spre second-hand.

text: **Mugurel Mărgărit**

Noul Power Mac G5.

Disponibil în limita dorinței de a vă schimba perspectiva.

NouMax

Str. J.S. Bach, Nr. 1A, Sc B. Ap. 20, București, Sector 2
Tel: (4021) 230 7957, (4021) 231 0361,
Fax: (4021) 230 2704, E-mail: nmx@icnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alfel. Să fim simpli, eficienți, de încredere. Alfel spus, am învățat să fim la înălțimea computerelor pe care le promovăm.

Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri. Dacă vrei un computer diferit, servicii deosebite sau pur și simplu o informație apăsătoare, alege un dealer care gândește alfel.

Un amestec picant, la

*După ce
ajungi în
Egipt, nu știi
ce-ți place
mai mult:
uimitoria
civilizație a
faraonilor,
grandoarea
piramelor
și a vechiului*

*Luxor,
amestecul
picant de nou
cu tradițional
din Cairo sau
Nilul cel
luxuriant (pe
care-l „guști”
mai bine
aflându-te pe
un vas de
croazieră)...*

*Și toate
astea, se
găsesc la o
depărtare de
numai trei
ore de zbor.*

**16 milioane
de oameni
trăiesc în
„Mama lumii”**

Nicăieri n-am văzut un „furnicar” mai ademenitor ca-n Cairo, locul unde am ajuns datorită poveștilor lui Marius Albu, primul român care a fost cu lantul în jurul lumii. El m-a îmbiat, ca Șeherezada pe prințul arab: „Dute în Egipt. Dacă vrei să întâlnești o lume fascinantă și să ai parte de istorie pe viu, să te minunezi deopotrivă în fața templelor și a cartierelor mărginașe din Cairo, să te întâlnești cu beduini și ale lor cămile și să rămâi cu amintiri care nu ți se vor șterge niciodată din memorie”.

Capitala Egiptului este cu adevărat spectaculoasă. Mai bine de 16 milioane de suflete trăiesc în „Mama lumii”, cum îi spun egiptenii, fiecare punând câte o cărămidă la zgomot și poluare, la agitația continuă, fără sfârșit și fără început, la nebunia haotică pe care ei o numesc circulație. Pe străzile de acolo, toată lumea merge cum o taie capul, nerespectându-și decât propriul interes.

Nu există marcaje pietonale și nici semne de circulație și, cu toate astea, mașinile (gata să se dezmembreze la cea mai mică rafală de vânt) nu se pupă cu motocicletele, bicicliștii nu sunt călcați de șaretele trase de măgari, iar pietonii reușesc să ajungă întregi pe partea cealaltă a unei străzi, circulată parcă de toate mașinile din lume (și mă refer la aglomerație, nu la mărți).

După ce m-am minunat de reușita îmbinare arhitecturală din centru, unde marile hoteluri se întrec în tendințe cu mai vechile clădiri ale secolului al XIX-lea, am ținut neapărat să vizitez Muzeul de Arheologie. Nimeni nu ar trebui să-l rateze, căci păstrează, pe lângă nenumăratele mumii, comeri neasemuite, de fapt, cea mai importantă colecție de obiecte istorice din timpul faraonilor.

La piramide am ajuns luând drumul Gizehului, o suburbie care se întinde lângă râul That. Am lăsat în urmă un cartier mărginaș (atât de sărac încât am avut tot timpul impresia că m-am întors cu sute de ani în urmă) și am intrat în deșert: nisipul roșietic se dădea în spectacol, oferindu-ne un senzațional balet. Dune mișcătoare, ascultând permanent porunca vântului, stânci încremenite de o veșnicie,

implacabile, impenetrabile, indestructibile. Undeva, în față, ascunse de o atmosferă lăptoasă, am văzut cele trei piramide și Sfinxul. Sunt monumentale. Keops, Kephren și Mykerinos sau întrecut în grandoare, lăsând umanității una dintre cele mai impresionante minuni. Cele trei piramide sunt așezate în diagonală, fiecare având un templu funerar ceva mai în vale. Complexul Keops este aproape distrus, dar cel al lui Kephren este bine conservat. La 350 de metri de Piramida lui Keops se află marele Sfinx (are 73 de metri în lungime), în arabă Abu el-Hol, care reprezintă un leu cu chip de om. Acolo, lumea arabă nu se dezmințe. Fiecare turist este asaltat de o armată de egipteni, gata oricând să-ți vândă un falafel sau un cap de Nefertiti, un pandantiv pe care îți poți scrie numele cu hieroglife sau un graniți cu multă gheață și un pic de suc; chipurile, natural. Bezmeticeala este la mamă ei. Nu cred că am văzut pe cineva care să nu scoată un aparat foto sau o cameră de filmat din bagaj. Polițiștii sunt la fel de vigilenți ca-n filmele americane, orice încercare a vreunui cutezător de a escalada un pietroi din piramide lăsându-se cu un fluierat prelung și cu o porție de muștrare într-o arabo-engelezească aproape indescifrabilă.

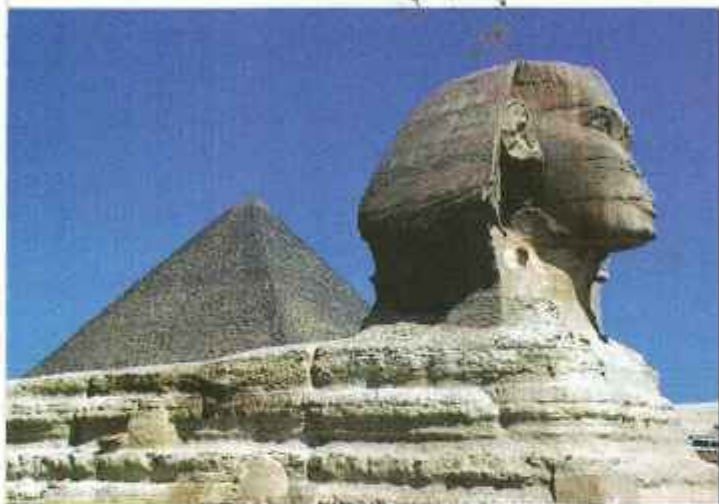
trei ore de zbor

Un patrimoniu
senzațional

Țin neapărat să vă povestesc și despre Luxor, unde am ajuns plecând într-o croazieră din Cairo și trecând prin Assuan. Am pomicu cu ochii cârpiți de somn (deh, nu puteam rata o seară egipteană cu dans și mâncare specifice). Ghidul ne-a spus că este fosta capitală a Vechiului Regat, pe care Homer, în *Iliada*, a numit-o *Orașul celor o mie de porți*. Am înțeles că Luxorul este una dintre primele destinații turistice egiptene. Construit pe locul vechii cetăți Theba, acesta este sediul templelor reginei Hatsepsut și al regelui

Ramses al III-lea. Încă de la intrare am fost întâmpinați de cele două imense statui din granit, coloșii lui Memnon. Coloanele sculptate nu pot fi cuprinse decât de șapte oameni cu brațele întinse. Numărul lor este atât de mare, că întreg ansamblul pare a fi rodul unor uriași. Îngrămădirea marilor obeliscuri, statui și piloni, scăldate de soare, trebuia să înmărmurească orice vizitator sau credincios, să-l ajute să se simtă neînsemnat în raport cu atotputernicia faraonului. Curtea templului are o suprafață de 2.500 mp și este împodobită cu o altă „pădure” de coloane, la fel de impunătoare, și de sculpturi cu inscripții. După un șir de alei, străjuite de asemenea de coloane, urmează o altă curte, destul de spațioasă, iar la urmă, o serie de săli care mai de care mai luxos împodobite. Ceva mai încolo, mergând tot pe Nil, se deschide legendara Vale a Regilor, locul unde se găsesc mai bine de o sută de mominte antice, între care cel al reginei Nefertiti sau cel al lui Tutankhamon (singurul în care arheologii au ajuns înaintea hoților, descoperind un patrimoniu senzațional).

Text: Ciprian Enea

Infoagenții

Prestige Tours

(www.prestigetours.ro)

Croazieră Hurghada-Cairo - 546 euro

Servicii incluse în preț:

- transport cu avionul, cursă charter TAROM, București-Cairo/Hurghada-București;
- o noapte cazare în Cairo cu mic dejun hotel 5* și dejun în timpul turului;
- două nopți cazare în Hurghada cu pensiune hotel 5*;
- o noapte în tren Cairo-Assuan, clasă I, scaun reclinabil;
- trei nopți cazare pe vas-croazieră 5* cu pensiune completă;
- vizitele menționate în program (exclusiv cele opționale);
- ghid egiptean vorbitor de limbă engleză pe durata vizitelor incluse în program și a transferurilor;
- asistență turistică din partea agenției.

Best Tourism

(www.besttourism.ro)

Sejur Cairo - Hurghada - 495 euro

Servicii incluse în preț:

- transport cu avionul, cursă charter TAROM, București-Cairo/Hurghada-București;
- o noapte cazare în Cairo (mic dejun + dejun) și 5 nopți cazare și masă (5 cu mic dejun și cina, una cu mic-dejun), în funcție de categoria hotelului ales în Hurghada;
- transferuri cu autoturism cu A/C aeroport Cairo-hotel Cairo-Hurghada-aeroport Hurghada;
- asistență turistică din partea agenției partenere din Egipt;
- vizitele menționate în program cu asistență în limba engleză (exclusiv excursiile opționale).

Concurs Europa Travel

Europa Travel vă invită să celebrați Revelionul la Roma. Colosseumul, Forumul Roman, Columna lui Traian, Muzeul Vaticanului, Basilica San Pietro sunt doar câteva din obiectivele turistice pe care le puteți vizita. Plecarea va avea loc pe 27 decembrie 2005 din București, iar revenirea în țară se va face pe 3 ianuarie 2006. Cu 499 euro/persoană și supliment cameră single 160 euro/persoană puteți vizita, până să ajungeți în capitala Italiei, Viena, Veneția și Pisa. La Roma veți sărbători trecerea în 2006 fie pe stradă alături de turiștii veniți din întreaga lume, fie, opțional, contra cost, la masa festivă de Revelion în restaurantul hotelului de trei stele - Antica Priscilla. După Revelion, la întoarcerea spre casă mai puteți vizita Napoli, Brindisi și Igoumenitza (Grecia). Sosirea în România va avea loc prin Grecia și Bulgaria.

Răspunde corect la următoarea întrebare
și vei putea merge și tu la Roma:

Care este numele unui Revelion la Roma?

Premiul: Un Revelion la Roma prin tragere la sorți

Roma

Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 19.10.2005

Concurs
EUROPA TRAVEL

Unele aspiratoare curăță praful și scamele numai sub atenta supraveghere și mânăuire a utilizatorului c
și știu să facă diferența între o scară, un scaun sau un perete, chiar pot să-și găsească singure stația d
mediul și se adaptează la el. Aspiratorul a fost creat de *Electrolux Group* (produce mărcile *Electrolux*,

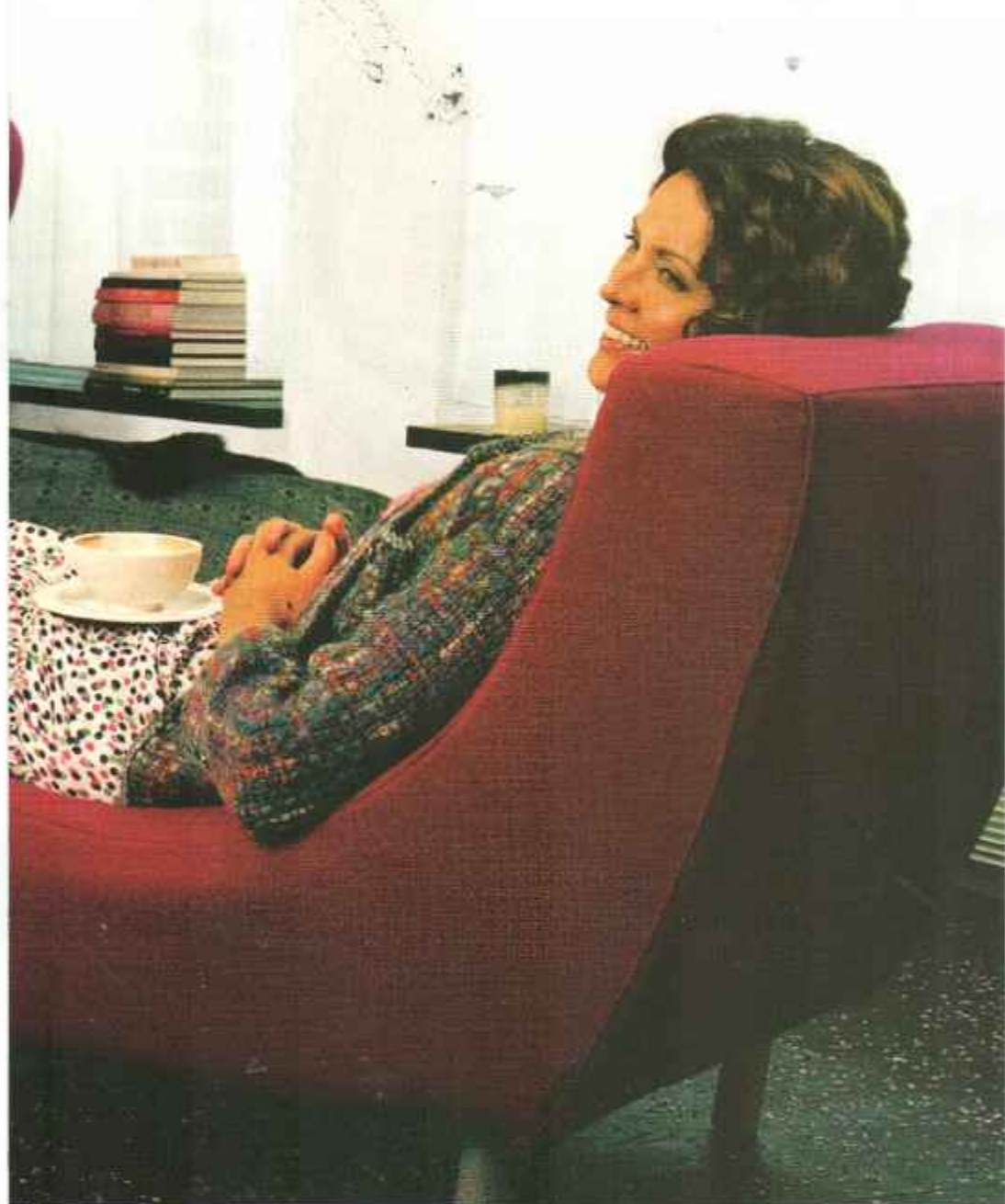
Un Trilobite pentru fiecare gospodărie

Preistorie devenită hi-tech

Trilobitul era un tip de artropod care a trăit acum aproximativ 250-260 de milioane de ani; el se deplasa pe fundul oceanelor în căutarea de mici animale pentru a se hrăni. Spatele său era tare, trilobitul fiind probabil una dintre cele mai des întâlnite fosile încrustate în pereți, scări sau podele de piatră. Electrolux s-a inspirat din natură și a creat aspiratorul inteligent care a împrumutat numele și forma artropodului. Crearea acestui aspirator revoluționar a presupus munca la două versiuni, ambele inspirate de creatura preistorică de pe fundul oceanelor. Prototipul aspiratorului Electrolux Trilobite a fost prezentat pentru prima oară în cadrul emisiunii *Lumea de mâine* difuzate de BBC. Aspiratorul Trilobite a fost expus la Muzeul de Artă Modernă și Muzeul Național al Suediei din Stockholm, la Muzeul Științei din Londra și la Muzeul Național Smithsonian Cooper Hewitt din New York. Trilobite 2.0 a călătorit chiar într-un tur al Europei în cadrul expoziției *Designul scandinav dincolo de mit*.

Forma și eficiența drăguțului Trilobite nu a lăsat indiferente juriile expozițiilor de tehnică și design modern și i-au adus aspiratorului o mențiune la Premiile pentru Excelență în Designul Suedez 2002 din partea Svensk Form (Societate Suedeză de Aparare și Design), Premiul German IF Design și o recunoaștere ca fiind un produs excepțional grație caracterului, tehnologiei și designului inovativ primită la expoziția *Observateur du Design* din Paris.

În noiembrie 2001 un Trilobite finisat a făcut primul pas pe piață, fiind primul aspirator automat din lume. Cererea mare de pe piață a determinat producătorii să introducă aspiratorul-robot în aproape toată lumea. Trilobite 2.0 este ultima versiune a aspiratorului automat de la Electrolux, forma actuală suportând peste 200 de modificări față de predecesorul său. Trilobite 2.0 are culoarea eden (verde argintiu-metalic), pe când predecesorul său era satin cayenne (roșu cayenne) și cântărește numai cinci kilograme. Aspiratorul este programabil

prindu-se când întâlnesc obstacole. Altele, însă, sunt mai inteligente la reîncărcare. Trilobite 2.0 este un aspirator programabil care simte (AEG-Electrolux, Zanussi, Frigidaire, Eureka și Husqvarna).

asemenea unui aparat video, el poate fi programat să înceapă să aspire la o anumită oră dintr-o anumită zi, spre exemplu din două în două zile, la ora 10.00 dimineața, când proprietarul este la serviciu.

Trilobite 2.0 simte scările fără efort

Micuțul Trilobite 2.0 știe să evite obstacolele întâlnite în cale. Poate detecta rapid picioarele scaunelor sau alte obiecte din jurul lui. De asemenea, știe unde se află scările și imediat ce simte o fluctuație în nivelul podelei schimbă direcția și continuă să aspire. Benzile magnetice, care pot fi mascate cu ușurință sub praguri, sunt necesare doar pentru a bloca accesul în anumite camere. Trilobite este un aspirator-robot neobosit care se duce singur să se reîncarce atunci când este nevoie. El își găsește singur stația de reîncărcare, iar

dacă aspirarea nu a fost terminată în momentul în care a avut nevoie de reîncărcare, Trilobite continuă să curețe după ce s-a alimentat, adică după aproximativ două ore. El culege praful, polenul și acarienii reducând riscul alergiilor și transformând căminul într-un loc curat și sănătos. Noul Trilobite este mai inteligent decât prima versiune întrucât își poate ajusta timpul de aspirare în funcție de numărul obstacolelor din cameră (mobila, de pildă). Ecranul aspiratorului indică timpul cât poate funcționa până necesită o nouă încărcare, iar în timpul încărcării arată cât timp mai are până se va încărca complet. Odată curățenia încheiată, aspiratorul se întoarce la stația de alimentare și trece în starea de pauză.

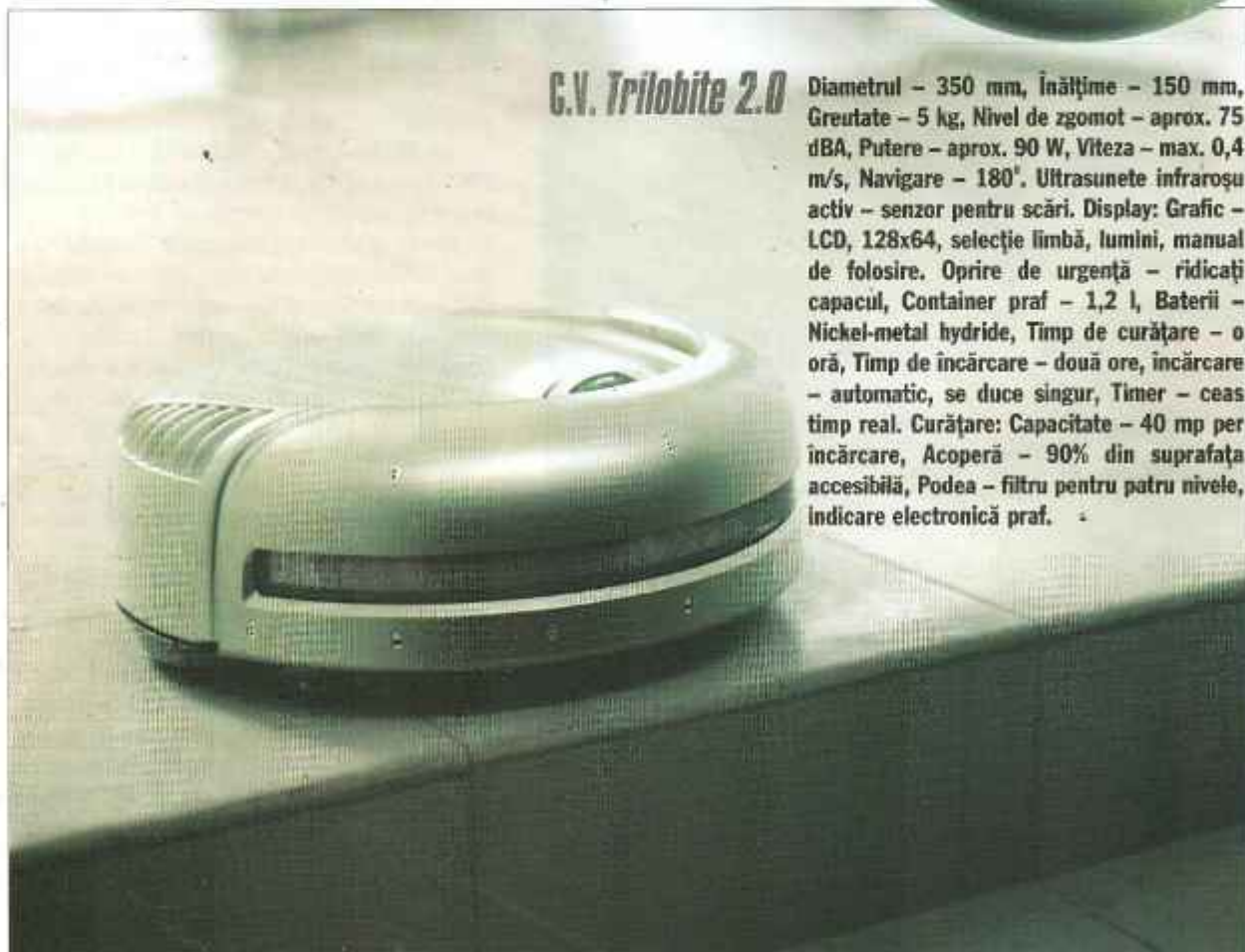

Trilobite 2.0 are forma trilobitului preistoric și simțul de orientare al lilieciilor actuali

Aspiratorul Trilobite 2.0 se orientează în spațiu cu ajutorul ultrasunetelor, asemenea lilieciilor. Sonarul care emite ultrasunete vibrează cu o viteză de 60.000 Hz și este învelit într-o placă aurită subtilă, pentru performanță crescută. Trilobitul nu are nici o problemă în a evita coliziunea cu lucrurile de pe covor – vasul cu apă al câțelului, de pildă. Barele magnetice speciale sunt amplasate în dreptul ușilor, lângă scări și în alte intrări. Acestea acționează ca un perete, împiedicând aspiratorul să iasă din cameră. Aparatul conține mecanisme electronice sofisticate și patru motoare – câte unul pentru fiecare roată, unul pentru perie și unul pentru ventilator.

G.V. Trilobite 2.0

Diametrul – 350 mm, Înălțime – 150 mm, Greutate – 5 kg, Nivel de zgomot – aprox. 75 dBA, Putere – aprox. 90 W, Viteza – max. 0,4 m/s, Navigare – 180°. Ultrasunete infraroșu activ – senzor pentru scări. Display: Grafic – LCD, 128x64, selecție limbă, lumini, manual de folosire. Oprire de urgență – ridicăți capacul, Container praf – 1,2 l, Baterii – Nickel-metal hidride, Timp de curățare – o oră, Timp de încărcare – două ore, încărcare – automat, se duce singur, Timer – ceas timp real. Curățare: Capacitate – 40 mp per încărcare, Acoperă – 90% din suprafața accesibilă, Podea – filtru pentru patru nivele, Indicare electronică praf.

text: **Alice-Claudia Gherman**
foto: **Electrolux**

UN ZIAR CU GREUTATE

Zi de zi lucrăm pentru ca tu să ai parte de un ziar de calitate.
24 de pagini, 12 color, ușor de citit, ușor de răsfoit.

ADEVĂRUL
Este de neoprit.

VDC Unirea Shopping Center

Binoclu Tasco
10-20x50 mm
Preț 550 lei

Lunetă terestră
Tasco 20-60x60 mm
Preț 538 lei

Telescop Tasco 660x60 mm

Preț 545 lei

Telescop Tasco 420x76 mm

Preț 665 lei

Telescop Tasco 675x114 mm

Preț 1.099 lei

Bocanci de munte
Preț 270 lei

Bocanci de munte
Preț 230 lei

Bocanci de munte
Preț 195 lei

Bocanci de munte
Preț 289,50 lei

Bocanci de munte
Preț 195 lei

Cort Northland două persoane
Preț 292,50 lei

Rucsac
Everest
Preț 59 lei

Rucsac
Everest
Preț 236 lei

Cremcaffé

Pentru cei care sunt în căutarea unui refugiu cu o ambianță romantică, unde să se relaxeze în acordurile unei muzici speciale, *Cremcaffé* este locul ideal! Atmosfera specific italiană este creată atât prin design-ul mobilierului cât și prin tablourile expuse care evocă deopotrivă istoria cafelei și istoria orașului Trieste. Trebuie doar să urmați aroma cafelei tradiționale italienești și aparatul de espresso extrem de performant (espresso clasic – între 7 și 7,5 g cafea în 22 de secunde pentru 30 ml de lichid) își va face datoria oferindu-vă licoarea cu gustul original al *Cremcaffé*.

Întrebare concurs: **Care este performanța aparatului espresso pentru un espresso clasic?**

Premiile constau în două consumații de 500.000 lei fiecare, pentru o seară în doi la *Cremcaffé Espresso Bar*.
Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 19.10.2005

Concurs Cremcaffé

ESTI Unirea Shopping Center

Pulover
80% lână,
20% PNA
Preț 192 lei

Pulover
70% vâscoză,
30% poliester
Preț 272 lei

Șai
50% mohair,
50% lână
Preț 120 lei

Pulover 50%
lână merinos,
50% poliester
Preț 272 lei

Pulover
50% lână
merinos,
50% poliester
Preț 272 lei

Pulover
50% lână,
50%
poliester
Preț
220 lei

Gillette Blue II Excell pentru machio

Un bărbat sexy folosește noul Gillette Blue II Excell pentru a avea un look fără cusur. Este un aparat de ras de unică folosință din categoria celor cu lame duble, perfect adaptabile conturului feței. Și pentru că bărbații au oricând nevoie de puterea lor de seducție, vor avea Blue II Excell mereu la îndemână.

Preț: 26,00 lei ambalajul de 4 bucăți

Orangina, cu pulpă de portocală!

După ce a cucerit consumatori din 63 de țări ale lumii, Orangina a venit și în România. Orangina este o băutură răcoritoare înedită, cu un conținut bogat în pulpă și suc de portocale, ușor carbonată și cu aport scăzut de zahăr. Ambalajul Orangina – sticluta Bulby – este apreciat pretutindeni în lume: peste 80% din producția mondială de Orangina este vândută în această formă de ambalaj – sticluta Bulby.

Întrebare concurs: Cum se numește ambalajul Orangina?

Premiul constă în trei baxuri Orangina a câte 12 sticle de 0,5 l.
Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 19.10.2005

Concurs
ORANGINA

Concurs
HOLSTEN

HOLSTEN, o bere de tradiție

125 de ani de experiență germană în fabricarea berii s-au alăturat palmaresului companiei URBB odată cu lansarea Holsten pe piața românească. Holsten este o bere de o finețe inconfundabilă, un produs premium renumit în întreaga lume datorită calității și originalității rețetei, gustului unic și purității desăvârșite.

Întrebare concurs: **Care este simbolul berii Holsten?**

Cele trei premii constau în câte un bax de bere Holsten.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.10.2005

Panasonic

**Camera foto
Panasonic
DMC-FZ5:**
Stabilizator

optic de imagine
MEGA O.I.S. – tehnologie
proprietary Panasonic,
zoom optic x12,
rezoluție 5 MegaPixeli,
obiectiv Leica DC Vario
Elmarit
Preț 1.999 lei

**Camera foto
Panasonic DMC-FZ20:**
Rezoluție 5 MegaPixeli,
obiectiv Leica DC Vario
Elmarit, reglaje manuale,
zoom optic x12, stabiliza-
tor optic de imagine MEGA

O.I.S. –
tehnologie
proprietary Panasonic
Preț 2.699 lei

**Camera
foto
Panasonic
DMC-FX7:**

Stabilizator optic de imagine
MEGA O.I.S. – tehnologie pro-
prietary Panasonic, zoom
optic x3, rezoluție
5 MegaPixeli,
obiectiv Leica DC
Vario Elmarit, ecran
LCD de 2,5 inch
Preț 1.799 lei

**MP3 Player
Panasonic
SV-SD100**
Afișaj EL
Organic,
redare
MP3-WMA,
tuner FM,
tehnologie
D-Sound pentru
o calitate
superioară a
sunetului
Preț 699 lei

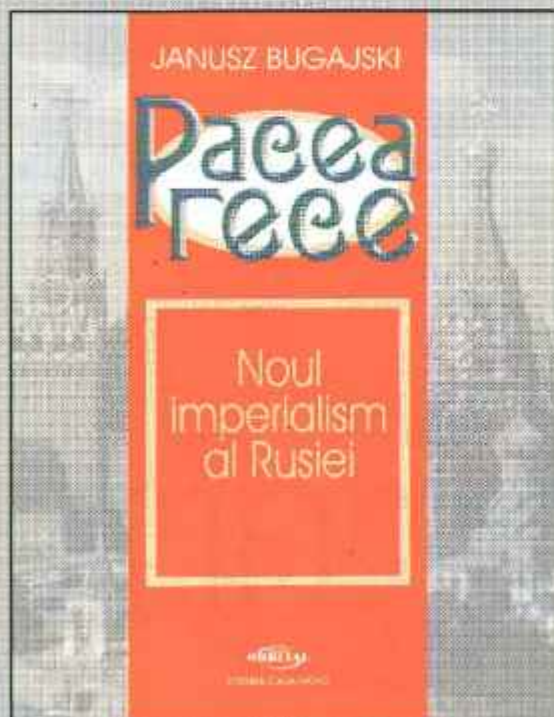
Căștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 8-9/2005:

Karotte:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Orangina:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Holsten:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Laropharm:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Europa Travel:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Lucman:
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,
Căștigătorii: Rod, Iuliana,

EDITURA „CASA RADIO“

Punți către o nouă vârstă a comunicării

Colecția ORBITAL

JANUSZ BUGAJSKI

PACEA RECE

NOUL IMPERIALISM AL RUSIEI

Prefață de CRISTIAN PREDA

„Această carte importantă și oportună va fi o revelație șocantă pentru majoritatea cititorilor. Lucrarea înfățișează în culori vii un aspect ignorat până acum de cei mai mulți dintre decidenții americani de la Casa Albă – și din eșaloanele următoare – și anume faptul că politicile Rusiei față de țările din fostul bloc sovietic sunt încă influențate de o cumplită nostalgie imperialistă. Nu cunosc nici un alt studiu care să-și fundamenteze analiza pe date sensibile și practic necunoscute până acum.”

Zbigniew BRZEZINSKI

(din prezentarea volumului *Cold Peace*, ediția americană, Praeger/Greenwood, 2004)

360 p.; preț: 28.50 RON

Comenzi: tel.: 303.17.72; 303.17.31; on line: www.srr.ro; e-mail: marketing@srr.ro

Vânzare directă: Librăria „Casa Radio”, str. Gen. Berthelot, 60-64, sect. 1, București

BIFE-TIMB,

un târg pentru cei cu bani mulți

Spune-mi ce mobilă ai, ca să-ți spun cine ești! Pardon! Ca să-ți spun câți bani ai. Cam aceasta a fost per ansamblu ideea Târgului Internațional de Mobilă București 2005.

Structurată pe saloane tematice, astfel încât să faciliteze identificarea domeniilor de interes și contactele de afaceri, expoziția a prezentat oferte extrem de variate încercând să satisfacă cele mai exigente gusturi.

Atracția târgului a reprezentat-o evident salonul de mobilă. Mobilierul din lemn de nuc, din lemn de vișin, din zambilă de apă *made in Thailanda*, din lemn de tek, din lemn de stejar, fag o întreagă nebulă de esențe și culori în modele simple sau sofisticate au stârnit interesul și admirația publicului. În ceea ce privește prețurile, însă, lucrurile au stat mai puțin încurajator, cel puțin pentru o parte a românilor care sperau să-și cumpere mobilier la târg.

Cetățeanul cu salariu mediu nu avea ce căuta la acest târg, decât dacă dorea să-l viziteze asemenea unui muzeu rămânând cu plăantele frumoase și visele deșarte că undeva într-o altă viață va putea să achiziționeze ast-

fel de bijuterii din lemn. Dacă lăsași regretele și frustrările la o parte privind totul ca la teatru, puteai spune că da, BIFE-TIMB a avut un decor splendid. Un dormitor la Mipuzzo Mobili D'Arte din lemn masiv din tei

costa 29.800 de euro, iar doritorii puteau să-și comande același model în lemn de nuc ori de cireș. *Exotique* te îmbia cu parfumul său oriental și mobilier sculptat în lemn de mango, bambus și zambilă de apă, un dulap

de haine costând

6.500 lei noi, iar un pat 4.500 lei noi. O bucătărie somptuoasă, așa ca în filme și preț românesc, ajungea la 20.000 lei noi la *Serico*. *Sediron*, compania de mobilă în stil baroc și rococo, a prezentat un mobilier regal ca la curtea lui Ludovic al XV-lea. *Löwe* – un alt producător de mobilă – a propus vizitatorilor stilul clasic de mobilă din lemn masiv și în linii sofisticate, pe când cine își dorea o bibliotecă modernă fără a fi realizată din esențe tari putea alege la *Max No Limits* o bibliotecă la 1.259,60 lei noi sau la 1.510,74 lei noi, o cameră tineret putea atinge 937,96 lei noi,

Cea de-a XIV-a ediție a BIFE-TIMB a reunit circa 470 de firme din 18 țări, spațiul de expunere ocupând aproape 45.000 mp.

iar un dormitor standard costa 920,70 lei noi. *Gepa Mobilă*, la rândul ei, a venit cu biblioteci și sufragerii la prețuri situate între 1.780 și 2.290 lei noi.

text: **Alice-Claudia Gherman**
foto: **Raluca Șeinoiu**

Caracteristica lunii octombrie

Marte retrograd în zodia Taurului poate genera probleme serioase legate de bani sau, în general, de chestiunile materiale. Sumele ce vor trebui plătite vor veni cu întârziere. Pentru activitățile practice în care sunteți implicat, înarmați-vă cu răbdare!

Berbec (21.03. - 20.04)

Situația financiară nu va fi nici în această lună multumitoare. E adevărat că ați putea să obțineți unele câștiguri, dar banii vă vor intra în cont cu întârziere. De asemenea, și cheltuielile vor fi mari. Colaborările se vor dovedi avantajoase, mai ales dacă vor implica relații cu străinătatea.

Taur (21.04. - 20.05)

Activitățile în care vă veți implica în această perioadă vă vor pune nervii la încercare. Va trebui să faceți un efort mare, altfel nu veți reuși să realizați mare lucru. Cel mai bine ar fi să vă îndreptați atenția spre finalizarea unor activități decât spre demararea unor noi. Pe cât posibil, evitați situațiile riscante.

Gemeni (21.05. - 21.06)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte, așa că va trebui să vă menajați. În cazul în care aveți o suferință mai veche, n-ar fi exclus ca aceasta să se acutizeze și chiar să necesite câteva zile de spitalizare. Fiți pe fază căci s-ar putea ca în jurul dv. cineva să teasă o mulțime de intrigă.

Rac (22.06. - 22.07)

În anturajul dv. apropiat s-ar putea să apară unele neînțelegeri și ar fi bine să nu vă implicați în nici un fel. La serviciu veți avea unele realizări, care vă vor face să priviți cu mai multă încredere în viitor. Cineva din familie va avea un câștig suplimentar care se va răstrânge pozitiv și asupra propriului buzunar.

Leu (23.07. - 23.08)

Relația cu superiori ierarhici va fi destul de tensionată în această lună și n-ar fi exclus să fiți aspru muștruluit pentru vreo lucrare care nu a fost rezolvată cu conștiinciozitate. Lucrurile vă vor ieși destul de greu și nu este cazul să vă grăbiți nici măcar un pic. Activitățile intelectuale vă vor avantaja.

Fecioară (24.08. - 22.09)

Sansele de a vă îmbunătăți situația financiară vor fi destul de mari și în această lună. Este posibil ca o rudă apropiată să obțină un câștig ce va avea repercusiuni fericite și asupra propriului buzunar. Atmosfera din casă va fi echilibrată și vă va permite să depășiți mai ușor grijile cotidiene.

Balanță (23.09. - 23.10)

Banii pe care mizați pentru această lună vă vor parveni cu întârziere. Fiți prevăzător mai ales dacă doriți să faceți vreo investiție. Comunicarea cu cei din jur va evolua excelent, ceea ce vă va permite să vă faceți noi prieteni sau să-i convingeți pe cei din jur să vă accepte inițiativele.

Scorpion (24.10. - 22.11)

Impulsivitatea de care dați dovadă în această perioadă vă ar putea face să aveți neînțelegeri majore cu partenerul de viață. Ar fi de dorit să nu vă implicați în discuții contradictorii și nici să nu vă implicați în activități riscante. Starea de neliniste și de agitație se va accentua spre sfârșitul lunii.

Cristina Vanea

Săgetător (23.11. - 21.12)

La serviciu va fi o perioadă foarte agitată. Este posibil să apară unele neînțelegeri cu colegii pe al căror sprijin nu veți putea miza o bucată de vreme. Nici sănătatea nu va fi punctul dv. forte, așa că ar fi de dorit să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite din punct de vedere fizic.

Capricorn (22.12. - 20.01)

Programul pe care îl aveți pentru timpul liber va va fi dat peste cap de tot felul de evenimente. Mare atenție la copii sau la persoanele mai tinere din familie, căci și de aici ar putea să apară o surpriză mai puțin plăcută. De energie nu duceți lipsă, așa că veți face față tuturor cerințelor.

Vărsător (21.01. - 18.02)

Pe acasă pot să apară tot felul de probleme: fie neînțelegeri cu ceilalți membri ai familiei, fie stricăciuni a căror remediere vă va costa timp și nervi. În cazul în care v-ați propus o lucrare de mai mare anvergură, pregătiți-vă ca lucrurile să dureze ceva mai mult decât s-a estimat inițial.

Pesci (19.02. - 20.03)

Capacitatea de concentrare va fi ceva mai scăzută decât în mod obișnuit, așa încât nu trebuie să vă grăbiți să luați decizii în chestiunile importante. Demararea unor activități intelectuale vă va aduce rezultate excelente în viitorul apropiat. Sfârșitul lunii va fi debutul unei perioade de schimbări în bine.

Ofertă editorială

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI

La Editura Fundației „Premiile Flacăra” a apărut o nouă ediție, revăzută și adăugită, a *Istoriei societății românești contemporane în interviuri* de George Arion. Volumul 1 (656 pagini) și volumul 2 (720 pagini) conturează un tablou cuprinzător a trei decenii din viața noastră, așa cum ne-o dezvăluie cele peste 300 de personalități intervievate. Lucrarea este importantă pentru elevi, studenți, profesori, pentru toți cei interesați de istoria României, fiind deosebit de utilă pentru cei care frecventează facultățile de jurnalism. Criticul literar Nicolae Manolescu recomandă astfel această carte:

O lume în interviuri: pleci urechea și o auzi vorbind. Cu talent și răbdare, cu acea fărâșă de eroism fără de care n-ar fi existat, în vechiul regim, și uneori nici în cel contemporan, literatură sau gazetărie adevărată, George Arion i-a transcris șoaptele și țipetele, entuziasmele și disperările, lașitățile și curajul, ceea ce nu ținea neapărat să spună și ceea ce nu putea să tacă. Pe scurt, istoria. În care reporterul intră odată cu lumea lui.

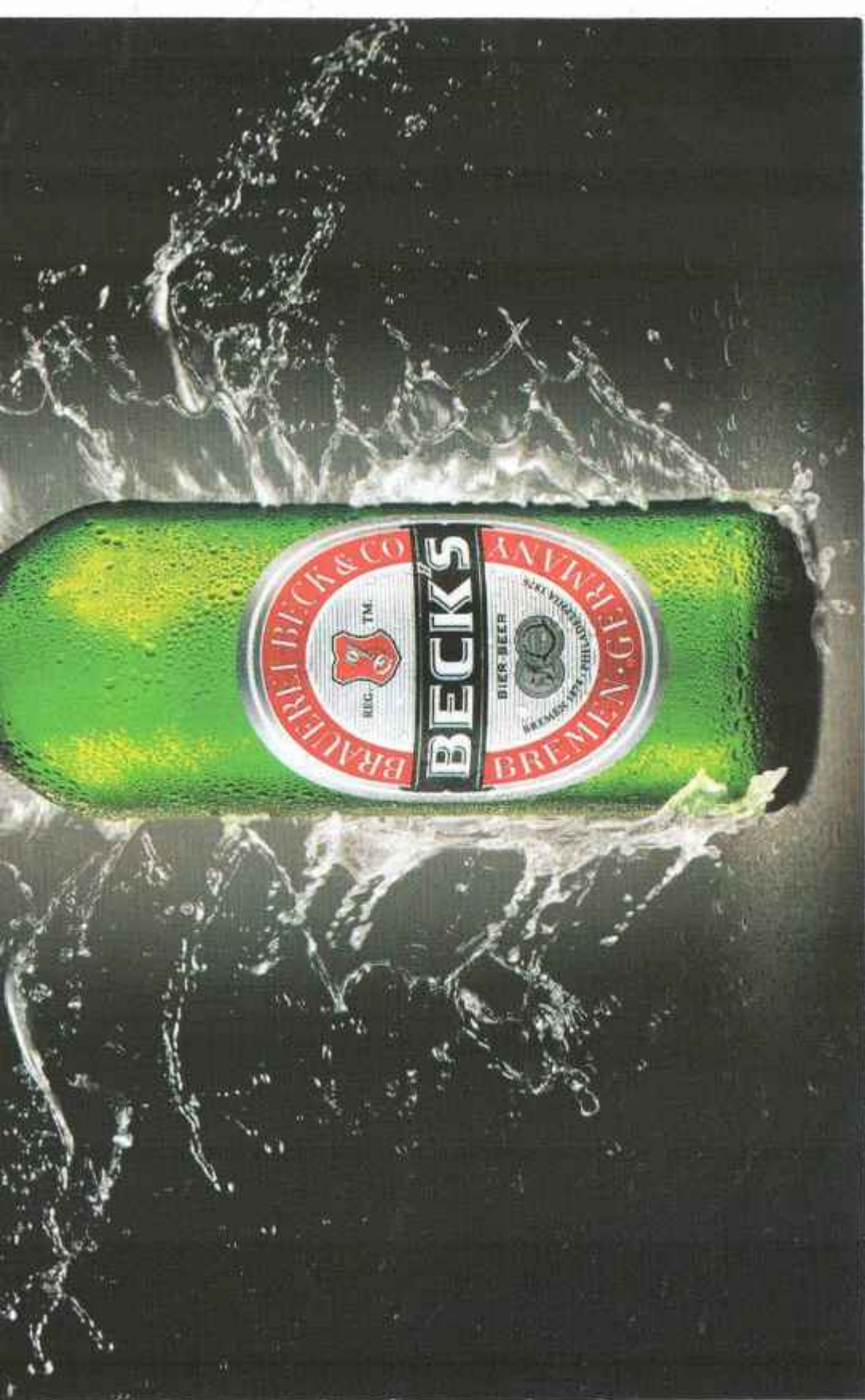
Economisiți 145.000 lei (14,5 lei noi) comandând această carte, contra ramburs, la prețul de 55,00 lei (550.000 lei vechi).

În rețeaua de librării prețul cărții este de 69,5 lei (695.000 lei vechi).

Comenzile se primesc telefonic la numărul 021/317.91.37 sau pe adresa SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1 sector 1 cod. 013701, OP 33. Taxele de expediere vor fi suportate de către editură. Cartea va purta autograful autorului.

TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

Finlandia Vodka a animat MBA Flair 3

În luna august, la Neptun, a avut loc cea de-a treia ediție a concursului internațional pentru barmani MBA Flair 3 (Mondy's Bartending Academy), concurs realizat în parteneriat cu Finlandia Vodka. Au fost prezenți peste 40 de concurenți din Africa de Sud, Anglia, Argentina, Austria, Bulgaria, Germania, Italia, Olanda, Norvegia, Ucraina, Ungaria, România ș.a. Concurenții s-au întrecut în tehnica exercițiului, fluiditatea mișcărilor, interacțiunea cu publicul, originalitatea mișcărilor, sincronizarea cu muzica și corectitudinea rețetelor băuturilor preparate.

Câștigătorii concursului au fost: locul I – Tom Dayer, locul al II-lea – Neil Dowrey, locul al III-lea – Neil Gamer, locul al IV-lea – Vladimir Burianov, locul al V-lea – Jay du Toit și cel mai bun barman român – Costin Târșoagă.

Danone a venit la Cluj-Napoca

Danone România a deschis în Cluj-Napoca primul său depozit regional. Compania trece astfel de la centralizarea stocurilor în Capitală, la regionalizare. Depozitul va aproviziona cu produse Danone Cluj-Napoca, Oradea, Baia Mare și Târgu Mureș. Odată cu deschiderea depozitului la Cluj-Napoca, Danone România lansează și primul program dedicat studenților la marketing. Școala de marketing Danone se adresează studenților din anul al IV-lea al Facultății de Științe Economice și Gestiunea Afacerilor din cadrul Universității Babeș-Bolyai. Școala de marketing Danone cuprinde o serie de întâlniri ale echipei de marketing Danone cu studenții din anul al IV-lea, în cadrul unor cursuri și seminarii, precum și un concurs pe o temă de marketing, cu premii constând într-un laptop (premiul întâi), desktop computer (premiul al doilea) și palm top (premiul al treilea).

Grupul EOS, noul acționar al Europe Matrix

KG EOS Holding GmbH&Co., companie de servicii financiare, a achiziționat majoritatea acțiunilor companiei grecești, furnizoare de servicii financiare privind managementul creanțelor, Europe Matrix Financial Services S.A. Grupul EOS se extinde astfel în zona sud-estică a Europei întărindu-și poziția pe piața de servicii financiare, mai ales în ceea ce privește managementul creanțelor, unde are cea mai mare cifră de afaceri. Georg Kovacs, managing director al KSI Kasolvenzia România, subsidiară a EOS Grup, salută achiziția subsidiarei Europe Matrix România. „Această achiziție se potrivește perfect cu strategia noastră de continuă creștere, strategie care ne-a făcut să devenim lideri de piață în managementul creanțelor din România, având o cotă de piață de aproximativ 44%, în mai puțin de trei ani de prezență pe piața românească.”

A început Proiectul Băneasa!

Băneasa Investments, compania care a inițiat crearea miniorașului în oraș – Băneasa – confirmă evoluția ambițiosului proiect. Progrese vizibile s-au făcut la nivelul zonei comerciale care totalizează 200.000 mp (au început lucrările la fundațiile magazinelor Mobexpert și Bricostore, hypermarketul Carrefour și galeria comercială aferentă sunt deja la stadiul de structură). S-au obținut autorizațiile de construcție pentru zona de birouri (120.000 mp). Lucrările la zona de case înșiruite vor începe chiar anul acesta, iar cele pentru case individuale vor demara în primăvara anului 2006. Prețul unui apartament în zona rezidențială va fi în funcție de suprafața construită și suprafața verde. Deocamdată se estimează un preț de 1.400-1.500 euro/mp.

ABONAȚI-VĂ!

Veți avea colecția completă a revistei, simplu și comod în cutia dumneavoastră poștală. Taxele poștale sunt suportate de editură. Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.

Adresa de trimitere a talonului și a copiei după documentul de plată: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT.**

Conturi bancare deschise la Banca Comercială Română – Sector 1:
RO74RNCB5010000007890001 – RON (lei)
RO20RNCB5010000007890003 – USD
RO90RNCB5010000007890004 – EURO

TARIFE

Apariții	România LEI	Europa Euro	SUA & Canada USD
3	13,50 lei (135.000 lei vechi)	-	-
6	27,00 lei (270.000 lei vechi)	20	28
10	45,00 lei (450.000 lei vechi)	36	50

TALON

Solicitați un abonament la revista

pentru:

☐ 3 apariții ☐ 6 apariții ☐ 10 apariții

la prețul de Începând cu luna

Am achitat cu: ☐ mandat poștal /nr. din data; ☐ cec bancar /nr. din data; ☐ ordin de plată /nr. din data

Nume prenume țară localitatea strada nr. bloc sc. ap. județ/sector cod O.P. telefon

Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. **Pentru străinătate:** expediere poștală simplă, imprimat, Par Avion.

Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.

Pentru orice întrebări sau probleme legate de abonamentul dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, serviciul abonamente – persoană de contact: Nicoleta Predescu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro, sau în scris pe adresa de mai sus.

AndreEa

o nouă lovitură muzicală

AndreEa nu mai are nevoie de nici o prezentare, toată lumea o cunoaște. Și, tocmai fiindcă o cunoaște, așteaptă ceva de la ea, mai exact, un nou album, un scandal, ceva acolo. Nu este suficient să te numești AndreEa și să fii făcut furori printre fani cu melodiile unor albume din anii trecuți ca să poți spune că ai succes în continuare. Există o vorbă: ochii care nu se văd se uită, artistul care nu vine cu melodii noi intră într-un con de umbră. După o pauză cam lungă, circa un an și jumătate, AndreEa promite un nou album.

Pe site-uri fanii se plâng că Andreea Antonescu nu a mai produs nici un album, comentând că această stare de lucruri reprezintă un semn că ceva scârțâie în cariera muzicală a celei care și-a luat nume de scenă AndreEa. A uitat AndreEa că mai are și niște fani?, se întreabă aceștia supărați. De când s-a lansat în cariera solo, cam de trei ani încoace, AndreEA a lansat doar două albume: AndreEa și Când dansam, totalizând un număr de 18 melodii, din care trebuie scoase însă vreo opt fiindcă remixurile, să fim serioși, nu reprezintă o noutate, ci doar melodii coafate nițel altfel. Mă refer aici la melodiile Prea târziu și Să te cred, iar?, plus Sărut-mă și taci, Plâng, plâng, plâng care au fost incluse, alături de primele două, și pe cel de al doilea album. Cu alte cuvinte, cele 18 melodii au fost în final doar zece. Cam puțin pentru fanii nerăbdători care au început să se întrebe unde

„Nu-mi fac planuri pe termen mai lung decât o zi, fiindcă nimeni nu știe mai bine decât mine cum planurile pot fi năruite într-o secundă. Când sunt stresată mă închid în cameră și-mi umplu încăperea cu lumânări și ascult Buddha Bar. Asta mă relaxează și mă face să mă concentrez asupra lucrurilor pe care trebuie să le rezolv în ziua respectivă”, declară AndreEa.

este AndreEa? Ne-am întrebat și noi, și am încercat să aflăm mai multe detalii. „Lucrez la un nou album care va apărea cât de curând. De fapt, în cel mai scurt timp posibil va fi pe piață un nou album și un nou videoclip produse de casa de discuri Roton”, ne-a explicat AndreEa contactată telefonic pe când se afla în vacanță în Grecia. Artista și-a permis o scurtă vacanță în Creta după sesiunea de examene de la facultate, considerând pauza binevenită înaintea seriei de concerte pe care are de gând să o desfășoare în toată țara ca să își promoveze noul album. Deși, la momentul închiderii ediției publicației noastre, albumul încă nu primise un nume, la fel și melodiile, câteva lucruri sunt clare: vor fi circa 15 piese,

textele și muzica fiind semnate Tom Boxer, Bogdan Popoiag de la UNU și OD de la Praf în ochi. AndreEa va bucura fanii cu un nou look, blondă și cu ochi albaștri, care chiar o prinde foarte bine. Hair-stylist-ul ei, Cristina Niculaev, a făcut treabă bună. Având în vedere cine a creat pieșele, este de așteptat ca și stilul muzical să fie un pic altfel de ceea ce ne-am obișnuit să ascultăm.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **arhiva Roton**

Plăcerea viciului, viciul plăcerii

Chiar dacă în prezent se vorbește mai mult despre efectele lor negative, țigările nu au încetat nicicând să îi încante pe consumatori. Fumatul era un obicei plăcut încă din vremea mayașilor, preluat de exploratorii ce ajungeau în America și devenit ulterior o îndeletnicire a diplomaților și oamenilor de la Curtea Franței cu precădere. Și, chiar dacă la un moment dat a fost considerat un viciu, această prejudecată nu i-a oprit pe fumători. La sfârșitul secolului al XIX-lea, americanii și-au dat seama de potențialul extraordinar al cultivării tutunului și au pomit o afacere care s-a dovedit a fi o mină de aur pentru întreprinzători.

După ce a debarcat în Caraibe în 1492, Cristofor Columb și însoțitorii săi au observat apetitul localnicilor pentru a mesteca și a fuma frunzele uscate ale unei plante aromate. Indienii inhalau fumul printr-o pipă în forma literei Y, pe care o numeau *tobaga*. Marele explorator a adus cu sine în Europa câteva frunze, dar locuitorii Bătrânului Continent nu s-au obișnuit cu acest obicei decât la începutul secolului al XVI-lea, când diplomatul francez Jean Nicot a început să popularizeze tabacul. În 1566, în timp ce îndeplinea funcția de ambasador la Lisabona, acesta i-a trimis semințe ale plantei chiar Caterinei de Medici, regina Franței.

Prima recoltă a fost strânsă de pe terenurile din Virginia, în 1612, de către englezul John Rolfe. Câțiva ani mai târziu, acesta a devenit produsul cel mai exportat de către colonia britanică. În următoarele secole, suprafețele cultivate s-au extins, ele fiind lucrate mai ales cu sclavi negri.

În 1761, doctorul John Hill, în lucrarea sa *Precauții împotriva consumului nelimitat al tutunului*, descrie cazurile a doi bolnavi cu afecțiuni ale căilor respiratorii cauzate de tabac.

La început, tutunul era folosit numai pentru pipă și pentru a fi mestecat. Țigările au devenit populare în Statele Unite abia după Războiul Civil, odată cu răspândirea a ceea ce la vremea respectivă era numit *Bright tobacco*, o frunză galbenă, cu aspect unic, crescută în Virginia și Carolina de Nord. Vânzările au crescut după ce a început să fie folosită și așa numita frunză de *White Burely Tobacco* și invenția primei mașini de făcut țigări sponsorizată de omul de afaceri James Buchanan, la sfârșitul anilor 1880.

Efectele nocive ale consumului acestui produs nu erau cunoscute inițial, din contră, în Statele Unite se știa că are efecte benefice pentru sănătate. La începutul anilor 1900, fumatul era un obicei exclusiv masculin și tot în acea perioadă a început să se spună că nu este tocmai bine să ai asemenea deprinderi. În 1930, cercetătorii germani au făcut legătura pentru prima dată între cancerul la plămâni și această plăcere. Opt ani mai târziu, doctorul Raymond Pearl de la Universitatea Hopkins a ajuns la concluzia că fumătorii nu trăiesc la fel

de mult ca și nefumătorii. În 1944, Societatea americană de luptă împotriva cancerului a avertizat asupra posibilelor efecte dăunătoare.

Datorită avertismentelor date de un epidemiolog german, Hitler a crescut taxa pe tutun la 90%, a redus rațiile date soldaților și a interzis fumatul pe străzi, în trenuri și femeilor însărcinate. În timp ce consumul din Germania scade la jumătate între anii 1940 și 1950, cel din America se dublează, iar fumatul nu mai este considerat tabu pentru doamne. La începutul anilor '50, *Phillip Morris* intră pe piață cu *Marlboro Man* și imaginea sa plină de virilitate. Douăzeci de ani mai târziu, documentarul cu titlul *Moartea din Vest*, care juxtapunea anii reclamei *Marlboro Man* cu interviuri ale unor cowboy reali bolnavi de cancer la plămâni, este interzis de o instanță britanică. În 1965 Senatul american a dat o lege prin care fiecare marcă trebuia să aibă un consilier medical care să supravegheze procesul de producție pentru a minimaliza efectele nocive. Companiile americane producătoare potente din punct de vedere financiar au găsit mereu diverse căi pentru a lupta împotriva unor inițiative legislative de acest gen. Cea mai grea lovitură au primit-o însă în 1983 când Rose Cipollone, o fumătoare aflată pe moarte din cauza cancerului la plămâni, a depus plângere împotriva *Liggett Group*, spunând că nu a fost avertizată asupra pericolului reprezentat de consumul produselor lor. Cipollone, care în cele din urmă a murit, a câștigat inițial daune de 400.000 de dolari, dar decizia a fost schimbată. După două înfățișări în fața Curții Supreme, familia doamnei, incapabilă să mai plătească costurile de judecată, a renunțat la proces. Chiar dacă acum există alte reglementări pentru firmele din domeniu, în ultimele trei decenii legile s-au schimbat fundamental.

De la jumătatea anilor '80 s-a desfășurat o campanie concertată în mass-media din SUA care avertiza asupra efectelor nocive ale fumatului. Multe companii s-au implicat în studii asupra fenomenului. *Phillip Morris* a sponsorizat *California Uniform Tobacco Control Act*, devenind una dintre companiile cele mai populare din acest motiv.

O statistică din 1988 arată că 200.000 de americani au făcut cancer la plămâni din

Directiva Consiliului CE 89/622/CEE:
Tutunul dăunează grav sănătății.

această cauză, iar 180.000 au murit, adică un număr mult mai mare de victime decât au fost înregistrate de SUA în al doilea Război Mondial. În anul 2000 au fost afectate mai multe femei decât bărbați, dar rata vindecărilor este egală cu cea din 1964.

Fumați?

Tutunul românesc a început să aibă un loc al său pe piața de la noi din țară încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Originile S.C. Galaxy Tobacco datează din anul 1864, când, ca urmare a dezvoltării rapide a creșterii tutunului

în regiune, prințul Al. I. Cuza a semnat o lege pentru stabilirea monopolului tutunului. Mai departe, această activitate a continuat să existe în diferite forme de organizare până în 1997, când Regia Autonomă a Tutunului din România a fost reorganizată, devenind SNTR S.A., fiind în întregime a statului român.

În prezent, S.C. Galaxy Tobacco S.A. este o companie cu capital integral privat, având în componența ei un număr de fabrici de țigarete operaționale, șapte sucursale specializate în prelucrare sau depozitare și o stațiune de cercetări pentru cultura și industrializarea tutunului. Cele mai importante mărci produse și comercializate de Galaxy Tobacco sunt: Max, Snagov și Carpați Green.

Trabucul, un simbol al luxului

Originea cuvântului trabuc o putem găsi la mayași, care utilizau termenul *sikar* pentru a denumi fumatul. Spaniolii au adus primele trabuce din Cuba, pe vremea acea o colonie a lor. Apoi, acestea au început să fie fabricate în manufacturile din Sevilla, folosindu-se tutun cubanez. Au început să fie vândute în toată Europa din 1700, dar fumatul acestora a câștigat popularitate în nord abia după Războiul Peninsular, când, la întoarcere, soldații au început să răspândească obiceiul căpătat în timpul șederii lor în Spania. Tot pe

cale militară a pătruns și în Statele Unite. Pe măsură ce trecea timpul au devenit tot mai la modă trabucele cubaneze originale, de o calitate încă neegalată de cele fabricate altundeva. La sfârșitul anilor '50, odată cu Revoluția Cubaneză, regimul lui Fidel a naționalizat unitățile de producție. Multe dintre acestea se aflau la vremea respectivă în posesia unor proprietari americani. Chiar dacă, în anii '60, președintele Kennedy a pus embargo pe produsele provenite din această țară, producătorii au continuat să facă comerț în alte părți ale lumii decât în America. Fie că este vorba de modă sau de plăcere, trabucul și-a câștigat un loc pe piața produselor rafinate, de lux. Simbolul său cultural este bine întipărit în

societatea modernă. Dedicția cu care iubitorii acestuia urmăresc să aibă parte de fumul ideal îi face pe degustătorii de vin să pară niște amatori. Așadar, am putea spune că trabucul arată un anume statut social și este pentru mulți consumatori una dintre plăcerile vieții de la care nu se pot abține.

Dunhill. Istoria mărcii debutează în anul 1907, când Alfred Dunhill a deschis primul său magazin cu produse din tutun într-unul dintre cele mai selecte cartiere din Londra, pe Duke Street, o zonă unde elita aristocrației engleze se întâlnea pentru a-și petrece după-amiezele în faimoasele *gentlemen's club*. Pasiunea pentru perfecțiune a domnului Dunhill a călăuzit marca de-a lungul celor aproape o sută de ani de experiență. O mărturie a perfecționismului Dunhill este gama de trabucuri din portofoliul companiei, cunoscută sub numele de *Signed Range Cigars*. Aceasta oferă garanția personală a celor care o produc, lucru certificat de maestrul manufacturier care semnează eticheta de pe cutie doar atunci când sunt mulțumiți de conținut.

foto: Raluca Șeinoiu

Toamna pătimirii noastre

„Frecție
la piciorul
de lemn”

„Să dregem
bosuicului”

Faraonii
noștri visează
la piramida
gloriei lor

Atmosferă
europeană
la singurul derby
adevărat
Steaua-Dinamo

Și totuși, fotbal! Despre ceea ce s-a mai întâmplat în gimnastica feminină sau despre vizita inopinată în România a lui *Iron Mike* veți găsi detalii, stimați cititori, în alte pagini ale revistei noastre. Altfel, înfrângeri aproape în serie la „europenele” feminine de baschet și de volei. Bine că am participat, nu-i așa? În lumea tenisului, Roger Federer și-a păstrat titlul cucerit anul trecut la *US Open*, fiind neînvins de 85 de săptămâni. În schimb, la *BCR Open România*, Andrei Pavel și Victor Hănescu s-au oprit în semifinale la simplu și au pierdut finala de dublu, amânând – pentru când? – visul de a avea câștigător un conațional. Și atunci, să mergem la fotbal!

Toamna pătimirii noastre a început mai devreme, din acea zi de marți, 23 august (cu a mic!). După acei incredibili 1-1 de pe teren propriu în fața norvegienilor de la *Rosenborg*, din turul 3 al *Ligii Campionilor*, *Steaua* ne-a oferit, în returul de la Trondheim, o oră de coșmar. Căpitanul roș-albaștrilor, Mirel Rădoi, a gafat la primele două goluri ale gazdelor, pentru a-l înscrie personal pe al treilea în proprie poartă! Forcîngul din ultimul sfert

de oră nu a făcut decât să reducă diferența la un singur punct, reprezentanta noastră fiind trimisă astfel în *Cupa UEFA*. Asumându-și vinovăția pentru alcătuirea echipei și dispunerea jucătorilor în teren, antrenorul Oleg Protasov a atins și un punct sensibil: „Fotbaliștii au avut o presiune prea mare și din cauza banilor promiși. (...) Au greșit foarte mult și cei care au spus înaintea meciului că vom câștiga cu 2-0 sau 3-0. Prima de 100.000 de dolari i-a ametit pe jucători.”

În aceeași zi, într-una din cele trei finale ale *Cupei Intertoto*, revelația *CFR Cluj* a cedat în fața celor de la *RC Lens* cu 3-1 (tot după 1-1 „acasă”). Între timp, *Rapid* și *Dinamo* au trecut, în dublă manșă, de *Vardar Skopje*, respectiv *Omonia Nicosia*, astfel că am intrat în primul tur al *Cupei UEFA* numai cu trei echipe. Tragerea la sorți ne-a rezervat adversare de calibru: *Everton* pentru *Dinamo*, englezii avînd un buget de 60 de milioane de euro; *Feyenoord* (buget 50 de milioane de euro) pentru *Rapid* și, din nou o echipă norvegiană, *Valerenga* (doar 10 milioane de euro ca buget) pentru *Steaua*. Ei, bine, partidele din tur

ne-au rezervat o seară magică, „alio-roșii” înregistrînd un aproape neverosimil 5-1 în fața „caramelelor”, dar returul de la Liverpool nu va fi ușor, deși echipa engleză se află pe locul 19 (!) în *Premier League*. Beneficiind (și) de sancțiunea acordată clubului din Rotterdam, giuleștenii au revenit din „țara lălelelor” cu o remiză nesperată (1-1), dar calificarea nu este jucată. În fine, *Steaua* obține un scor de forfait la Oslo, gazdele nefiind interesate de competiția europeană și încropind o echipă cu multe rezerve și... juniori. Din păcate, returul (pe 29 septembrie) are loc la puține zile de la apariția revistei noastre pe piață. Să sperăm, însă, că vom avea cel puțin două „ambasadoare” în ceea ce urmează, grupele *Cupei UEFA*.

Păstrînd șanse mai mult teoretice, echipa națională (locul 32 în lume) a înregistrat un dublu 2-0 atât cu Andorra (după 5-1 în deplasare!), cât și cu Cehia. Am consemnat astfel două evenimente: toate cele patru goluri au fost înscrise de revenitul Adrian Mutu (a marcat golurile cu numerele 999, 1.000, 1.001 și 1.002 din istoria reprezentativei), iar Dorinel

Munteanu, prin cele două selecții, a ajuns la 126, depășindu-l astfel pe Gică Hagi. Un lucru trebuie remarcat neapărat: antrenorul Victor Pițurcă a apelat, în majoritate, la jucători „autohtoni”, ceea ce ar denota o creștere a valorii campionatului intern, dar a fost și obligat să renunțe la unii „stranieri” exilați la marginea Asiei sau prin imensul spațiu rus. Pe 8 octombrie vom întâlni Finlanda la Helsinki (fără Cristi Chivu – suspendat), o victorie fiindu-ne absolut necesară pentru a mai păstra șanse de a merge la „baraj”, iar Cehia va întâlni Olanda și ar trebui să nu câștige. În ultima etapă a preliminariilor C.M. (pe 12 octombrie), „jocurile” se fac fără noi: Finlanda – Cehia (în care le ținem pumnii nordicilor), Olanda – Macedonia și Andorra – Armenia. Clasamentul la zi: 1. Olanda 28 p. (este ca și calificată), 2. Cehia 24 p., 3. România 22 p. (avem avantajul rezultatelor directe în fața cehilor: 2-0 și 0-1), 4. Finlanda 16 p., 5. Macedonia 8 p., 6. Andorra 5 p., 7. Armenia 4 p.

Ne refeream mai sus la posibila creștere a valorii campionatului divizionar. Într-adevăr, partide ca *Poli Timișoara – Steaua*, *Steaua – Dinamo* (în *Supercupa României* și în divizia A), *Rapid – Poli Timișoara* sau *CFR Cluj – Poli Timișoara* pot deveni puncte de referință

pentru asemenea afirmație. Suntem conștrâși însă de Victor Pițurcă printr-o declarație apărută în *Gazeta Sporturilor*: „Campionatul e foarte slab. Nu se poate vorbi despre o revenire a fotbalului românesc”. Noi rămânem totuși la părerea noastră.

După șase etape, campioana en-titre *Steaua* ocupă fotoliul de lider cu 14 p., urmată de *Dinamo* și *Farul* (ambele cu câte 13 p.), iar pe locul 4 – *CFR Cluj* (12 p.). În subsol, *Pandurii Tg. Jiu* nu a acumulat nici un punct, ceea ce a condus la înlocuirea antrenorului Emil Săndoi cu Viorel Hizo; de asemenea, Mircea Rednic l-a luat locul lui Basarab Panduru la *FC Vaslui* (un singur punct). Și la *FC Național* a fost demis italianul Roberto Landi, iar Cosmin Olăroiu a primit un ultimatum de la oficialii timișoreni, fixându-i-se un barem de puncte pentru următoarele etape. Din nefericire, după ce au murit jucători pe teren, acum au început să sucumbă suporterii.

Faza „16-îrilor” *Cupei României* a produs o uriașă surpriză: evoluând fără mai mulți titulari, *Steaua* a fost eliminată din competiție de „satelitul” *Rapid II*, penultimul loc în divizia secundă! Nu știm ce să credem despre soarta lui Protasov, dar meciul cu *Dinamo* a fost urmărit de Marius Lăcătuș de la masa presei...

În altă ordine de idei, Congresul *FifPro* (Sindicatul Mondial al Fotbaliștilor) l-a desemnat pe Ronaldinho Gaúcho, mijlocașul brazilian al lui *FC Barcelona*, drept cel mai bun jucător din lume în sezonul 2004-2005. Trofeul este acordat anual pe baza votului a 38.000 de fotbaliști din 40 de țări, care își aleg favoriții dintr-o listă de 55 de nominalizări.

Text: Pompiliu L. Dumitrescu

Lui Ronaldinho
i-a intrat
de tânăr
fotbalul
în cap

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designer

Toamnă năucă

în tranziție

ap. 41

The background of the advertisement is a painting of a lion swimming in the ocean. The lion is in the foreground, facing the viewer, with its head and front paws above water. In the background, a sailboat with a white sail is on the water. The sail has the word 'GENERALI' written on it in black letters. The sky is a warm, golden yellow, suggesting a sunset or sunrise.

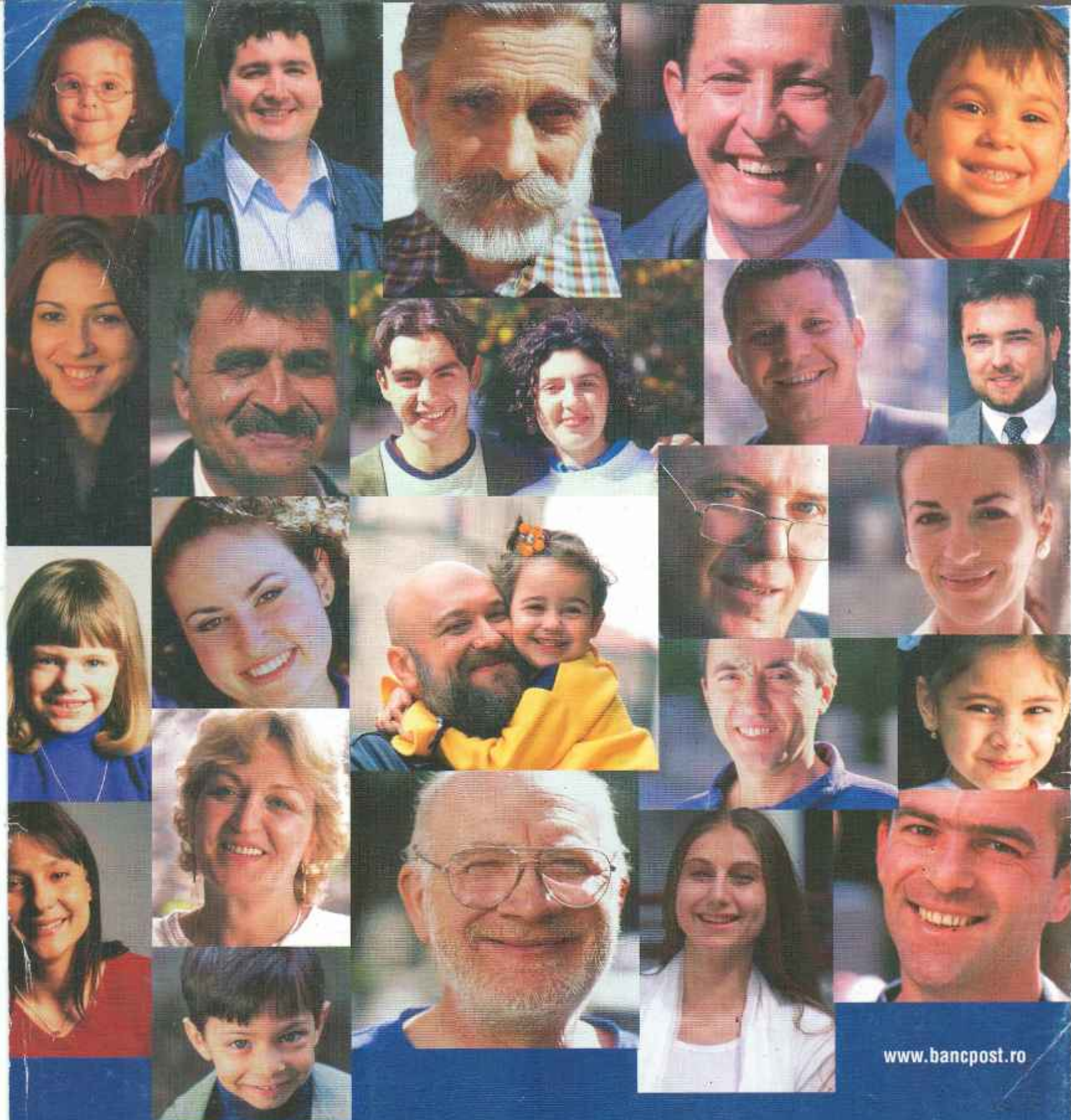
E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.

Generali Asigurări - asigurări de viață.

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60 000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.

www.bancpost.ro

